

Dansk udgave

Retsforskrifter

62. årgang

26. juni 2019

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1022 af 20. juni 2019 om en flerårig plan for fiskeriet, der udnytter demersale bestande i det vestlige Middelhav, og om ændring af forordning (EU) nr. 508/2014** 1

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) ⁽¹⁾** 18
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1024 af 20. juni 2019 om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer** 56

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/1022

af 20. juni 2019

om en flerårig plan for fiskeriet, der udnytter demersale bestande i det vestlige Middelhav, og om ændring af forordning (EU) nr. 508/2014

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982, som Unionen er kontraherende part i, indeholder bevarelsesforpligtelser, herunder forpligtelsen til at bevare populationer af befiskede arter på eller genoprette dem til det niveau, som kan give det maksimale bæredygtige udbytte (»MSY«).
- (2) På FN-topmødet om bæredygtig udvikling, som blev afholdt i New York i 2015, forpligtede Unionen og medlemsstaterne sig til senest i 2020 at nå målet om en effektiv regulering af fiskeriet og standse overfiskeri, ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri og anvendelsen af ødelæggende fiskemetoder samt til at gennemføre videnskabeligt baserede forvaltningsplaner med henblik på at genoprette fiskebestandene så hurtigt som praktisk muligt og mindst til det niveau, som kan give MSY på grundlag af bestandenes biologiske karakteristika.
- (3) I Maltas MedFish4Ever-ministererklæring af 30. marts 2017 ⁽³⁾ opstilles en ny ramme for forvaltning af fiskeriet i Middelhavet og et arbejdsprogram med fem konkrete foranstaltninger for de kommende 10 år. Der er bl.a. afgivet tilsagn om at opstille flerårige planer.
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 ⁽⁴⁾ fastsætter reglerne for den fælles fiskeripolitik i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser. Den fælles fiskeripolitik skal bidrage til at beskytte havmiljøet, til en bæredygtig forvaltning af alle kommercielt udnyttede arter og navnlig til at opnå en god miljøtilstand senest i 2020.

⁽¹⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 103.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.6.2019.

⁽³⁾ Maltas MedFish4Ever-ministererklæring. Ministerkonference om bæredygtigheden af fiskeriet i Middelhavet (den 30. marts 2017 i Malta).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 22).

- (5) Den fælles fiskeripolitik har bl.a. til formål at sikre, at fiskeri- og akvakulturaktiviteterne er miljømæssigt, socialt og økonomisk bæredygtige på lang sigt, at der anvendes en forsigtighedstilgang i fiskeriforvaltningen, og at der gennemføres en økosystembaseret fiskeriforvaltningstilgang. Den fælles fiskeripolitik bidrager også til en rimelig levestandard for fiskerisektoren, herunder sektoren for småfiskeri, ikkeindustrielt fiskeri eller kystfiskeri. Opfyldelsen af disse målsætninger bidrager også til fødevarerforsyningsikkerheden og skaber beskæftigelsesmæssige fordele.
- (6) For at opfylde den fælles fiskeripolitikens målsætninger bør der vedtages en række bevarelsesforanstaltninger som f. eks. flerårige planer, tekniske foranstaltninger og fastsættelse og tildeling af den maksimale tilladte fiskeriindsats.
- (7) Flerårige planer skal i henhold til artikel 9 og 10 i forordning (EU) nr. 1380/2013 være baseret på videnskabelig, teknisk og økonomisk rådgivning. I overensstemmelse med disse bestemmelser bør den flerårige plan, der er fastsat ved denne forordning, »planen« indeholde målsætninger, kvantificerbare mål med klare tidsplaner, bevarelsesreferencepunkter, beskyttelsesforanstaltninger og tekniske foranstaltninger, der har til formål at undgå og reducere uønskede fangster.
- (8) Ved »den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning« bør forstås offentligt tilgængelig videnskabelig rådgivning, der understøttes af de nyeste videnskabelige data og metoder og enten er udstedt eller revideret af et uafhængigt videnskabeligt organ, som er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan.
- (9) Kommissionen bør indhente den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning om de bestande, der er omfattet af planen. Med henblik herpå bør den navnlig høre Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (»STECF«). Kommissionen bør navnlig indhente offentligt tilgængelig videnskabelig rådgivning, herunder om blandet fiskeri, hvor der tages hensyn til planen og angives intervaller af F_{MSY} og bevarelsesreferencepunkter (B_{PA} og B_{LIM}).
- (10) Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 ⁽ⁱ⁾ fastlægger en forvaltningsmæssig ramme for bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne i Middelhavet, og medlemsstaterne pålægges at vedtage forvaltningsplaner for fiskerier, der drives med trawl, vod fra fartøj, strandvod, omslutningsnet eller skrabere i deres territorialfarvande.
- (11) Frankrig, Italien og Spanien har vedtaget forvaltningsplaner i henhold til forordning (EF) nr. 1967/2006. Der er imidlertid ingen sammenhæng mellem disse planer, og de tager ikke højde for alle de redskaber, der anvendes i fiskeriet efter demersale bestande, og den geografiske udbredelse af visse bestande og fiskerflåder. Disse planer har desuden vist sig ineffektive med hensyn til at nå de målsætninger, der er fastsat for den fælles fiskeripolitik. Medlemsstaterne og interessenterne har givet udtryk for deres støtte til udviklingen og gennemførelsen af en flerårig EU-plan for de relevante bestande.
- (12) STECF har påvist, at udnyttelsen af mange demersale bestande i det vestlige Middelhav ligger langt over de niveauer, der kræves for at opnå MSY.
- (13) Det er derfor hensigtsmæssigt at opstille en flerårig plan for bevarelse og bæredygtig udnyttelse af demersale bestande i det vestlige Middelhav.
- (14) Denne plan bør tage højde for det blandede fiskeri og dynamikken mellem bestandene, dvs. kulmule (*Merluccius merluccius*), rød mulle (*Mullus barbatus*), dybvandsrosenreje (*Parapenaeus longirostris*), jomfruhummer (*Nephrops norvegicus*), blårød reje (*Aristeus antennatus*) og rød kæmpereje (*Aristaeomorpha foliacea*). Den bør også tage højde for bifangstarter, der fanges under demersalt fiskeri, og demersale bestande, for hvilke der ikke foreligger tilstrækkelige data. Den bør finde anvendelse på demersalt fiskeri (navnlig trawl, bundsatte garn, fælder og langliner), der udøves i EU-farvande eller af EU-fiskerifartøjer uden for EU-farvande i det vestlige Middelhav.
- (15) Hvis dødeligheden forårsaget af rekreativt fiskeri har en betydelig indvirkning på de relevante bestande, bør Rådet kunne fastsætte ikkediskriminerende begrænsninger for fiskere i det rekreative fiskeri. Rådet bør basere sig på gennemsigtige og objektive kriterier ved fastsættelsen af sådanne begrænsninger. Medlemsstaterne bør, hvor det er relevant, træffe nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger til overvågning og indsamling af data for at kunne foretage et pålideligt skøn over de faktiske niveauer af fangster fra rekreativt fiskeri. Desuden bør det være muligt at vedtage tekniske bevarelsesforanstaltninger vedrørende rekreativt fiskeri.

⁽ⁱ⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 af 21. december 2006 om forvaltningsforanstaltninger til bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne i Middelhavet, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1626/94 (EUT L 409 af 30.12.2006, s. 11).

- (16) Planens geografiske anvendelsesområde bør baseres på bestandenes geografiske udbredelse som angivet i den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning. Fremtidige ændringer af bestandenes geografiske udbredelse som fastlagt i planen kan være nødvendige på baggrund af bedre videnskabelig information. Kommissionen bør derfor tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter om tilpasning af bestandenes geografiske udbredelse som fastlagt i planen, hvis den videnskabelige rådgivning indikerer en ændring af den geografiske udbredelse af de relevante bestande.
- (17) Formålet med planen bør være at bidrage til opfyldelsen af den fælles fiskeripolitikks målsætninger, navnlig målet om at nå og opretholde MSY for målbestandene, gennemføre landingsforpligtelsen for demersale bestande og pelagiske bifangster, der fanges under demersalt fiskeri, som der er fastsat bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelser for, bidrage til at give dem, der er afhængige af fiskeriet, en rimelig levestandard under hensyntagen til det kystnære fiskeri og de socioøkonomiske aspekter. Planen bør også gennemføre den økosystembaserede tilgang til fiskeriforvaltning, således at fiskeriets negative indvirkning på det marine økosystem reduceres mest muligt. Den bør være i overensstemmelse med Unionens miljølovgivning, navnlig målsætningen om at opnå en god miljøtilstand senest i 2020, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF ⁽⁶⁾, og målsætningerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF ⁽⁷⁾ og Rådets direktiv 92/43/EØF ⁽⁸⁾.
- (18) Der bør fastsættes et mål for fiskeridødelighed (F), som er i overensstemmelse med målsætningen om at opnå og opretholde MSY, i form af værdiintervaller, som gør det muligt at opnå MSY (F_{MSY}). Disse intervaller, der er baseret på den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning, er nødvendige for at opnå den fleksibilitet, der skal til for at kunne tage hensyn til udviklingen i den videnskabelige rådgivning, bidrage til gennemførelsen af landingsforpligtelsen og tage højde for det blandede fiskeri. I denne plan er de udledt, således at det langsigtede udbytte højst reduceres med 5 % sammenlignet med MSY. F_{MSY} -intervallets øvre grænse er desuden fastsat således, at sandsynligheden for, at en bestand reduceres til under grænsereferencpunktet for biomasse (B_{LIM}), højst er 5 %.
- (19) Med henblik på fastsættelse af den maksimale tilladte fiskeriindsats bør der være F_{MSY} -intervaller ved »normal brug« og, forudsat at de relevante bestande er i god tilstand, mulighed for at fastsætte den maksimale tilladte fiskeriindsats over F_{MSY} -intervallerne for den mest sårbare bestand, hvis det på grundlag af videnskabelig rådgivning er nødvendigt for at opfylde de målsætninger, der i denne forordning er fastsat for blandet fiskeri, for at undgå at skade en bestand som følge af samspillet inden for en bestand eller mellem bestande eller for at begrænse udsving fra år til år i den maksimale tilladte fiskeriindsats. Et mål for fiskeridødeligheden i overensstemmelse med disse F_{MSY} -intervaller bør nås på et gradvist stigende grundlag senest i 2020, hvis det er muligt, og senest den 1. januar 2025.
- (20) For de bestande, hvor mål for MSY er til rådighed, er det med henblik på anvendelsen af beskyttelsesforanstaltninger nødvendigt at fastsætte bevarelsesreferencepunkter udtrykt som forsigtighedsreferencepunkter (B_{PA}) og grænsereferencpunkt (B_{LIM}).
- (21) Der bør indføres passende beskyttelsesforanstaltninger for at sikre, at målene nås, og at der om nødvendigt træffes afhjælpende foranstaltninger, bl.a. når bestandene falder til under bevarelsesreferencepunkterne. Afhjælpende foranstaltninger bør omfatte hasteforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 12 og 13 i forordning (EU) nr. 1380/2013, maksimal tilladt fiskeriindsats og andre specifikke bevarelsesforanstaltninger.
- (22) Med henblik på at sikre en gennemsigtig adgang til fiskeriet og opfyldelsen af målet for fiskeridødelighed bør der indføres en EU-fiskeriindsatsordning for trawl, som er det vigtigste redskab, der anvendes til fiskeri efter demersale bestande i det vestlige Middelhav. Det er med henblik herpå hensigtsmæssigt at fastlægge fiskeriindsatsgrupper, således at Rådet kan fastlægge den maksimale tilladte fiskeriindsats udtrykt som antal fiskedage pr. år. Fiskeriindsatsordningen bør om nødvendigt integrere andre fiskeredskaber.
- (23) I betragtning af den bekymrende situation for mange demersale bestande i det vestlige Middelhav og for at sænke den nuværende høje fiskeridødelighed bør fiskeriindsatsordningen medføre en betydelig reduktion af fiskeriindsatsen i de første fem år af gennemførelsen af planen.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (havstrategirammedirektivet) (EUT L 164 af 25.6.2008, s. 19).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (EUT L 20 af 26.1.2010, s. 7).

⁽⁸⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7).

- (24) Medlemsstaterne bør træffe specifikke foranstaltninger for at sikre, at fiskeriindsatsordningen er effektiv og fungerer, ved at fastsætte en metode for tildeling af fiskeriindsatskvoter i overensstemmelse med artikel 17 i forordning (EU) nr. 1380/2013, udarbejde en fartøjsliste, udstede fiskeritilladelser og registrere og indsende relevante data om fiskeriindsatsen.
- (25) For at bidrage til en effektiv opfyldelse af målsætningerne i planen og i overensstemmelse med principperne for god forvaltningspraksis i artikel 3 i forordning (EU) nr. 1380/2013 bør medlemsstaterne have mulighed for at fremme deltagelsesbaserede forvaltningssystemer på lokalt plan.
- (26) For at beskytte opvækstområder og følsomme habitater og småfiskeriet bør kystzonen regelmæssigt forbeholdes mere selektivt fiskeri. Planen bør derfor indføre et forbud mod anvendelse af trawl tre måneder om året inden for seks sømil fra kysten, bortset fra områder, der er dybere end 100 meters dybdekurven. Det bør være muligt at indføre andre områdelukninger, hvor dette kan sikre en reduktion på mindst 20 % af fangsterne af kulmuleungfisk.
- (27) Der bør træffes yderligere bevarelsesforanstaltninger for demersale bestande. På grundlag af videnskabelig rådgivning er det navnlig hensigtsmæssigt at indføre yderligere lukninger i områder med mange gydestimer for at beskytte et alvorligt skadet voksenstadium af kulmule.
- (28) Forsigtighedstilgangen bør ligeledes anvendes for bifangstarter og for demersale bestande, for hvilke der ikke foreligger tilstrækkelige data. Der bør vedtages specifikke bevarelsesforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 18 i forordning (EU) nr. 1380/2013, når videnskabelig rådgivning indikerer, at afhjælpende foranstaltninger er nødvendige.
- (29) Planen bør indeholde bestemmelser om, at der kan vedtages yderligere tekniske bevarelsesforanstaltninger ved hjælp af delegerede retsakter. Dette er nødvendigt for at opfylde planens målsætninger, navnlig for bevarelse af demersale bestande og forbedring af selektiviteten.
- (30) For at opfylde den landingsforpligtelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1380/2013, bør planen indeholde yderligere forvaltningsforanstaltninger, der skal specificeres nærmere i overensstemmelse med artikel 18 i forordning (EU) nr. 1380/2013.
- (31) For at muliggøre en rettidig tilpasning af planen til den tekniske og videnskabelige udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt angår supplerende af denne forordning med bestemmelser om afhjælpende og tekniske bevarelsesforanstaltninger, gennemførelse af landingsforpligtelsen og ændring af visse elementer i planen. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽⁹⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (32) Fristen for forelæggelse af fælles henstillinger fra medlemsstater med en direkte forvaltningsmæssig interesse bør fastsættes, som krævet i forordning (EU) nr. 1380/2013.
- (33) For at evaluere fremskridt hen imod MSY bør planen give mulighed for regelmæssig videnskabelig overvågning af de relevante bestande og, hvor det er muligt, af bifangstarter.
- (34) I henhold til artikel 10, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1380/2013 bør Kommissionen med regelmæssige mellemrum evaluere nærværende forordnings anvendelse for at undersøge, om den er dækkende og virkningsfuld. Denne evaluering bør følge efter og tage udgangspunkt i en regelmæssig evaluering af planen baseret på videnskabelig rådgivning fra STECF senest den 17. juli 2024 og derefter hvert tredje år. Denne periode vil give mulighed for, at landingsforpligtelsen kan gennemføres fuldt ud, og at der kan vedtages og gennemføres foranstaltninger på regionalt plan med indvirkning på bestandene og fiskeriet.

⁽⁹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (35) Af hensyn til retssikkerheden bør det præciseres, at foranstaltninger til midlertidigt ophør, der er vedtaget for at nå målsætningerne i planen, kan anses for støtteberettigede i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 508/2014 ⁽¹⁰⁾.
- (36) For at opnå en balance mellem flådens fiskerikapacitet og den maksimale tilladte fiskeriindsats, der er til rådighed, bør Den Europæiske Hav- og Fiskerifonds støtte til endeligt ophør med fiskeriaktiviteter være tilgængelig for de flådesegmenter med ubalance, der er omfattet af denne forordning. Forordning (EU) nr. 508/2014 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (37) I overensstemmelse med artikel 9, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1380/2013 er der foretaget en behørig evaluering af de mulige økonomiske og sociale konsekvenser af planen, før den blev udarbejdet.
- (38) Under hensyntagen til, at den maksimale tilladte fiskeriindsats fastsættes for hvert kalenderår, bør bestemmelserne om fiskeriindsatsordningen finde anvendelse fra den 1. januar 2020. Under hensyntagen til den miljømæssige, sociale og økonomiske bæredygtighed bør bestemmelserne om F_{MSY} -intervallerne og om beskyttelsesforanstaltninger for bestande under B_{PA} finde anvendelse fra den 1. januar 2025 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning opstilles en flerårig plan (»planen«) for bevarelse og bæredygtig udnyttelse af demersale bestande i det vestlige Middelhav.
2. Denne forordning finder anvendelse på følgende bestande:
 - a) blårod reje (*Aristeus antennatus*) i GFCM-underområde 1, 5, 6 og 7
 - b) dybvandsrosenreje (*Parapenaeus longirostris*) i GFCM-underområde 1, 5, 6 og 9-10-11
 - c) rød kæmpereje (*Aristaeomorpha foliacea*) i GFCM-underområde 9-10-11
 - d) europæisk kulmule (*Merluccius merluccius*) i GFCM-underområde 1, 5, 6, 7 og 9-10-11
 - e) jomfruhummer (*Nephrops norvegicus*) i GFCM-underområde 5, 6, 9 og 11
 - f) rød mulle (*Mullus barbatus*) i GFCM-underområde 1, 5, 6, 7, 9, 10 og 11.
3. Denne forordning finder også anvendelse på bifangstarter, der fanges i det vestlige Middelhav i fiskeriet efter de bestande, der er anført i stk. 2. Den finder ligeledes anvendelse på enhver anden demersal bestand, der fanges i det vestlige Middelhav, og for hvilken der ikke foreligger tilstrækkelige data.
4. Denne forordning finder anvendelse på erhvervsfiskeri efter de demersale bestande, der er omhandlet i stk. 2 og 3, og som udøves i EU-farvande eller af EU-fiskerifartøjer uden for EU-farvande i det vestlige Middelhav.
5. I denne forordning fastsættes ligeledes de nærmere bestemmelser om gennemførelsen af landingsforpligtelsen i EU-farvande i det vestlige Middelhav for alle bestande af arter, der er omfattet af landingsforpligtelsen i henhold til artikel 15, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1380/2013 og fanges under demersalt fiskeri.
6. Der kan i henhold til denne forordning fastsættes tekniske foranstaltninger som omhandlet i artikel 13 for en hvilken som helst bestand i det vestlige Middelhav.

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 508/2014 af 15. maj 2014 om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2328/2003, (EF) nr. 861/2006, (EF) nr. 1198/2006 og (EF) nr. 791/2007 samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 (EUT L 149 af 20.5.2014, s. 1).

Artikel 2

Definitioner

Ved anvendelsen af denne forordning gælder ud over definitionerne i artikel 4 i forordning (EU) nr. 1380/2013, artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 ⁽¹⁾ og artikel 2 i forordning (EF) nr. 1967/2006 følgende definitioner:

- 1) »det vestlige Middelhav«: de farvande i GFCM's geografiske underområde (GSA'er) 1 (Det nordlige Alboránhav), 2 (Isla de Alborán), 5 (Balearerne), 6 (Nordspanien), 7 (Lionbugten), 8 (Korsika), 9 (Det Liguriske Hav og det nordlige Tyrrenske Hav), 10 (det sydlige Tyrrenske Hav) og 11 (Sardinien) som defineret i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1343/2011 ⁽¹²⁾
- 2) »de relevante bestande«: de bestande, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2
- 3) »den mest sårbare bestand«: den bestand, for hvilken fiskeridødeligheden det foregående år på tidspunktet for fastlæggelsen af den maksimale tilladte fiskeriindsats er længst fra den F_{MSY} -værdi, som er fastsat i den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning
- 4) » F_{MSY} -interval«: et værdiinterval fastsat i den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning, navnlig fra STECF eller et tilsvarende uafhængigt videnskabeligt organ, der er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan, hvor alle fiskeridødelighedsniveauer inden for dette interval giver det maksimale bæredygtige udbytte (MSY) på lang sigt med et givent fiskerimønster og under de aktuelle gennemsnitlige miljøforhold uden at påvirke de relevante bestandes reproduktionsproces i betydelig grad. Intervallet er udledt, således at det langsigtede udbytte ikke reduceres med mere end 5 % sammenlignet med MSY. Der er lagt loft over intervallet, således at sandsynligheden for, at bestanden mindskes til under grænsereferencepunktet (B_{LIM}), ikke er mere end 5 %
- 5) » F_{MSY} -værdi«: værdien af den anslåede fiskeridødelighed, som giver det maksimale bæredygtige udbytte på lang sigt med et givent fiskerimønster og under de aktuelle gennemsnitlige miljøforhold
- 6) » $MSY F_{LOWER}$ «s: den laveste værdi i F_{MSY} -intervallet
- 7) » $MSY F_{UPPER}$ «: den højeste værdi i F_{MSY} -intervallet
- 8) »nedre F_{MSY} -interval«: et interval, der indeholder værdier fra $MSY F_{LOWER}$ til F_{MSY} -værdien
- 9) »øvre F_{MSY} -interval«: et interval, der indeholder værdier fra F_{MSY} -værdien til $MSY F_{UPPER}$
- 10) » B_{LIM} «: grænsereferencepunktet udtrykt som bestandens gydebiomasse og fastsat i den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning, navnlig fra STECF eller et tilsvarende uafhængigt videnskabeligt organ, der er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan, under hvilken der kan være reduceret reproduktionsevne
- 11) » B_{PA} «s: forsigtighedsreferencepunktet udtrykt som bestandens gydebiomasse og fastsat i den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning, navnlig fra STECF eller et tilsvarende uafhængigt videnskabeligt organ, der er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan, som sikrer, at sandsynligheden for, at bestandens gydebiomasse er under B_{LIM} , er mindre end 5 %
- 12) »fiskeriindsatsgruppe«: en flådeforvaltningsenhed i en medlemsstat, for hvilken der er fastsat en maksimal tilladt fiskeriindsats
- 13) »gruppe af bestande«: en gruppe af bestande, som fanges sammen som fastlagt i bilag I
- 14) »fiskedag«: enhver sammenhængende periode på 24 timer eller del deraf, hvor et fiskerfartøj befinder sig i det vestlige Middelhav og er ude af havn.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 af 20. november 2009 om oprettelse af en kontrolordning for Unionen med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik, om ændring af forordning (EF) nr. 847/96, (EF) nr. 2371/2002, (EF) nr. 811/2004, (EF) nr. 768/2005, (EF) nr. 2115/2005, (EF) nr. 2166/2005, (EF) nr. 388/2006, (EF) nr. 509/2007, (EF) nr. 676/2007, (EF) nr. 1098/2007, (EF) nr. 1300/2008, (EF) nr. 1342/2008 og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1627/94 og (EF) nr. 1966/2006 (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 1).

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1343/2011 af 13. december 2011 om visse bestemmelser for fiskeri i aftaleområdet for GFCM (Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet) og om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 om forvaltningsforanstaltninger til bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne i Middelhavet (EUT L 347 af 30.12.2011, s. 44).

Artikel 3

Målsætninger

1. Planen skal være baseret på en fiskeriindsatsordning og tage sigte på at bidrage til opfyldelsen af de målsætninger for den fælles fiskeripolitik, der er anført i artikel 2 i forordning (EU) nr. 1380/2013, navnlig ved at anvende en forsigtighedstilgang i fiskeriforvaltningen, samt at sikre, at udnyttelsen af havets levende biologiske ressourcer genopretter og opretholder populationer af de befiskede arter over de niveauer, der kan give MSY.
2. Planen skal bidrage til elimineringen af udsmid, ved at uønskede fangster i videst muligt omfang undgås og reduceres, og til gennemførelsen af den landingsforpligtelse, der er fastsat i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1380/2013 for de arter, som er underlagt bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelser i henhold til EU-retten, og som nærværende forordning finder anvendelse på.
3. Planen skal gennemføre den økosystembaserede fiskeriforvaltningstilgang for at sikre, at fiskeriets negative indvirkninger på det marine økosystem minimeres. Den skal være i overensstemmelse med Unionens miljølovgivning, navnlig målsætningen om at opnå en god miljøtilstand senest i 2020, jf. artikel 1, stk. 1, i direktiv 2008/56/EF.
4. Planen skal navnlig sigte mod at:
 - a) sikre, at de betingelser, der er beskrevet i deskriptor 3 i bilag I til direktiv 2008/56/EF, opfyldes
 - b) bidrage til opfyldelsen af andre relevante deskriptorer i bilag I til direktiv 2008/56/EF, i det omfang fiskeriet spiller en rolle for opfyldelsen heraf, og
 - c) bidrage til at opfylde de målsætninger, der er fastsat i artikel 4 og 5 i direktiv 2009/147/EF og artikel 6 og 12 i direktiv 92/43/EØF, navnlig for at minimere fiskeriaktiviteters negative indvirkning på sårbare habitater og beskyttede arter.
5. Foranstaltningerne i henhold til planen skal træffes på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning.

KAPITEL II

MÅL, BEVARELSEREFERENCEPUNKTER OG BESKYTTELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 4

Mål

1. Målet for fiskeridødeligheden i overensstemmelse med de F_{MSY} -intervaller, der er defineret i artikel 2, skal være nået på et gradvist stigende grundlag inden udgangen af 2020, hvis det er muligt, og senest den 1. januar 2025 for de relevante bestande, og det skal derefter opretholdes inden for F_{MSY} -intervallerne.
2. Der anmodes om F_{MSY} -intervaller, baseret på planen, navnlig fra STECF eller et tilsvarende uafhængigt videnskabeligt organ, der er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan.
3. Ved fastsættelsen af den maksimale tilladte fiskeriindsats i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1380/2013 fastsætter Rådet denne fiskeriindsats for hver fiskeriindsatsgruppe, således at den ligger inden for F_{MSY} -intervallet for den mest sårbare bestand på det pågældende tidspunkt.
4. Uanset stk. 1 og 3 kan den maksimale tilladte fiskeriindsats fastsættes på niveauer, der er lavere end F_{MSY} -intervallerne.
5. Uanset stk. 1 og 3 kan den maksimale tilladte fiskeriindsats fastsættes på niveauer, der er højere end F_{MSY} -intervallet for den mest sårbare bestand på det pågældende tidspunkt, forudsat at alle de relevante bestande ligger over B_{PA} :
 - a) hvis det på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning eller dokumentation er nødvendigt for at opfylde målsætningerne i artikel 3 i tilfælde af blandet fiskeri

- b) hvis det på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning eller dokumentation er nødvendigt for at undgå alvorlig skade på en bestand som følge af samspillet inden for en bestand eller mellem bestande, eller
 - c) for at begrænse udsving i den maksimale tilladte fiskeriindsats mellem på hinanden følgende år til højst 20 %.
6. Hvis der for en bestand, der er anført i artikel 1, stk. 2, ikke kan fastsættes F_{MSY} -intervaller på grund af manglende tilstrækkelige videnskabelige oplysninger, forvaltes denne bestand i overensstemmelse med artikel 12, indtil F_{MSY} -intervallerne er tilgængelige i henhold til nærværende artikels stk. 2.

Artikel 5

Bevarelsesreferencepunkter

Med henblik på artikel 6 anmodes om følgende bevarelsesreferencepunkter, navnlig fra STECF eller et tilsvarende uafhængigt videnskabeligt organ, der er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan, baseret på planen:

- a) forsigtighedsreferencepunkter udtrykt som bestandens gydebiomasse (B_{PA}), og
- b) grænsereferencepunkter udtrykt som bestandens gydebiomasse (B_{LIM}).

Artikel 6

Beskyttelsesforanstaltninger

1. Hvis den videnskabelige rådgivning indikerer, at bestandens gydebiomasse for en af de relevante bestande ligger under B_{PA} , træffes der alle hensigtsmæssige afhjælpende foranstaltninger for at sikre en hurtig genoprettelse af de relevante bestande til niveauer, som ligger over det niveau, der kan give MSY. Uanset artikel 4, stk. 3, fastsættes den maksimale tilladte fiskeriindsats navnlig på et niveau, der svarer til en fiskeridødelighed, der ligger inden for F_{MSY} -intervallet for den mest sårbare bestand, idet der tages hensyn til nedgangen i biomassen.
2. Hvis den videnskabelige rådgivning indikerer, at bestandens gydebiomasse for en af de relevante bestande ligger under B_{LIM} , træffes der yderligere afhjælpende foranstaltninger for at sikre en hurtig genoprettelse af de relevante bestande til niveauer, som ligger over det niveau, der kan give MSY. Uanset artikel 4, stk. 3, kan sådanne afhjælpende foranstaltninger navnlig inkludere midlertidig indstilling af det målrettede fiskeri efter de relevante bestande og en tilstrækkelig reduktion af den maksimale tilladte fiskeriindsats.
3. De afhjælpende foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikel, kan omfatte:
 - a) foranstaltninger i henhold til denne forordnings artikel 7, 8 og 11-14, og
 - b) hasteforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 12 og 13 i forordning (EU) nr. 1380/2013.
4. Valget af foranstaltninger som omhandlet i denne artikel træffes på grundlag af arten, alvoren, varigheden og hyppigheden af den situation, hvor bestandens gydebiomasse er under de i artikel 5 omhandlede niveauer.

KAPITEL III

FISKERIINDSATS

Artikel 7

Fiskeriindsatsordning

1. En fiskeriindsatsordning finder anvendelse på alle fartøjer, der fisker med trawl i de områder, grupper af bestande og længdekategorier, som er defineret i bilag I.
2. Hvert år fastsætter Rådet på grundlag af videnskabelig rådgivning og i medfør af artikel 4 en maksimal tilladt fiskeriindsats for hver fiskeriindsatsgruppe opdelt efter medlemsstat.

3. Uanset artikel 3, stk. 1, og nærværende artikels stk. 2 gælder følgende i de første fem år af planens gennemførelse:
 - a) I det første år af planens gennemførelse reduceres den maksimale tilladte fiskeriindsats, bortset fra i GSA'er, hvor fiskeriindsatsen allerede er reduceret med mere end 20 % i løbet af referenceperioden, med 10 % i forhold til referenceværdien.
 - b) I det andet til det femte år af planens gennemførelse reduceres den maksimale tilladte fiskeriindsats med maksimalt 30 % i denne periode. Reduktionen af fiskeriindsatsen kan suppleres med eventuelle relevante tekniske foranstaltninger eller andre bevarelsesforanstaltninger, der er vedtaget i overensstemmelse med EU-retten, for at nå F_{MSY} senest den 1. januar 2025.
4. Den referenceværdi, der er omhandlet i stk. 3, beregnes af den enkelte medlemsstat for hver fiskeriindsatsgruppe eller GSA som den gennemsnitlige fiskeriindsats udtrykt i antal fiskedage i perioden 1. januar 2015-31. december 2017, og der tages kun hensyn til fartøjer, der var aktive i denne periode.
5. Hvis den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning indikerer, at der er taget betydelige fangster af en bestemt bestand med andre fiskeredskaber end trawl, kan den maksimale tilladte fiskeriindsats for dette eller disse specifikke fiskeredskaber fastsættes på grundlag af denne videnskabelige rådgivning.

Artikel 8

Rekreativt fiskeri

1. Hvis den videnskabelige rådgivning indikerer, at rekreativt fiskeri har en betydelig indvirkning på fiskeridødeligheden for en af de i artikel 1, stk. 2, anførte bestande, kan Rådet fastsætte ikkediskriminerende begrænsninger for fiskere i det rekreative fiskeri.
2. Ved fastsættelsen af de begrænsninger, der er omhandlet i stk. 1, baserer Rådet sig på gennemsigtige og objektive kriterier, herunder kriterier af miljømæssig, social og økonomisk karakter. De anvendte kriterier kan navnlig omfatte indvirkningen af rekreativt fiskeri på miljøet, aktivitetens samfundsmæssige betydning og dens bidrag til økonomien i kystområder.
3. Medlemsstaterne træffer, hvor det er relevant, nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger til overvågning og indsamling af data for at kunne foretage et pålideligt skøn over de faktiske niveauer af fangster fra rekreativt fiskeri.

Artikel 9

Medlemsstaternes forpligtelser

1. Medlemsstaterne forvalter den maksimale tilladte fiskeriindsats i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i artikel 26-34 i forordning (EF) nr. 1224/2009.
2. Hver medlemsstat fastlægger en metode for tildeling af den maksimale tilladte fiskeriindsats til de enkelte fartøjer eller grupper af fartøjer, der fører dens flag, i overensstemmelse med kriterierne i artikel 17 i forordning (EU) nr. 1380/2013.
3. En medlemsstat kan ændre sin fiskeriindsatstildeling ved at overføre fiskedage mellem fiskeriindsatsgrupper i samme geografiske område, forudsat at den anvender en omregningsfaktor, der understøttes af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning. De udvekslede fiskedage og omregningsfaktoren stilles straks og senest inden for ti arbejdsdage til rådighed for Kommissionen og de øvrige medlemsstater.
4. Hvis en medlemsstat tillader fartøjer, der fører dens flag, at fiske med trawl, sikrer den, at et sådant fiskeri er begrænset til højst 15 timer pr. fiskedag, fem fiskedage om ugen eller tilsvarende.

Medlemsstaterne kan give dispensation på op til 18 timer pr. fiskedag for at tage hensyn til transittiden mellem havn og fiskeplads. Kommissionen og de øvrige berørte medlemsstater underrettes straks om sådanne dispensationer.

5. Hvis et fartøj fisker efter to forskellige grupper af bestande i løbet af en fiskedag, fratrækkes der uanset stk. 3 en halv fiskedag fra den maksimale tilladte fiskeriindsats, der er tildelt det pågældende fartøj for hver gruppe af bestande.

6. Hver medlemsstat udsteder fiskeritilladelser til de fartøjer, der fører dens flag, og som fisker efter de relevante bestande, for de i bilag I omhandlede områder og i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EF) nr. 1224/2009.
7. Medlemsstaterne sikrer, at den samlede kapacitet udtrykt i GT og kW, som svarer til de fiskeritilladelser, der er udstedt i overensstemmelse med stk. 6, ikke forøges i planens anvendelsesperiode.
8. Hver medlemsstat opstiller og ajourfører en liste over fartøjer med fiskeritilladelser udstedt i overensstemmelse med stk. 6 og stiller den til rådighed for Kommissionen og de øvrige medlemsstater. Medlemsstaterne fremsender første gang deres lister senest tre måneder efter denne forordnings ikrafttræden og derefter hvert år senest den 30. november.
9. Medlemsstaterne overvåger deres fiskeriindsatsordning og sikrer, at den maksimale tilladte fiskeriindsats som omhandlet i artikel 7 ikke overstiger de fastsatte begrænsninger.
10. I overensstemmelse med principperne for god forvaltningspraksis i artikel 3 i forordning (EU) nr. 1380/2013 kan medlemsstaterne fremme deltagelsesbaserede forvaltningssystemer på lokalt plan med henblik på at opfylde målsætningerne i planen.

Artikel 10

Indsendelse af relevante data

1. Medlemsstaterne registrerer og indsender dataene om fiskeriindsatsen til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EF) nr. 1224/2009 og artikel 146c, 146d og 146e i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 404/2011 ⁽¹³⁾.
2. Dataene om fiskeriindsatsen aggregeres for hver måned og skal indeholde de oplysninger, der er fastsat i bilag II. Formatet for de aggregerede data skal være XML-skemadefinitionen baseret på UN/CEFACT P1000-12.
3. Medlemsstaterne indsender de i stk. 1 omhandlede data om fiskeriindsatsen til Kommissionen inden den 15. i hver måned.

KAPITEL IV

TEKNISKE BEVARELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 11

Områdelukninger

1. Ud over, hvad der er fastsat i artikel 13 i forordning (EF) nr. 1967/2006, er anvendelse af trawl i det vestlige Middelhav forbudt tre måneder om året og, hvor det er hensigtsmæssigt, i træk inden for seks sømil fra kysten, bortset fra områder, der er dybere end 100 meters dybdekurven, på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning. Denne lukning tre måneder om året fastsættes af den enkelte medlemsstat og finder anvendelse i den mest relevante periode, som fastsættes på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning. Kommissionen og de øvrige berørte medlemsstater underrettes straks om den pågældende periode.
2. Uanset stk. 1, og forudsat at det er berettiget på grund af særlige geografiske forhold, f.eks. den begrænsede størrelse af kontinentalsoklen eller lange afstande til fiskepladser, kan medlemsstaterne på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning indføre andre områdelukninger, forudsat at der opnås en reduktion på mindst 20 % af fangsterne af kulmuleungfisk i hvert geografisk underområde. Kommissionen og de øvrige berørte medlemsstater underrettes straks om sådanne dispensationer.
3. Senest den 17. juli 2021 indfører medlemsstaterne på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning andre områdelukninger, hvis der er dokumentation for en høj koncentration af ungfisk under den bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelse og for gydeområder for demersale bestande, navnlig for de relevante bestande.

⁽¹³⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 404/2011 af 8. april 2011 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 om oprettelse af en EF-kontrolordning med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik (EUT L 112 af 30.4.2011, s. 1).

4. De andre områdelukninger, der er indført i henhold til stk. 3, skal navnlig vurderes af STECF eller et tilsvarende uafhængigt videnskabeligt organ, der er anerkendt på EU-plan eller internationalt plan. Hvis denne vurdering viser, at de pågældende områdelukninger ikke er i overensstemmelse med målsætningerne, tager medlemsstaterne de pågældende områdelukninger op til fornyet overvejelse i lyset af disse anbefalinger.

5. Hvis de områdelukninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 3, berører flere medlemsstaters fiskerfartøjer, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EU) nr. 1380/2013 og nærværende forordnings artikel 18 med henblik på at indføre de pågældende områdelukninger på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning.

Artikel 12

Forvaltning af bifangstarter og demersale bestande, for hvilke der ikke foreligger tilstrækkelige data

1. De bestande, der er omhandlet i denne forordnings artikel 1, stk. 3, forvaltes på grundlag af forsigtighedstilgangen i fiskeriforvaltning som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 8), i forordning (EU) nr. 1380/2013.

2. Forvaltningsforanstaltninger for de bestande, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3, navnlig tekniske bevarelsesforanstaltninger såsom de foranstaltninger, der er anført i artikel 13, fastsættes under hensyntagen til den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning.

Artikel 13

Specifikke bevarelsesforanstaltninger

1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 18 og artikel 18 i forordning (EU) nr. 1380/2013 for at supplere nærværende forordning ved at indføre følgende tekniske bevarelsesforanstaltninger:

- a) specifikationer for fiskeredskabers egenskaber og regler for deres anvendelse med henblik på at sikre eller forbedre selektiviteten, reducere uønskede fangster eller minimere den negative indvirkning på økosystemet
- b) specifikationer for ændringer eller supplerende anordninger til fiskeredskaber med henblik på at sikre eller forbedre selektiviteten, reducere uønskede fangster eller minimere den negative indvirkning på økosystemet
- c) begrænsninger af eller forbud mod brugen af visse fiskeredskaber og fiskeriaktiviteter i bestemte områder eller perioder med henblik på at beskytte gydefisk, fisk, som er under den bevarelsesmæssige mindstereferencetørrelse, eller ikkemålarter eller minimere den negative indvirkning på økosystemet
- d) fastsættelse af bevarelsesmæssige mindstereferencetørrelser for enhver af de bestande, som denne forordning finder anvendelse på, med henblik på at sikre beskyttelsen af unge marine organismer, og
- e) foranstaltninger vedrørende rekreativt fiskeri.

2. Foranstaltningerne omhandlet i stk. 1 skal bidrage til opfyldelsen af målsætningerne i artikel 3.

KAPITEL V

LANDINGSFORPLIGTELSE

Artikel 14

Bestemmelser om landingsforpligtelsen

For alle bestande af arter i det vestlige Middelhav, der er omfattet af landingsforpligtelsen i henhold til artikel 15, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1380/2013, og for bifangster af pelagiske arter i fiskeri, som udnytter de bestande, der er anført i nærværende forordnings artikel 1, stk. 2, og som er omfattet af landingsforpligtelsen, tillægges Kommissionen beføjelse til, efter at medlemsstaterne er blevet hørt, at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 18 og artikel 18 i forordning (EU) nr. 1380/2013 for at supplere nærværende forordning ved at specificere denne forpligtelse som omhandlet i artikel 15, stk. 5, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 1380/2013.

KAPITEL VI

REGIONALISERING*Artikel 15***Regionalt samarbejde**

1. Artikel 18, stk. 1-6, i forordning (EU) nr. 1380/2013 finder anvendelse på de foranstaltninger, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 11-14.
2. Med henblik på denne artikels stk. 1 kan medlemsstater med en direkte forvaltningsmæssig interesse forelægge fælles henstillinger i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1380/2013:
 - a) første gang senest 12 måneder efter den 16. juli 2019 og derefter senest 12 måneder efter hver forelæggelse af den evaluering af planen, der skal foretages i henhold til nærværende forordnings artikel 17, stk. 2
 - b) senest den 1. juli i året før det år, hvor foranstaltningerne skal finde anvendelse, og/eller
 - c) når de anser det for nødvendigt, navnlig hvis der sker en pludselig ændring i situationen for enhver af de bestande, som nærværende forordning finder anvendelse på.
3. De beføjelser, der tillægges i henhold til denne forordnings artikel 11-14, berører ikke de beføjelser, som Kommissionen tillægges i henhold til andre bestemmelser i EU-retten, herunder forordning (EU) nr. 1380/2013.

KAPITEL VII

ÆNDRINGER OG OPFØLGNING*Artikel 16***Ændringer af planen**

1. Hvis videnskabelig rådgivning indikerer en ændring i den geografiske udbredelse af de relevante bestande, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 for at ændre denne forordning ved at justere de områder, der er nævnt i artikel 1, stk. 2, og i bilag I, for at afspejle denne ændring.
2. Hvis Kommissionen på grundlag af videnskabelig rådgivning finder, at der er behov for at ændre listen over de relevante bestande, kan Kommissionen fremlægge et forslag til ændring af denne liste.

*Artikel 17***Overvågning og evaluering af planen**

1. Med henblik på den årsrapport, der er omhandlet i artikel 50 i forordning (EU) nr. 1380/2013, omfatter de kvantificerbare indikatorer årlige skøn over den nuværende fiskeridødelighed over F_{MSY} (F/F_{MSY}), gydebiomasse (SSB) og socioøkonomiske indikatorer for de relevante bestande og, hvor det er muligt, for bifangstarter. De kan suppleres med andre indikatorer på grundlag af videnskabelig rådgivning.
2. Senest den 17. juli 2024 og derefter hvert tredje år aflægges Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om planens resultater og indvirkning på de relevante bestande, og på fiskeriet, der udnytter disse bestande, navnlig for så vidt angår opfyldelsen af målsætningerne i artikel 3.

KAPITEL VIII

PROCEDUREMÆSSIGE BESTEMMELSER*Artikel 18***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 11-14 og 16, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 16. juli 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 11-14 og 16 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 11-14 og 16 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

KAPITEL IX

DEN EUROPÆISKE HAV- OG FISKERIFOND

Artikel 19

Støtte fra Den Europæiske Hav- og Fiskerifond

Foranstaltninger til midlertidigt ophør, der er vedtaget for at opfylde målsætningerne for planen, anses for midlertidigt ophør med fiskeriaktiviteter med henblik på artikel 33, stk. 1, litra a) og c), i forordning (EU) nr. 508/2014.

Artikel 20

Ændring af forordning (EU) nr. 508/2014 for så vidt angår visse bestemmelser vedrørende Den Europæiske Hav- og Fiskerifond

I artikel 34 i forordning (EU) nr. 508/2014 foretages følgende ændringer:

1) Stk. 4 affattes således:

»4. Støtte i henhold til denne artikel kan ydes indtil den 31. december 2017, medmindre foranstaltningerne til endeligt ophør vedtages med henblik på at opfylde målsætningerne i den flerårige plan for bevarelse og bæredygtig udnyttelse af demersale bestande i det vestlige Middelhav, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1022 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1022 af 20. juni 2019 om en flerårig plan for fiskeriet, der udnytter demersale bestande i det vestlige Middelhav, og om ændring af forordning (EU) nr. 508/2014 (EUT L 172 af 26.6.2019, s. 1).«

2) Følgende stykke tilføjes:

»4a. Udgifter i forbindelse med foranstaltninger til endeligt ophør, der vedtages med henblik på at opfylde målsætningerne i forordning (EU) 2019/1022, er berettigede til støtte fra EHFF fra den pågældende forordnings ikrafttræden.«

KAPITEL X

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Under hensyntagen til den miljømæssige, sociale og økonomiske bæredygtighed finder artikel 4 og artikel 6, stk. 1, anvendelse fra den 1. januar 2025.

Artikel 7 finder anvendelse fra den 1. januar 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG I

Fiskeriindsatsordning

(som omhandlet i artikel 7)

Fiskeriindsatsgrupper defineres som følger:

A) Fiskeri med trawl efter rød mulle, kulmule, dybvandsrosenreje og jomfruhummer på kontinentalsoklen og den øvre skrænt

Redskabstype	Geografisk område	Grupper af bestande	Fartøjslængde overalt	Fiskeriindsatsgruppekode
Trawl (TBB, OTB, PTB, TBN, TBS, TB, OTM, PTM, TMS, TM, OTT, OT, PT, TX, OTP, TSP)	GFCM-underområde 1-2-5-6-7	Rød mulle i GSA 1, 5, 6 og 7; kulmule i GSA 1, 5, 6 og 7; dybvandsrosenreje i GSA 1, 5 og 6 og jomfruhummer i GSA 5 og 6	< 12 m	EFF1/MED1_TR1
			≥ 12 m og < 18 m	EFF1/MED1_TR2
			≥ 18 m og < 24 m	EFF1/MED1_TR3
			≥ 24 m	EFF1/MED1_TR4
	GFCM-underområde 8-9-10-11	Rød mulle i GSA 9, 10 og 11; kulmule i GSA 9, 10 og 11; dybvandsrosenreje i GSA 9, 10 og 11 og jomfruhummer i GSA 9 og 10	< 12 m	EFF1/MED2_TR1
			≥ 12 m og < 18 m	EFF1/MED2_TR2
			≥ 18 m og < 24 m	EFF1/MED2_TR3
			≥ 24 m	EFF1/MED1_TR4

B) Fiskeri med trawl efter blå rød reje og rød kæmpereje i dybt vand

Redskabstype	Geografisk område	Grupper af bestande	Fartøjslængde overalt	Fiskeriindsatsgruppekode
Trawl (TBB, OTB, PTB, TBN, TBS, TB, OTM, PTM, TMS, TM, OTT, OT, PT, TX, OTP, TSP)	GFCM-underområde 1-2-5-6-7	Blå rød reje i GSA 1, 5, 6 og 7	< 12 m	EFF2/MED1_TR1
			≥ 12 m og < 18 m	EFF2/MED1_TR2
			≥ 18 m og < 24 m	EFF2/MED1_TR3
			≥ 24 m	EFF2/MED1_TR4
	GFCM-underområde 8-9-10-11	Rød kæmpereje i GSA 9, 10 og 11	< 12 m	EFF2/MED2_TR1
			≥ 12 m og < 18 m	EFF2/MED2_TR2
			≥ 18 m og < 24 m	EFF2/MED2_TR3
			≥ 24 m	EFF2/MED1_TR4

BILAG II

Liste over oplysninger vedrørende fiskeriindsatsdata

(som omhandlet i artikel 10)

Oplysninger	Definition og bemærkninger
1) Medlemsstat	Den rapporterende flagmedlemsstats alfa-3-ISO-kode
2) Fiskeriindsatsgruppe	Fiskeriindsatsgruppekode som fastlagt i bilag I
3) Fiskeriindsatsperiode	Indberetningsmånedens startdato og slutdato
4) Fiskeriindsatsmeddelelse	Samlet antal fiskedage

Fælles erklæring fra Europa-Parlamentet og Rådet

Europa-Parlamentet og Rådet har til hensigt at ophæve beføjelserne til at vedtage tekniske foranstaltninger ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 13 i denne forordning, når de vedtager en ny forordning om tekniske foranstaltninger, der omfatter en beføjelse, der omfatter de samme foranstaltninger.

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1023

af 20. juni 2019

om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53 og 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med dette direktiv er at bidrage til et velfungerende indre marked og fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder såsom frie kapitalbevægelser og etableringsfriheden, der skyldes forskelle mellem de nationale lovgivninger om og procedurer for forebyggende rekonstruktion, insolvensbehandling, gældssanering og udelukkelse. Uden at dette berører arbejdstagernes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, tager dette direktiv sigte på at fjerne sådanne hindringer ved at sikre, at: levedygtige virksomheder og iværksættere i finansielle vanskeligheder har adgang til effektive nationale rammer for forebyggende rekonstruktion, så de får mulighed for at fortsætte driften, at ærlige insolvente eller svært gældstyngede iværksættere kan drage fordel af fuld gældssanering efter en rimelig periode og derved kan få en ny chance, og at effektiviteten af procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering forbedres, navnlig for at gøre dem kortere.
- (2) Rekonstruktion bør gøre det muligt for skyldnere i finansielle vanskeligheder helt eller delvist at fortsætte driften ved at ændre sammensætningen af eller vilkårene eller strukturen for deres aktiver og passiver eller en anden del af deres kapitalstruktur, herunder gennem salg af aktiver eller dele af virksomheden eller, hvor dette er foreskrevet i national ret, virksomheden som helhed, samt ved at gennemføre driftsændringer. Medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i national ret, bør driftsændringer, såsom opsigelse eller ændring af kontrakter eller salg eller anden afhændelse af aktiver, overholde de generelle krav, der er fastsat i national ret for sådanne foranstaltninger, navnlig de civil- og arbejdsretlige regler. Eventuel konvertering af gæld til aktier bør ligeledes overholde de garantier, der er fastsat i national ret. Rammerne for forebyggende rekonstruktion bør først og fremmest gøre det muligt for skyldnere at rekonstruere effektivt på et tidligt tidspunkt og med henblik på at undgå insolvens og derved begrænse unødigt likvidation af levedygtige virksomheder. Disse rammer bør medvirke til at forhindre tab af arbejdspladser og tab af knowhow og kompetencer samt maksimere den samlede værdi for kreditorer i forhold til, hvad de ville modtage i tilfælde af likvidation af virksomhedens aktiver eller i tilfælde af det næstbedste alternativ i mangel af en plan, samt for ejere og økonomien som helhed.

⁽¹⁾ EUT C 209 af 30.6.2017, s. 21.

⁽²⁾ EUT C 342 af 12.10.2017, s. 43.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 28.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.6.2019.

- (3) Rammer for forebyggende rekonstruktion bør også forhindre akkumulering af misligholdte lån. Adgang til effektive rammer for forebyggende rekonstruktion ville sikre, at der skrides ind, før virksomhederne misligholder deres lån, og dermed bidrage til at mindske risikoen for, at lån bliver misligholdt i nedgangstider, og således afbøde den negative indvirkning på den finansielle sektor. En betydelig procentdel af virksomhederne og arbejdspladserne ville kunne reddes, hvis der fandtes forebyggende rammer i alle de medlemsstater, hvor virksomhederne har forretningssteder, aktiver eller kreditorer. Under rammerne for rekonstruktion bør alle parter, herunder arbejdstageres, rettigheder beskyttes på en afbalanceret måde. Samtidig bør virksomheder, der ikke er levedygtige, og som ikke har udsigt til at kunne overleve, afvikles hurtigst muligt. Hvis en skyldner i finansielle vanskeligheder ikke er økonomisk levedygtig eller ikke umiddelbart kan få genetableret sin økonomiske levedygtighed, kan rekonstruktionsbestræbelser resultere i fremskyndelse og akkumulering af tab til skade for kreditorer, arbejdstagere og andre interessenter samt for økonomien som helhed.
- (4) Der er forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til de forskellige procedurer, som skyldnere i finansielle vanskeligheder har adgang til med henblik på at rekonstruere deres virksomhed. Nogle medlemsstater har et begrænset antal procedurer, som alene tillader virksomhederne at rekonstruere på et relativt sent tidspunkt som led i en insolvensprocedure. I andre medlemsstater er der mulighed for en rekonstruktion på et tidligere tidspunkt, men de tilgængelige procedurer er ikke så effektive, som de kunne være, eller de er meget formelle, navnlig fordi de begrænser brug af udenretslige ordninger. Forebyggende løsninger er en voksende tendens inden for insolvensret. Tendensen foretrækker tilgange, der til forskel fra den klassiske tilgang med likvidation af en virksomhed i finansielle vanskeligheder har til formål at genoprette den til en sund tilstand eller i det mindste redde de af dens enheder, der stadig er økonomisk levedygtige. Denne tilgang bidrager ofte blandt andre fordele for økonomien til at bevare arbejdspladser eller reducere tab af arbejdspladser. Desuden varierer inddragelsen af judicielle eller administrative myndigheder eller personer udpeget af disse fra ingen eller minimal inddragelse i visse medlemsstater til fuld inddragelse i andre medlemsstater. På samme måde er der også forskelle mellem de nationale regler, der giver iværksættere en ny chance, navnlig gennem sanering af den gæld, de har stiftet i forbindelse med deres virksomhed, for så vidt angår gældssaneringens varighed og kriterierne for at bevilge sådan gældssanering.
- (5) I mange medlemsstater tager det over tre år for iværksættere, der er insolvente, men ærlige, at opnå gældssanering og starte på en frisk. Ineffektive rammer for gældssanering og udelukkelse resulterer i, at iværksættere må flytte til andre jurisdiktioner for at kunne starte på en frisk inden for en rimelig tidshorisont, hvilket medfører betydelige meromkostninger for både kreditorerne og iværksætterne selv. Langvarige udelukkelser fra udøvelse af erhvervsvirksomhed, der ofte ledsager en procedure, der fører til gældssanering, skaber hindringer for friheden til at påbegynde og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed.
- (6) De uforholdsmæssigt lange procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering i flere medlemsstater er stærkt medvirkende til de lave inddrivelsesrater og til at afholde investorer fra at drive forretning i jurisdiktioner, hvor procedurerne risikerer at være for langvarige og urimeligt dyre.
- (7) Forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering resulterer i meromkostninger for investorer i forbindelse med vurdering af risikoen for, at skyldnere kommer i finansielle vanskeligheder i en eller flere medlemsstater, eller risikoen ved at investere i levedygtige virksomheder i finansielle vanskeligheder samt yderligere omkostninger ved rekonstruktion af virksomheder, der har forretningssteder, kreditorer eller aktiver i andre medlemsstater. Dette er navnlig tilfældet i forbindelse med rekonstruktion af internationale koncerner. Investorer anfører usikkerheden omkring insolvensreglerne eller risikoen for en langvarig eller kompleks insolvensprocedure i en anden medlemsstat som værende en af hovedårsagerne til ikke at investere eller etablere forretningsforbindelser uden for den medlemsstat, hvor de hører hjemme. Denne usikkerhed har en afskrækkende virkning, som skaber hindringer for virksomhedernes etableringsfrihed og fremme af iværksættervirksomhed og hæmmer det indre marked i at fungere korrekt. Navnlig mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (»SMV'er«) har for størstedelens vedkommende de nødvendige ressourcer til at foretage en risikovurdering i forbindelse med grænseoverskridende aktiviteter.
- (8) Forskellene mellem medlemsstaterne med hensyn til procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering resulterer i uens vilkår for kreditadgang og i uens inddrivelsesrater i medlemsstaterne. En højere grad af harmonisering inden for rekonstruktion, insolvensbehandling, gældssanering og udelukkelse er derfor altafgørende for et velfungerende indre marked generelt og for en fungerende kapitalmarkedsunion i særdeleshed samt for de europæiske økonomiers modstandsdygtighed, herunder bevarelse og skabelse af arbejdspladser.

- (9) Meromkostningerne i forbindelse med risikovurdering og kreditorernes grænseoverskridende inddrivelse af fordringer hos svært gældstyngede iværksættere, der flytter til en anden medlemsstat for at få gældssanering meget hurtigere, bør også reduceres. De meromkostninger, som iværksættere pådrager sig som følge af behovet for at flytte til en anden medlemsstat for at få gældssanering, bør også reduceres. De hindringer, der følger af langvarige udelukkelse fra udøvelse af erhvervsvirksomhed grundet en iværksætters insolvens eller overgældsætning, hæmmer desuden iværksættervirksomhed.
- (10) Enhver omstrukturering bør, navnlig hvis den er større og har betydelig indvirkning, bygge på en dialog med interessenterne. Denne dialog bør dække valget af de påtænkte foranstaltninger set i forhold til målsætningerne med omstruktureringen samt alternative løsninger, og der bør ske passende inddragelse af arbejdstagerrepræsentanterne som fastsat i EU-retten og national ret.
- (11) Hindringerne for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder begrænser sig ikke til rent grænseoverskridende situationer. Et stadig mere sammenkoblet indre marked med fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og arbejdstagere og med en stadig større digital dimension betyder, at meget få virksomheder er rent nationale, hvis alle relevante elementer tages i betragtning, såsom deres kundegrundlag, forsyningskæde, virksomhedsområder, investorer og kapitalgrundlag. Selv rent nationale tilfælde af insolvens kan påvirke det indre markeds funktion gennem den såkaldte dominoeffekt af insolvens, hvor en skyldners insolvens kan udløse yderligere tilfælde af insolvens i forsyningskæden.
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 ⁽⁴⁾ omhandler kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse, lovvalg og samarbejde i forbindelse med grænseoverskridende insolvensbehandling samt sammenkobling af insolvensregistre. Dens anvendelsesområde dækker forebyggende procedurer, der styrker forudsætningerne for at redde økonomisk levedygtige skyldnere, og procedurer for at give iværksættere og andre fysiske personer gældsrehabilitering. Nævnte forordning adresserer imidlertid ikke forskellene mellem de national lovgivninger vedrørende disse procedurer. Desuden vil et instrument, der alene begrænser sig til grænseoverskridende tilfælde af insolvens, ikke fjerne alle hindringer for den frie bevægelighed, og det vil heller ikke være muligt for investorerne på forhånd at bestemme den grænseoverskridende eller indenlandske karakter af en skyldners potentielle finansielle vanskeligheder i fremtiden. Det er derfor nødvendigt at gå videre end retligt samarbejde og fastsætte indholdsmæssige minimumsstandarder for forebyggende rekonstruktionsprocedurer og procedurer, der fører til gældssanering for iværksættere.
- (13) Dette direktiv bør ikke berøre anvendelsesområdet for forordning (EU) 2015/848, men tilsigter at være fuldt ud foreneligt med og supplere nævnte forordning ved at pålægge medlemsstaterne at indføre forebyggende rekonstruktionsprocedurer, der overholder visse minimumsprincipper om effektivitet. Det ændrer ikke den tilgang, der er valgt i nævnte forordning, der tillader medlemsstaterne at opretholde eller indføre procedurer, som ikke opfylder betingelsen om bekendtgørelse med henblik på underretning i henhold til nævnte forordnings bilag A. Selv om dette direktiv ikke stiller krav om, at procedurerne inden for dets anvendelsesområde opfylder alle betingelserne for underretning i henhold til nævnte bilag, tager det sigte på at lette den grænseoverskridende anerkendelse af disse procedurer samt anerkendelse af retsafgørelser og deres eksekution.
- (14) Fordelen ved anvendelsen af forordning (EU) 2015/848 er, at den fastsætter garantier mod misbrug af flytning af centret for skyldners hovedinteresser under den grænseoverskridende insolvensbehandling. Der bør også gælde visse restriktioner for de procedurer, der ikke er omfattet af nævnte forordning.
- (15) Det er nødvendigt at reducere rekonstruktionsomkostningerne for både skyldnere og kreditorer. De forskelle mellem medlemsstaterne, der hindrer en tidlig rekonstruktion af levedygtige skyldnere i finansielle vanskeligheder og muligheden for gældssanering for ærlige iværksættere, bør derfor reduceres. Reduktion af sådanne forskelle bør føre til større gennemsigtighed, retssikkerhed og forudsigelighed i hele Unionen. Det bør maksimere afkastet for alle typer kreditorer og investorer og fremme grænseoverskridende investeringer. En bedre sammenhæng mellem procedurer for rekonstruktion og insolvensbehandling bør også lette rekonstruktion af koncerner, uanset hvor i Unionen koncernens medlemmer befinder sig.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

- (16) Fjernelse af hindringerne for en effektiv forebyggende rekonstruktion af levedygtige skyldnere i finansielle vanskeligheder bidrager til at minimere tabet af arbejdspladser og tabene for kreditorer i forsyningskæden, bevarer knowhow og kompetencer og er dermed til fordel for økonomien som helhed. Ved at gøre det nemmere for iværksættere at få gældssanering bidrager der til, at de undgår at blive ekskluderet fra arbejdsmarkedet, og de får mulighed for at genstarte deres iværksættervirksomhed ved at trække på deres tidligere erfaring. Desuden vil en afkortning af rekonstruktionsprocedurerne resultere i højere inddrivelsesrater for kreditorer, for jo længere tid, der går, desto større tab vil skyldner eller skyldners virksomhed normalt lide. Endelig vil effektive rammer for forebyggende rekonstruktion muliggøre en bedre vurdering af de risici, der er forbundet med beslutninger om långivning og lånoptagelse, og lette tilpasningsprocessen for insolvente eller svært gældstyngede skyldnere og dermed minimere de økonomiske og sociale omkostninger i forbindelse med deres gældsafvikling. Dette direktiv bør give medlemsstaterne fleksibilitet til at anvende fælles principper, samtidig med at de nationale retssystemer respekteres. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre rammer for forebyggende rekonstruktion end dem, der er fastsat i dette direktiv, i deres nationale retssystemer.
- (17) Virksomhederne, og navnlig SMV'er, som udgør 99 % af alle virksomheder i Unionen, bør drage fordel af en mere kohærent tilgang på EU-plan. SMV'er risikerer i højere grad at blive likvideret end at blive rekonstrueret, da de har uforholdsmæssigt højere omkostninger end større virksomheder. Især når SMV'er er i finansielle vanskeligheder, har de ofte ikke de fornødne ressourcer til at gennemføre bekostelige rekonstruktioner og drage fordel af de mere effektive rekonstruktionsprocedurer, der kun er til rådighed i nogle medlemsstater. For at hjælpe sådanne skyldnere med at rekonstruere med lave omkostninger bør der også på nationalt plan udvikles omfattende tjeklister for rekonstruktionsplaner, som er tilpasset SMV'ers behov og særlige forhold, og disse tjeklister bør gøres tilgængelige på internettet. Desuden bør der indføres tidlige varslingsmekanismer, der kan advare skyldnere om, at der er et presserende behov for handling, idet der tages hensyn til, at SMV'er har begrænsede ressourcer til at ansætte eksperter.
- (18) Ved definitionen af SMV'er bør medlemsstaterne tage behørigt hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽⁵⁾ eller Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder ⁽⁶⁾.
- (19) Dette direktivs anvendelsesområde bør ikke omfatte skyldnere, der er forsikrings- og genforsikringsselskaber som defineret i artikel 13, nr. 1) og 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ⁽⁷⁾, kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽⁸⁾, investerings-selskaber og kollektive investeringsordninger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2) og 7), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽⁹⁾, værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 ⁽¹⁰⁾ og andre finansieringsinstitutter og enheder, der er anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ⁽¹¹⁾. Sådanne skyldnere er omfattet af særordninger, og de nationale tilsyns- og afviklingsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser i forhold til dem. Medlemsstaterne bør kunne udelukke andre finansielle enheder, der yder finansielle tjenester, og som er omfattet af sammenlignelige ordninger og indgrebsbeføjelser.
-
- ⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- ⁽⁶⁾ Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- ⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- ⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investerings-selskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- ⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktions-registre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- ⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 1).
- ⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investerings-selskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

- (20) Af tilsvarende grunde bør offentlige organer i henhold til national ret også udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør også kunne begrænse adgangen til rammer for forebyggende rekonstruktion til juridiske personer, da iværksætteres finansielle vanskeligheder kan håndteres effektivt ikke blot ved hjælp af forebyggende rekonstruktionsprocedurer, men også ved hjælp af procedurer, som fører til gældssanering, eller ved hjælp af uformelle rekonstruktioner på grundlag af kontraktmæssige aftaler. Medlemsstater med forskellige retssystemer, hvor samme type enhed har en anden retlig status i disse retssystemer, bør kunne anvende en ensartet ordning for sådanne enheder. En ramme for forebyggende rekonstruktion fastsat i dette direktiv bør ikke påvirke krav og rettigheder over for en skyldner, som følger af arbejdsmarkedspensionsordninger, hvis disse krav og rettigheder blev opnået på et tidspunkt forud for rekonstruktionen.
- (21) Svært gældstyngede forbrugere er et stort økonomisk og socialt problem, som har tæt relation til nedbringelsen af den alt for store gældsætning. Desuden er det ofte ikke muligt at skelne klart mellem iværksætters gæld stiftet som led i driften af vedkommendes forretning eller virksomhed eller i udøvelsen af et fag eller erhverv og gæld stiftet uden for rammerne af disse aktiviteter. Iværksættere vil reelt ikke drage fordel af en ny chance, hvis de skal følge særskilte procedurer med forskellige adgangsbetingelser og gældssaneringsperioder for at få afviklet deres forretningsgæld og øvrige gæld stiftet uden for rammerne af deres forretning. Derfor er det tilrådeligt, at medlemsstaterne snarest muligt anvender dette direktivs bestemmelser om gældssanering også på forbrugere, selv om dette direktiv ikke indeholder bindende regler om forbrugeres overgældsætning.
- (22) Jo tidligere en skyldner kan konstatere sine finansielle vanskeligheder og træffe passende tiltag, desto større er sandsynligheden for, at vedkommende kan undgå en forestående insolvens, eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis levedygtighed er permanent svækket, desto mere ordnet og effektivt kan afviklingen finde sted. Der bør derfor udformes tydelig, ajourført, koncis og brugervenlig information om de tilgængelige procedurer for forebyggende rekonstruktion og etableres en eller flere tidlige varslingsmekanismer, der kan give skyldnere, der begynder at opleve finansielle vanskeligheder, incitament til hurtig handling. Tidlige varslingsmekanismer i form af varslingsmekanismer, som angiver, når skyldner ikke har foretaget visse typer betalinger, kan f.eks. udløses af manglende betaling af skatter og afgifter eller bidrag til socialsikringsordninger. Sådanne værktøjer kan enten udvikles af medlemsstaterne eller af den private sektor, forudsat at målet nås. Medlemsstaterne bør gøre oplysninger om den tidlige varslingsmekanisme tilgængelige på internettet, f.eks. på et særligt websted eller en særlig webside. Medlemsstaterne bør kunne tilpasse de tidlige varslingsmekanismer til virksomhedens størrelse og fastsætte særlige bestemmelser om tidlige varslingsmekanismer for store virksomheder og koncerner under hensyntagen til deres særlige karakteristika. Dette direktiv bør ikke pålægge medlemsstater noget ansvar for eventuelle skader som følge af rekonstruktionsprocedurer, som er udløst af sådanne tidlige varslingsmekanismer.
- (23) For at øge støtten til arbejdstagere og deres repræsentanter bør medlemsstaterne sikre, at arbejdstagerrepræsentanterne får adgang til relevante og ajourførte oplysninger om tilgængelige tidlige varslingsmekanismer, og det bør også være muligt dem at yde støtte til arbejdstagerrepræsentanterne ved vurderingen af skyldners økonomiske situation.
- (24) Skyldnere, herunder juridiske enheder og, hvor dette er foreskrevet i national ret, fysiske personer og koncerner, bør have adgang til en rekonstruktionsramme for at sætte dem i stand til at tackle deres finansielle vanskeligheder på et tidligt tidspunkt, hvor det forekommer sandsynligt, at deres insolvens kan forhindres, og at virksomhedens levedygtighed kan sikres. Der bør være adgang til en rekonstruktionsramme, før en skyldner bliver insolvent i henhold til national ret, dvs. før skyldner opfylder betingelserne i national ret for at blive genstand for kollektiv insolvensbehandling, der normalt medfører, at skyldner fuldt ud mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator. For at undgå misbrug af rammer for rekonstruktion bør skyldners finansielle vanskeligheder afspejle en sandsynlighed for insolvens, og rekonstruktionsplanen bør kunne afværge skyldners insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed.
- (25) Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvorvidt fordringer, der forfalder eller indtræder efter, at en begæring om at indlede en forebyggende rekonstruktionsprocedure er indgivet, eller efter indledning af proceduren, er omfattet af foranstaltningerne for forebyggende rekonstruktion eller suspensionen af individuel kreditorforfølgning. Medlemsstaterne bør frit kunne bestemme, om suspensionen af individuel kreditorforfølgning skal have indflydelse på forfaldne renter af fordringer.

- (26) Medlemsstaterne bør kunne indføre en levedygtighedstest som betingelse for adgang til den forebyggende rekonstruktionsprocedure, der er fastsat i dette direktiv. En sådan test bør foretages uden at være til skade for skyldners aktiver, hvilket kan ske på den måde, at der bevilges midlertidig suspension, eller at testen udføres uden unødigt forsinkelse. At testen ikke er til skade, bør dog ikke forhindre medlemsstater i at kræve, at skyldner for egen regning dokumenterer sin levedygtighed.
- (27) Den omstændighed, at medlemsstaterne kan begrænse adgangen til en rekonstruktionsramme for skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af deres regnskabs- eller bogføringsmæssige forpligtelser, bør ikke forhindre medlemsstaterne i også at begrænse skyldneres adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion, hvis deres bøger og forretningspapirer er ufuldstændige eller mangelfulde i en grad, der gør det umuligt at fastslå skyldners aktiviteter og finansielle situation.
- (28) Medlemsstaterne bør kunne udvide anvendelsesområdet for de i dette direktiv fastsatte rammer for forebyggende rekonstruktion til også at omfatte situationer, hvor skyldnere har ikkefinansielle vanskeligheder, forudsat at sådanne vanskeligheder medfører en reel og alvorlig trussel mod en skyldners aktuelle eller fremtidige evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. Den relevante tidsramme for fastlæggelse af en sådan trussel kan udgøre en periode på flere måneder eller endnu længere for at tage hensyn til tilfælde, hvor skyldner har ikkefinansielle vanskeligheder, der truer vedkommendes aktiviteter status som en going concern og på mellemlang sigt vedkommendes likviditet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis skyldner har mistet en kontrakt, der har central betydning for vedkommende.
- (29) For at fremme effektiviteten og mindske forsinkelser og omkostninger bør de nationale rammer for forebyggende rekonstruktion inkludere fleksible procedurer. Hvis dette direktiv gennemføres ved hjælp af mere end én procedure inden for en rekonstruktionsramme, bør skyldner have adgang til alle de rettigheder og garantier, der er fastsat i dette direktiv, med henblik på at opnå effektiv rekonstruktion. Med undtagelse af de tilfælde, hvor inddragelse af judicielle eller administrative myndigheder er obligatorisk som fastsat i dette direktiv, bør medlemsstaterne kunne begrænse inddragelsen af sådanne myndigheder til tilfælde, hvor den er nødvendig og forholdsmæssig, idet der samtidig bl.a. tages hensyn til målet om at beskytte skyldneres og berørte parter rettigheder og interesser og målet om at mindske forsinkelser og omkostninger ved procedurerne. Hvis kreditorer eller arbejdstagerrepræsentanter har mulighed for at indlede en rekonstruktionsprocedure i henhold til national ret, og hvis skyldner er en SMV, bør medlemsstaterne kræve samtykke fra skyldner som en forudsætning for at indlede proceduren, og de bør også kunne udvide dette krav til også at gælde skyldnere, som er store virksomheder.
- (30) For at undgå unødvendige omkostninger, afspejle det forhold, at forebyggende rekonstruktion anvendes på et tidligt tidspunkt, og tilskynde skyldnere til at ansøge om forebyggende rekonstruktion på et tidligt tidspunkt i en periode med finansielle vanskeligheder bør de i princippet bevare kontrollen over deres aktiver og virksomhedens daglige drift. Udpegelsen af en rekonstruktør til at føre tilsyn med en skyldners aktiviteter eller delvis overtage kontrollen over den daglige drift bør ikke være obligatorisk i alle tilfælde, men bør afgøres fra sag til sag afhængigt af sagens omstændigheder eller skyldners specifikke behov. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at udpegelsen af en rekonstruktør altid er nødvendig under visse omstændigheder, såsom hvis: skyldner har fordel af en generel suspension af individuel kreditorforfølgning, rekonstruktionsplanen skal stadfæstes ved gennemtvungelse over for alle kreditorklasser, rekonstruktionsplanen omfatter foranstaltninger, der berører arbejdstagernes rettigheder, eller skyldner eller ledelsen har handlet på en kriminel, svigagtig eller skadelig måde i forretningsforbindelserne.
- (31) Medlemsstaterne bør dog fastsætte bestemmelser om obligatorisk udpegelse af en rekonstruktør med henblik på at bistå parterne med at forhandle og udarbejde en rekonstruktionsplan, når en judicial eller administrativ myndighed bevilger skyldner en generel suspension af individuel kreditorforfølgning, forudsat at en rekonstruktør i et sådant tilfælde er nødvendig for at beskytte parternes interesser, at rekonstruktionsplanen skal stadfæstes af en judicial eller administrativ myndighed ved gennemtvungelse over for alle kreditorklasser, at den blev begæret af skyldner, eller at den begæres af et flertal af kreditorer, forudsat at kreditorerne dækker rekonstruktørens omkostninger og honorarer.

- (32) En skyldner bør kunne opnå midlertidig suspension af individuel kreditorforfølgning, hvad enten den indrømmes af en judicial eller administrativ myndighed eller støttes på lov, med det formål at kunne fortsætte sin drift eller i det mindste bevare værdien af sit bo under forhandlingerne. Hvis dette er foreskrevet i national ret, bør suspensionen også kunne finde anvendelse på sikkerhed, der er stillet af tredjemand, herunder kautionister og sikkerhedsstillere. Medlemsstaterne bør dog kunne foreskrive, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at bevilge en suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis en sådan suspension ikke er nødvendig, eller hvis den ikke vil opfylde målet om at støtte forhandlingerne. Afvisningsgrunde kan omfatte manglende støtte fra det påkrævede flertal af kreditorer eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skyldners faktiske manglende evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder.
- (33) For at lette og fremskynde sagsbehandlingen bør medlemsstaterne kunne opstille formodninger, som kan afkræftes, med hensyn til forekomsten af grunde til at afvise suspension, f.eks. hvis skyldner udviser adfærd, der er typisk for en skyldner, som er ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder — såsom en væsentlig betalingsmisligholdelse over for arbejdstagere eller skatte- eller socialsikringsorganer — eller hvis skyldneren eller den aktuelle ledelse af en virksomhed har begået økonomisk kriminalitet, der giver grund til at tro, at et flertal af kreditorerne ikke vil støtte indledning af forhandlingerne.
- (34) En suspension af individuel kreditorforfølgning kan være generel, således at den angår alle kreditorer, eller den kan gælde kun visse individuelle kreditorer eller kategorier af kreditorer. Medlemsstaterne bør under nærmere fastsatte omstændigheder kunne udelukke visse fordringer eller kategorier af fordringer fra suspensionens anvendelsesområde, såsom fordringer, der er sikret med aktiver, hvis fjernelse ikke ville bringe virksomhedsrekonstruktionen i fare, eller fordringer, hvis suspension ville påføre kreditor urimelig skade, såsom ved et ikkekompenseret tab eller værdiforringelse af sikkerhedsstillelsen.
- (35) For at sikre en rimelig balance mellem skyldners og kreditorernes rettigheder bør en suspension af individuel kreditorforfølgning finde anvendelse for en maksimumperiode på højst fire måneder. Komplekse rekonstruktioner kan imidlertid kræve længere tid. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, at forlængelser af den indledende suspensionsperiode i sådanne tilfælde kan bevilges af den judicielle eller administrative myndighed. Hvis en judicial eller administrativ myndighed ikke træffer en afgørelse om forlængelse af en suspension, inden den udløber, bør suspensionen ophøre med at have virkning ved suspensionsperiodens udløb. Af hensyn til retssikkerheden bør suspensionens samlede varighed ikke overstige tolv måneder. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte tidsubegrænset suspension, når skyldner bliver insolvent i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, om en kort midlertidig suspension, indtil en judicial eller administrativ myndighed har truffet afgørelse om adgang til rammen for forebyggende rekonstruktion, skal være underlagt tidsfristerne i dette direktiv.
- (36) For at sikre, at kreditorer ikke lider unødigt skade, bør medlemsstaterne fastsætte, at judicielle eller administrative myndigheder kan ophæve en suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis den ikke længere opfylder målet om at støtte forhandlingerne, f.eks. hvis det viser sig, at det påkrævede flertal af kreditorer ikke ønsker at fortsætte forhandlingerne. Suspensionen bør også ophæves, hvis kreditorer lider urimelig skade som følge af suspensionen, hvor medlemsstaterne foreskriver en sådan mulighed. Medlemsstaterne bør kunne begrænse muligheden for at ophæve suspensionen til situationer, hvor kreditorer ikke har haft mulighed for at blive hørt, før den trådte i kraft eller blev forlænget. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte en minimumsperiode, inden for hvilken suspensionen ikke kan ophæves. Ved bestemmelsen af, om kreditorer lider urimelig skade, bør judicielle eller administrative myndigheder kunne tage hensyn til, om suspensionen vil bevare boets samlede værdi, og om skyldner handler i ond tro eller med det formål at forårsage skade eller generelt handler i strid med den samlede kreditormasses berettigede forventninger.

- (37) Dette direktiv omfatter ikke bestemmelser om kompensation eller garantier for kreditorer, hvis sikkerhedsstillelse sandsynligvis vil falde i værdi under suspensionen. En enkelt kreditor eller klasse af kreditorer vil lide urimelig skade som følge af suspensionen, hvis deres krav eksempelvis stilles væsentligt ringere som følge af suspensionen, end hvis suspensionen ikke fandt anvendelse, eller hvis kreditor stilles ringere end andre kreditorer i en lignende situation. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en suspension, når en eller flere kreditorer eller en eller flere klasser af kreditorer har lidt urimelig skade, kan ophæves for disse kreditorer eller klasser af kreditorer eller for alle kreditorer. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvem der er berettiget til at anmode om ophævelse af suspensionen.
- (38) En suspension af individuel kreditorforfølgning bør også føre til udsættelse af en skyldners forpligtelse til at begære eller af indledning på kreditors anmodning af en insolvensprocedure, som kan ende i skyldners likvidation. Sådanne insolvensprocedurer bør ud over dem, der er begrænset ved lov til kun at have skyldners likvidation som muligt udfald, også omfatte procedurer, der kan muliggøre en rekonstruktion af skyldner. Suspension af en insolvensprocedure, der indledes på begæring af kreditorer, bør ikke kun finde anvendelse, når medlemsstaterne fastsætter en generel suspension af individuel kreditorforfølgning, som omfatter alle kreditorer, men også når medlemsstaterne fastsætter en mulighed for suspension af individuel kreditorforfølgning, der kun dækker et begrænset antal kreditorer. Medlemsstaterne bør dog kunne bestemme, at insolvensbehandling kan indledes på begæring af offentlige myndigheder, som ikke handler i egenskab af kreditorer, men i den almene interesse, såsom en offentlig anklager.
- (39) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at skyldnerne som led i den normale drift indfrier krav i forhold til kreditorer, der ikke er berørt af suspensionen, og krav i forhold til kreditorer, der er berørt af suspensionen, som opstår under suspensionen af individuel kreditorforfølgning. For at sikre, at kreditorer med krav, der er opstået før indledningen af en rekonstruktionsprocedure eller en suspension af individuel kreditorforfølgning, ikke presser skyldner til at indfri disse krav, som ellers ville nedskrevet ved gennemførelsen af rekonstruktionsplanen, bør medlemsstaterne kunne foreskrive suspension af skyldners forpligtelse for så vidt angår betaling af disse krav.
- (40) Hvis en skyldner bliver genstand for en insolvensprocedure, kan nogle leverandører eventuelt have kontraktlige rettigheder, der fremgår af såkaldte ipso facto-klausuler og berettiger dem til at ophæve kontrakten alene som følge af insolvensen, selv om skyldner behørigt har opfyldt sine forpligtelser. Ipso facto-klausuler kan også udløses, når en skyldner ansøger om forebyggende rekonstruktionsforanstaltninger. Hvis sådanne klausuler påberåbes, når skyldner blot forhandler om en rekonstruktionsplan eller anmoder om en suspension af individuel kreditorforfølgning, eller påberåbes i forbindelse med enhver hændelse forbundet med suspensionen, kan en tidlig ophævelse få negativ indvirkning på skyldners virksomhed og en vellykket redning af virksomheden. I sådanne tilfælde er det derfor nødvendigt, at kreditorerne ikke kan påberåbe sig ipso facto klausuler, der henviser til forhandlinger om en rekonstruktionsplan eller en suspension eller enhver tilsvarende hændelse forbundet med suspensionen.
- (41) En tidlig afslutning kan bringe en virksomheds evne til at fortsætte driften under rekonstruktionsforhandlinger i fare, især hvis det drejer sig om kontrakter om væsentlige leverancer såsom gas, elektricitet, vand, telekommunikation og betalingskorttjenester. Medlemsstaterne bør fastsætte, at kreditorer, der er omfattet af suspensionen af individuel kreditorforfølgning, og hvis fordringer er indtrådt før suspensionen og ikke er blevet betalt af en skyldner, ikke har mulighed for at tilbageholde en ydelse, ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler i løbet af suspensionsperioden, forudsat at skyldner opfylder de af sine forpligtelser i henhold til sådanne aftaler, der forfalder under suspensionen. Gensidigt bebyrdende aftaler er f. eks. leasing- og licensaftaler, langsigtede leveringsaftaler og franchiseaftaler.
- (42) Dette direktiv bør fastsætte minimumsstandards for indholdet af en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterne bør dog kunne kræve yderligere forklaringer i rekonstruktionsplanen, f.eks. vedrørende de kriterier, efter hvilke kreditorerne er inddelt i grupper, hvilket kan være relevant i tilfælde, hvor en gæld kun er delvis sikret. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtede til at kræve en udtalelse fra en sagkyndig om værdien af aktiver, som skal være angivet i planen.

- (43) Kreditorer, der berøres af en rekonstruktionsplan, herunder arbejdstagere, og, hvor dette er foreskrevet i national ret, aktionærer bør have ret til at stemme om vedtagelsen af rekonstruktionsplanen. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte begrænsede undtagelser til denne regel. Parter, der ikke berøres af rekonstruktionsplanen, bør ikke have stemmeret i forhold til planen, og der bør ikke stilles krav om deres støtte for at godkende planen. Begrebet »berørte parter« bør kun omfatte arbejdstagere i deres egenskab af kreditorer. Hvis medlemsstaterne beslutter at undtage arbejdstageres tilgodehavender fra rammen for forebyggende rekonstruktion, bør arbejdstagere derfor ikke anses som berørte parter. Afstemningen om vedtagelsen af en rekonstruktionsplan kan tage form af en formel afstemningsproces eller af en høring og aftale med det påkrævede flertal af berørte parter. Hvis afstemningen tager form af en aftale med det påkrævede flertal, kan de berørte parter, som ikke var involveret i aftalen, ikke desto mindre gives mulighed for at tilslutte sig rekonstruktionsplanen.
- (44) For at sikre, at rettigheder, som i alt væsentligt ligner hinanden, behandles ensartet, og at rekonstruktionsplaner kan vedtages uden urimelig skade for de berørte parters rettigheder, bør de berørte parter behandles i særskilte klasser, der modsvarer kriterierne for klasseinddeling i national ret. »Klasseinddeling« indebærer inddelingen af de berørte parter i grupper med henblik på vedtagelsen af en plan på en sådan måde, at deres rettigheder og gældsklasser, der er knyttet deres krav og interesser, afspejles. Som et minimum bør sikrede og usikrede kreditorer altid behandles i særskilte klasser. Medlemsstaterne bør dog kunne kræve, at der oprettes mere end to klasser af kreditorer, herunder forskellige klasser af usikrede eller sikrede kreditorer og klasser af kreditorer med efterstillede krav. Medlemsstaterne bør også kunne behandle typer kreditorer, der ikke har tilstrækkeligt ensartede interesser, i særskilte klasser, f.eks. skatte- eller socialsikringsmyndigheder. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at sikrede krav kan opdeles i sikrede og usikrede dele baseret på en værdiansættelse af sikkerheden. Medlemsstaterne bør desuden kunne fastlægge specifikke regler, som støtter klasseinddeling, såfremt ikkediversificerede eller på anden vis særligt sårbare kreditorer, såsom arbejdstagere eller små leverandører, kunne drage fordel af dannelsen af en sådan klasse.
- (45) Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at skyldnere, der er SMV'er, som følge af deres forholdsvis enkle kapitalstruktur kan fritages fra forpligtelsen til at behandle berørte parter i særskilte klasser. I tilfælde, hvor SMV'er har valgt kun at danne én afstemningsklasse, og denne klasse stemmer imod planen, bør skyldnerne kunne forelægge en anden plan i overensstemmelse med dette direktivs generelle principper.
- (46) Medlemsstaterne bør under alle omstændigheder sikre en passende behandling i national ret af spørgsmål af særlig betydning for klasseinddelingen, såsom fordringer fra forbundne parter, og at deres nationale ret indeholder regler om eventualfordringer og bestridte fordringer. Medlemsstaterne bør kunne regulere, hvordan bestridte fordringer skal håndteres, med henblik på tildeling af stemmerettigheder. Den judicielle eller administrative myndighed bør undersøge klasseinddeling, herunder udvælgelsen af kreditorer, der berøres af planen, når en rekonstruktionsplan forelægges til stadfæstelse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne foreskrive, at sådanne myndigheder også kan undersøge klasseinddeling på et tidligere tidspunkt, hvis forslagsstilleren til planen søger forudgående validering eller vejledning.
- (47) National ret bør fastlægge regler om påkrævede flertal for at sikre, at et mindretal af berørte parter i hver klasse ikke kan hindre vedtagelsen af en rekonstruktionsplan, der ikke forringer deres rettigheder eller interesser i urimeligt omfang. Uden en flertalsregel, som binder sikrede kreditorer, der ikke samtykker, ville det i mange tilfælde ikke være muligt at gennemføre en tidlig rekonstruktion, f.eks. når der er behov for en finansiel rekonstruktion, men virksomheden ellers er levedygtig. For at sikre, at parter har indflydelse på vedtagelsen af rekonstruktionsplaner i en grad, der står i forhold til deres interesser i virksomheden, bør det påkrævede flertal baseres på størrelsen af kreditorernes krav eller kapitalejernes interesser i en given klasse. Medlemsstaterne bør desuden kunne kræve, at der er flertal blandt antallet af berørte parter i hver klasse. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte regler med hensyn til berørte parter med stemmeret, der ikke udøver retten på korrekt vis eller ikke er repræsenteret, såsom regler om at tage disse berørte parter i betragtning i forbindelse med en deltagelsestærskel eller ved beregningen af et flertal. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte en tærskel for deltagelse i afstemningen.

- (48) Det er nødvendigt, at en judiciel eller administrativ myndighed stadfæster en rekonstruktionsplan, for at sikre, at indskrænkningen af kreditorernes rettigheder eller kapitalejernes interesser står i forhold til fordelene ved rekonstruktionen, og at de har adgang til et effektivt retsmiddel. Stadfæstelse er navnlig nødvendigt, hvis: der findes berørte parter, der ikke samtykker, rekonstruktionsplanen indeholder bestemmelser om ny finansiering, eller planen indebærer et tab af over 25 % af arbejdsstyrken. Medlemsstaterne bør dog kunne bestemme, at stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed også er nødvendig i andre tilfælde. En stadfæstelse af en plan, som indebærer et tab af over 25 % af arbejdsstyrken, bør kun være nødvendig, hvis national ret giver mulighed for, at rammer for forebyggende rekonstruktion omfatter foranstaltninger, som har direkte indvirkning på arbejdskontrakter.
- (49) Medlemsstaterne bør sikre, at en judiciel eller administrativ myndighed kan afvise en plan, når det er blevet fastslået, at den forringer rettighederne for kreditorer eller kapitalejere, der ikke samtykker, enten til et niveau under det, som de med rimelighed kunne forvente at modtage i tilfælde af likvidation af skyldners virksomhed, uanset om der er tale om en gradvis likvidation eller frasal af virksomheden som en going concern, afhængigt af den enkelte skyldners specifikke omstændigheder, eller til et niveau under det, som de med rimelighed kunne forvente i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke er stadfæstet. Hvis planen imidlertid stadfæstes gennem en mekanisme til gennemtvungelse over for alle kreditorer, bør der henvises til den beskyttelsesmekanisme, der anvendes i forbindelse med et sådant alternativ. Hvis medlemsstaterne vælger at foretage en værdiansættelse af skyldner som en going concern, bør der i going concern-værdien tages højde for skyldners virksomhed på længere sigt i modsætning til likvidationsværdien. Going concern-værdien er som hovedregel højere end likvidationsværdien, da den er baseret på den antagelse, at virksomheden fortsætter sine aktiviteter med færrest mulige forstyrrelser, nyder kreditorernes, aktionærernes og kundernes tillid, fortsætter med at generere indtægter og begrænser konsekvenserne for arbejdstagerne.
- (50) Mens overholdelse af kriteriet om kreditorernes bedste interesse kun bør undersøges af en judiciel eller administrativ myndighed, hvis der gøres indsigelse mod rekonstruktionsplanen med den begrundelse, bør medlemsstaterne for at undgå, at der foretages en værdiansættelse i alle sager, kunne bestemme, at andre betingelser for stadfæstelse kan undersøges på eget initiativ. Medlemsstaterne bør kunne tilføje andre betingelser, der skal være opfyldt for at stadfæste en rekonstruktionsplan, såsom hvorvidt kapitalejere er tilstrækkeligt beskyttet. Judicielle eller administrative myndigheder bør kunne afvise at stadfæste rekonstruktionsplaner, som ikke har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens eller sikre virksomhedens levedygtighed. Medlemsstaterne bør dog ikke være forpligtede til at sikre, at en sådan vurdering foretages på eget initiativ.
- (51) En af betingelserne for stadfæstelse af en rekonstruktionsplan bør være, at alle berørte parter underrettes herom. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastlægge underretningens format og fastsætte tidspunktet for, hvornår den skal foretages, og fastsætte bestemmelser for behandling af ukendte fordringer for så vidt angår underretning. De bør også kunne bestemme, at ikkeberørte parter skal underrettes om rekonstruktionsplanen.
- (52) Opfyldelse af kriteriet om »kreditorernes bedste interesse« bør anses for at betyde, at kreditorer, der ikke samtykker, ikke stilles ringere i henhold til rekonstruktionsplanen, end det ville have været tilfældet enten i tilfælde af likvidation, uanset om der er tale om en gradvis likvidation eller frasal af virksomheden som en going concern, eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke ville blive stadfæstet. Medlemsstaterne bør have mulighed for at vælge en af disse tærskler ved gennemførelsen i national ret af kriteriet om kreditorernes bedste interesse. Dette kriterium bør anvendes i alle tilfælde, hvor en plan skal stadfæstes for at være bindende for kreditorer, der ikke samtykker, eller i givet fald klasser af kreditorer, der ikke samtykker. Som følge af kriteriet om »kreditorernes bedste interesse« kan medlemsstaterne fastsætte, at planen, hvor offentlige institutionelle kreditorer har en privilegeret status i henhold til national ret, ikke kan pålægge disse kreditorer et fuldstændigt eller delvist bortfald af deres fordringer.
- (53) En rekonstruktionsplan bør altid vedtages, hvis det påkrævede flertal i hver berørt klasse støtter planen, men en rekonstruktionsplan, der ikke støttes af det påkrævede flertal i hver berørt klasse, bør stadig kunne stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed på forslag af en skyldner eller med skyldners samtykke. Hvis der er tale om en juridisk person, bør medlemsstaterne kunne bestemme, om skyldner med henblik på vedtagelse eller stadfæstelse af en rekonstruktionsplan skal forstås som den juridiske persons bestyrelse eller et vist flertal af aktionærer eller kapitalejere. For at planen kan stadfæstes i tilfælde af en gennemtvungelse over for alle kreditorer, bør den støttes af et flertal af stemmeberettigede klasser af berørte parter. Mindst én af disse klasser bør være en klasse af sikrede kreditorer eller have forrang for klassen af ordinære usikrede kreditorer.

- (54) Der bør være mulighed for, hvis et flertal af stemmeberettigede klasser ikke støtter rekonstruktionsplanen, at planen alligevel kan stadfæstes, hvis den støttes af mindst én berørt eller skadelidt klasse af kreditorer, som efter en værdiansættelse af skyldner som en going concern fyldestgøres eller bevarer eventuelle interesser eller, hvor dette er foreskrevet i national ret, med rimelighed kan formodes at blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation anvendes i henhold til national ret. I et sådant tilfælde bør medlemsstaterne kunne øge antallet af klasser, der skal godkende planen, uden nødvendigvis at kræve, at alle disse klasser efter en værdiansættelse af skyldner som en going concern fyldestgøres eller bevarer eventuelle interesser i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør imidlertid ikke kræve samtykke fra alle klasser. Hvis der kun er to kreditorklasser, bør samtykke fra mindst én klasse følgelig betragtes som fyldestgørende, hvis de øvrige betingelser for anvendelsen af en mekanisme til gennemtvungelse over for alle kreditorklasser er opfyldt. Ved skadelidte kreditorer bør forstås, at der sker en værdiforringelse af deres fordringer.
- (55) Ved anvendelse af mekanismen til gennemtvungelse over for alle kreditorklasser bør medlemsstaterne sikre, at klasser af berørte kreditorer, der ikke samtykker, ikke lider urimelig skade i henhold til den foreslåede plan, og medlemsstaterne bør yde sådanne klasser, der ikke samtykker, tilstrækkelig beskyttelse. Medlemsstaterne bør kunne beskytte en klasse af berørte kreditorer, der ikke samtykker, ved at sikre, at den behandles mindst lige så gunstigt som enhver anden klasse af samme rang og gunstigere end enhver lavere prioriteret klasse. Alternativt kan beskytte en klasse af berørte kreditorer, der ikke samtykker, ved at sikre, at en sådan klasse modtager fuld betaling, hvis en lavere prioriteret klasse modtager en udlodning eller bevare eventuelle interesser i henhold til rekonstruktionsplanen (»reglen om absolut fortrinsstilling«). Medlemsstaterne bør overlades et skøn ved gennemførelsen af konceptet med fuld betaling, herunder for så vidt angår tidspunktet for betaling, så længe hovedkravet og, i tilfælde af sikrede kreditorer, sikkerhedsstillelsens værdi beskyttes. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, med hvilke tilsvarende midler den oprindelige fordring kan fyldestgøres fuldt ud.
- (56) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fravige reglen om absolut fortrinsstilling, f.eks. når det skønnes rimeligt, at kapitalejere bevarer visse interesser i henhold til planen, selv om en højere prioriteret klasse er forpligtet til at acceptere en nedsættelse af sine krav, eller at væsentlige leverandører, der er omfattet af bestemmelsen om suspension af individuel kreditorforfølgning, betales før højere prioriterede kreditorklasser. Medlemsstaterne bør kunne vælge, hvilken af de ovennævnte beskyttelsesmekanismer de vil indføre.
- (57) Samtidig med, at aktionærernes og andre kapitalejeres legitime interesser bør beskyttes, bør medlemsstaterne sikre, at de ikke urimeligt kan forhindre vedtagelsen af rekonstruktionsplaner, der vil kunne genskabe skyldners levedygtighed. Medlemsstaterne bør kunne benytte forskellige midler til at nå dette mål, f.eks. ved at vælge ikke at give kapitalejere ret til at stemme om en rekonstruktionsplan og ved ikke at gøre vedtagelsen af en rekonstruktionsplan betinget af samtykke fra kapitalejere, der efter en værdiansættelse af virksomheden ikke ville modtage nogen betaling eller anden erstatning, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation blev anvendt. Når kapitalejere har ret til at stemme om en rekonstruktionsplan, bør en judicial eller administrativ myndighed imidlertid kunne stadfæste planen ved at anvende reglerne om gennemtvungelse over for alle kreditorklasser, uanset om en eller flere klasser af kapitalejere ikke samtykker. Det bør ikke kræves af medlemsstater, som udelukker kapitalejere fra at stemme, at de anvender reglen om absolut fortrinsstilling i forholdet mellem kreditorer og kapitalejere. Et andet muligt middel til at sikre, at kapitalejere ikke urimeligt forhindrer vedtagelsen af rekonstruktionsplaner, ville være at sikre, at rekonstruktionsforanstaltninger, som direkte berører kapitalejeres rettigheder og skal godkendes på en generalforsamling af aktionærer i henhold til selskabsretten, ikke er underlagt urimeligt høje flertalskrav, og at kapitalejere ingen kompetence har i forhold til rekonstruktionsforanstaltninger, der ikke direkte berører deres rettigheder.
- (58) Der kan være behov for flere klasser af kapitalejere, når der findes forskellige klasser af kapitalandele med forskellige rettigheder. Kapitalejere i SMV'er, der ikke blot er investorer, men ejere af virksomheden og bidrager til virksomheden på andre måder, såsom med ledelsesekspertise, har ikke nødvendigvis incitament til at rekonstruere under sådanne forhold. Derfor bør gennemtvungelsen over for alle kreditorklasser forblive frivillig for skyldnere, der er SMV'er.
- (59) Med henblik på gennemførelsen af rekonstruktionsplanen bør planen gøre det muligt for kapitalejere i SMV'er at yde et ikkeøkonomisk bidrag til rekonstruktionen, f.eks. i form af erfaring, omdømme eller forretningsforbindelser.

- (60) Arbejdstagerne bør nyde fuldstændig arbejdsretlig beskyttelse under procedurerne for forebyggende rekonstruktion i deres helhed. Navnlig bør dette direktiv ikke berøre arbejdstagernes rettigheder i henhold til Rådets direktiv 98/59/EF ⁽¹²⁾ og 2001/23/EF ⁽¹³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF ⁽¹⁴⁾, 2008/94/EF ⁽¹⁵⁾ og 2009/38/EF ⁽¹⁶⁾. Forpligtelserne vedrørende information og høring af arbejdstagere i henhold til den nationale ret, der gennemfører nævnte direktiver, forbliver helt uforandrede. Dette inkluderer forpligtelsen til at informere og høre arbejdstagerrepræsentanterne om beslutninger om at anvende en ramme for forebyggende rekonstruktion i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF.
- (61) Arbejdstagerne og deres repræsentanter bør modtage oplysninger om den foreslåede rekonstruktionsplan, for så vidt som det er fastsat i EU-retten, således at de har mulighed for at foretage en tilbundsgående vurdering af de forskellige scenarier. Arbejdstagerne og deres repræsentanter bør desuden inddrages, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde høringskravene i EU-retten. Grundet behovet for at sikre arbejdstagere et passende beskyttelsesniveau bør medlemsstaterne pålægges at undtage arbejdstagernes tilgodehavender fra en eventuel suspension af individuel kreditorforfølgning, uanset om disse tilgodehavender opstår før eller efter bevilling af suspensionen. En suspension af forfølgning af arbejdstageres tilgodehavender bør kun være tilladt for de beløb og den periode, hvor betalingen af sådanne tilgodehavender reelt garanteres på et tilsvarende niveau ved andre midler i henhold til national ret. Hvis der i henhold til national ret gælder begrænsninger af garantiinstitutionernes ansvar med hensyn til enten garantiens længde eller det beløb, der udbetales til arbejdstagere, bør arbejdstagere have mulighed for at gøre deres tilgodehavender gældende over for arbejdsgiveren, selv under suspensionen. Alternativt bør medlemsstaterne kunne udelukke arbejdstagernes tilgodehavender fra anvendelsesområdet for rammerne for forebyggende rekonstruktion og sørge for, at de beskyttes i henhold til national ret.
- (62) Når en rekonstruktion medfører overførsel af en del af en virksomhed eller bedrift, bør de arbejdstagerrettigheder, der følger af en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, navnlig retten til løn, beskyttes i overensstemmelse med artikel 3 og 4 i direktiv 2001/23/EF, jf. dog de særlige regler, der finder anvendelse i tilfælde af insolvensbehandling i henhold til nævnte direktivs artikel 5, og navnlig de muligheder, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 5, stk. 2. Nærværende direktiv bør ikke berøre den ret til information og høring, der er garanteret ved direktiv 2002/14/EF, herunder om beslutninger, der kan medføre betydelige ændringer i arbejdstilrettelæggelsen eller i kontraktlige forhold, med henblik på at nå en aftale om sådanne beslutninger. Desuden bør arbejdstagere, hvis tilgodehavender berøres af en rekonstruktionsplan, i henhold til nærværende direktiv have ret til at stemme om planen. Med henblik på afstemningen om en rekonstruktionsplan bør medlemsstaterne kunne beslutte at placere arbejdstagerne i en anden klasse end andre kreditorer.
- (63) Judicielle eller administrative myndigheder bør kun træffe afgørelse om en værdiansættelse af en virksomhed enten i likvidationsfasen eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke blev stadfæstet, hvis en berørt part, der ikke samtykker, gør indsigelse mod rekonstruktionsplanen. Dette bør ikke forhindre medlemsstaterne i at foretage værdiansættelser i anden sammenhæng i henhold til national ret. En sådan afgørelse bør dog også kunne bestå i en godkendelse af en værdiansættelse foretaget af en sagkyndig eller en værdiansættelse, som skyldner eller en anden part har fremlagt i sagen på et tidligere tidspunkt. Hvis der træffes afgørelse om at foretage en værdiansættelse, bør medlemsstaterne kunne fastsætte særlige bestemmelser, som er adskilt fra den almindelige civile retspleje, for værdiansættelse i tilfælde af rekonstruktion med henblik på at sikre, at den foretages hurtigt. Intet i dette direktiv bør berøre bevisbyrdereglerne i henhold til national ret i tilfælde af en værdiansættelse.
- (64) En rekonstruktionsplans bindende virkning bør være begrænset til de berørte parter, der har deltaget i vedtagelsen af planen. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvad det indebærer for en kreditor at deltage, herunder i tilfælde af ukendte kreditorer eller kreditorer for fremtidige fordringer. Medlemsstater bør f.eks. kunne beslutte, hvordan kreditorer, der er blevet underrettet på korrekt vis, men som ikke har deltaget i procedurerne, skal håndteres.

⁽¹²⁾ Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16).

⁽¹³⁾ Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab (EFT L 80 af 23.3.2002, s. 29).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283 af 28.10.2008, s. 36).

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/38/EF af 6. maj 2009 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne (EUT L 122 af 16.5.2009, s. 28).

- (65) Interesserede berørte parter bør kunne påklage en administrativ myndigheds afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterne bør også kunne indføre en mulighed for at påklage en judiciel myndigheds afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan. For at sikre, at planen er effektiv, mindske usikkerheden og undgå unødige forsinkelser bør klager dog som hovedregel ikke have opsættende virkning og derfor ikke være til hinder for gennemførelsen af rekonstruktionsplanen. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte og begrænse begrundelserne for en klage. Hvis afgørelsen om planens stadfæstelse påklages, bør medlemsstaterne kunne tillade den judicielle myndighed at udstede en foreløbig eller kortfattet afgørelse, der beskytter gennemførelsen og anvendelsen af planen mod konsekvenserne af, at den verserende klage tages til følge. Hvis en klage tages til følge, bør de judicielle eller administrative myndigheder have mulighed for som et alternativ til omstødelse af planen at overveje muligheden for at ændre planen, hvis medlemsstaterne giver mulighed herfor, samt at stadfæste planen uden ændringer. Eventuelle ændringer af planen bør kunne foreslås af parterne eller sættes til afstemning af parterne på eget initiativ eller efter anmodning fra den judicielle myndighed. Medlemsstaterne kunne også yde kompensation for økonomisk tab til den part, hvis klage tages til følge. National ret bør kunne håndtere en potentiel ny suspension eller forlængelse af suspensionen, hvis den judicielle myndighed beslutter, at klagen har opsættende virkning.
- (66) En rekonstruktionsplans succes afhænger ofte af, om der ydes finansiel bistand til skyldner til at støtte dels virksomhedens drift under rekonstruktionsforhandlingerne, dels gennemførelsen af rekonstruktionsplanen efter stadfæstelsen heraf. Finansiel bistand bør forstås i bred forstand, herunder ydelse af penge eller garantier fra tredjemand og levering af materiel, lagerbeholdning, råvarer og forsyninger, f.eks. ved at indrømme skyldner en længere tilbagebetalingsperiode. Midlertidig finansiering og ny finansiering bør derfor være undtaget fra anfægtelsessøgsmål, der søger at erklære en sådan finansiering ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, som en handling til skade for kreditormassen i forbindelse med senere insolvensprocedurer.
- (67) National insolvenslovgivning, der giver mulighed for anfægtelsessøgsmål mod midlertidig og ny finansiering, eller som bestemmer, at nye långivere kan pådrage sig civilretlige, forvaltningsretlige eller strafferetlige sanktioner for kreditgivning til skyldnere i finansielle vanskeligheder, kan bringe adgangen til den finansiering, der er nødvendig for en vellykket forhandling om og gennemførelse af en rekonstruktionsplan, i fare. Dette direktiv bør ikke berøre andre grunde til at erklære ny eller midlertidig finansiering ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve eller til at udløse civilretligt, strafferetligt eller forvaltningsretligt ansvar for udbydere af sådan finansiering som fastsat i national ret. Sådanne andre grunde kan bl.a. omfatte svig, ond tro eller et særligt forhold mellem parterne, der kan være forbundet med en interessekonflikt, såsom i tilfælde af dispositioner mellem nærtstående parter eller mellem aktionærerne og virksomheden, og dispositioner, hvor en part har modtaget værdier eller sikkerhedsstillelse uden at have ret til det på dispositionstidspunktet eller med hensyn til den måde, det er foregået på.
- (68) Ved ydelse af midlertidig finansiering ved parterne ikke, om rekonstruktionsplanen i sidste ende vil blive stadfæstet eller ej. Medlemsstaterne bør derfor ikke være forpligtet til at begrænse beskyttelsen af midlertidig finansiering til tilfælde, hvor planen vedtages af kreditorer eller stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed. For at undgå et eventuelt misbrug er det kun finansiering, der er rimelig og umiddelbart nødvendig for fortsættelsen eller overlevelsen af skyldners virksomhed eller for at bevare eller forøge virksomhedens værdi i afventning af planens stadfæstelse, der bør beskyttes. Derudover bør dette direktiv ikke forhindre medlemsstaterne i at indføre en forudgående kontrolmekanisme for midlertidig finansiering. Medlemsstaterne bør kunne begrænse beskyttelsen af ny finansiering til tilfælde, hvor planen stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed, og af midlertidig finansiering til tilfælde, hvor den er underlagt en forudgående kontrol. En forudgående kontrolmekanisme for midlertidig finansiering eller andre dispositioner kan udøves af en rekonstruktør, af et kreditorudvalg eller af en judiciel eller administrativ myndighed. Beskyttelse mod anfægtelsessøgsmål og beskyttelse mod personlig hæftelse er minimumsgarantier, der bør indrømmes ved midlertidig finansiering og ny finansiering. For at opmuntre nye långivere til at tage den øgede risiko ved at investere i en levedygtig skyldner i finansielle vanskeligheder kan der imidlertid være behov for yderligere incitamenter såsom i det mindste at prioritere sådan finansiering højere end usikrede krav i forbindelse med senere insolvensprocedurer.

- (69) For at fremme en kultur, som tilskynder til tidlig forebyggende rekonstruktion, er det ønskeligt, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for forhandlingerne om eller gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, også beskyttes mod anfægtelsessøgsmål i forbindelse med senere insolvensprocedurer. Judicielle eller administrative myndigheder bør, når de skal fastslå, om omkostninger og gebyrer er rimelige og umiddelbart nødvendige, f.eks. kunne tage hensyn til de prognoser og skøn, der er fremlagt for berørte parter, et kreditorudvalg, en rekonstruktør eller den judicielle eller administrative myndighed selv. Medlemsstaterne bør med henblik herpå også kunne kræve, at skyldner fremlægger og ajourfører relevante skøn. En sådan beskyttelse bør øge sikkerheden med hensyn til dispositioner med virksomheder, der vides at være i finansielle vanskeligheder, og fjerne kreditorers og investorers frygt for, at sådanne dispositioner eventuelt erklæres ugyldige, hvis rekonstruktionen mislykkes. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte et tidspunkt, før en procedure for forebyggende rekonstruktion indledes, og suspension af individuel kreditorforfølgning bevilges, fra hvilket gebyrer og omkostninger til forhandling, vedtagelse, stadfæstelse eller professionel rådgivning vedrørende rekonstruktionsplanen begynder at nyde beskyttelsen mod anfægtelsessøgsmål. I tilfælde af andre betalinger og udgifter og beskyttelse af betaling af arbejds løn kunne starttidspunktet herfor også være, når suspensionen bevilges, eller proceduren for den forebyggende rekonstruktion indledes.
- (70) For yderligere at fremme forebyggende rekonstruktion er det vigtigt at sikre, at virksomhedsledere ikke afskrækkes fra at foretage rimelige forretningsmæssige vurderinger eller tage rimelige forretningsmæssige risici, navnlig når dette ville forbedre mulighederne for rekonstruktion af potentielt levedygtige virksomheder. Hvis selskabet har finansielle vanskeligheder, bør dets ledelse tage skridt til at mindske tab og undgå insolvens, f.eks. søge professionel rådgivning, herunder om rekonstruktion og insolvens, f.eks. ved, hvor det er relevant, at anvende tidlige varslingsmekanismer, at beskytte virksomhedens aktiver for at maksimere værdien og undgå tab af vigtige aktiver, at se nærmere på virksomhedens struktur og funktioner for at undersøge levedygtigheden og mindske udgifterne, at afstå fra at udsætte virksomheden for typer af dispositioner, der kunne blive genstand for anfægtelsessøgsmål, medmindre der er en passende forretningsmæssig begrundelse, at fortsætte med at drive forretning under omstændigheder, hvor det er hensigtsmæssigt for at maksimere værdien som going concern, samt at forhandle med kreditorer og indlede procedurer til forebyggende rekonstruktion.
- (71) Hvis skyldner er tæt på insolvens, er det også vigtigt at beskytte kreditorers berettigede interesser mod ledelsesbeslutninger, der kan få indvirkning på skyldners bo, navnlig når sådanne beslutninger kan bevirke en yderligere mindskelse af værdien af den del af boet, der er tilgængelig til rekonstruktion eller udlodning til kreditorer. Det er derfor nødvendigt at sikre, at virksomhedsledere under sådanne omstændigheder undgår forsætlige eller groft uagtsomme handlinger, der resulterer i en personlig gevinst på bekostning af interessenter, og at de undgår at godkende dispositioner til under markeds værdi eller tager skridt, der fører til, at der gives en urimelig fordel til en eller flere interessenter. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv ved at sikre, at judicielle eller administrative myndigheder, når de vurderer, om en ledelse skal drages til ansvar for ikke at have udvist rettidig omhu, tager dette direktivs regler om ledelsens pligter i betragtning. Dette direktiv tager ikke sigte på at skabe en rangorden mellem de forskellige parter, hvis interesser der skal tages behørigt hensyn til. Det bør dog stå medlemsstaterne frit for at fastsætte en sådan rangorden. Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes nationale bestemmelser om beslutningsprocesserne i en virksomhed.
- (72) Iværksættere, der driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller uafhængigt selvstændigt erhverv, kan risikere at blive insolvente. Forskellene mellem medlemsstaterne, hvad angår en ny chance, kan tilskynde svært gældstyngede eller insolvente iværksættere til at flytte en anden medlemsstat end den, hvor de er etableret, for at drage fordel af kortere gældssaneringsperioder eller gunstigere betingelser for gældssanering, hvilket fører til yderligere retsusikkerhed og yderligere omkostninger for kreditorerne, når de skal inddrive deres krav. Virkningerne af insolvens, navnlig den sociale stigmatisering, dens juridiske konsekvenser såsom udelukkelse af iværksættere fra at optage og drive erhvervs virksomhed og den fortsatte manglende betalingsevne, afholder mange iværksættere fra at søge at starte virksomhed eller at opnå en ny chance, selv om alt tyder på, at der er større chancer for, at en iværksætter, der er blevet insolvent én gang, får bedre held med næste gang.

- (73) Der bør derfor tages skridt til at mindske de negative virkninger af overgældsætning eller insolvens for iværksættere, navnlig ved at muliggøre en fuld gældssanering efter en vis tid og ved at begrænse varigheden af afgørelser om udelukkelse fra udøvelse af erhvervsvirksomhed udstedt i forbindelse med en skyldners overgældsætning eller insolvens. Begrebet »insolvens« bør defineres i henhold til national ret, og det kan tage form af overgældsætning. Begrebet »iværksætter« som omhandlet i dette direktiv bør ikke berøre direktører eller bestyrelsesmedlemmer, som bør behandles i overensstemmelse med national ret. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, hvordan adgangen til gældssanering skal kunne opnås, herunder muligheden for at kræve, at skyldner anmoder om gældssanering.
- (74) Medlemsstaterne bør kunne give mulighed for at tilpasse insolvente iværksætteres tilbagebetalingsforpligtelser, når der er en betydelig ændring i deres finansielle situation, hvad enten den forbedres eller forværres. Dette direktiv bør ikke stille krav om, at en tilbagebetalingsplan, opnår støtte fra et flertal af kreditorerne. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, at iværksættere ikke forhindres i at starte ny virksomhed inden for samme eller et andet område under gennemførelsen af tilbagebetalingsplanen.
- (75) En gældssanering bør være til rådighed i procedurer, der omfatter en tilbagebetalingsplan, realisering af aktiver eller en kombination heraf. I forbindelse med gennemførelsen af disse bestemmelser bør medlemsstaterne kunne vælge frit mellem disse alternativer. Hvis der i henhold til national ret er mere end én procedure, der fører til gældssanering, til rådighed, bør medlemsstaterne sikre, at mindst én af disse procedurer giver insolvente iværksættere mulighed for at få en fuld gældssanering inden for en periode på højst tre år. I tilfælde af procedurer, der kombinerer realisering af aktiver og en tilbagebetalingsplan, bør gældssaneringsperioden påbegyndes senest den dato, hvor tilbagebetalingsplanen stadfæstes af en domstol, eller dens gennemførelse påbegyndes, f.eks. fra den første rate i henhold til tilbagebetalingsplanen, men den kan også begynde på et tidligere tidspunkt, såsom når der træffes en afgørelse om at indlede proceduren.
- (76) I procedurer, der ikke omfatter en tilbagebetalingsplan, bør gældssaneringsperioden indledes senest den dato, hvor afgørelsen om at indlede proceduren træffes af en judicial eller administrativ myndighed, eller på datoen for oprettelsen af det bo, der er under insolvensbehandling. Medlemsstaterne bør med henblik på beregning af gældssaneringsperiodens varighed i henhold til dette direktiv kunne fastsætte, at begrebet »indledning af proceduren« ikke omfatter foreløbige foranstaltninger såsom retsbevarende foranstaltninger eller udpegelse af en foreløbig insolvensbehandler, medmindre sådanne foranstaltninger giver mulighed for realisering af aktiver, herunder afhændelse og udlodning af aktiver til kreditorerne. Oprettelsen af det bo, der er under insolvensbehandling, bør ikke nødvendigvis indebære en formel afgørelse eller en formel stadfæstelse fra en judicial eller administrativ myndigheds side, hvis en sådan afgørelse ikke kræves i henhold til national ret, og kan bestå i forelæggelse af opgørelsen over aktiver og passiver.
- (77) Når det proceduremæssige spor, der fører til en gældssanering, indebærer en realisering af en iværksætters aktiver, bør medlemsstaterne ikke være forhindret i at fastsætte, at anmodningen om gældssanering behandles særskilt fra realiseringen af aktiverne, forudsat at en sådan anmodning udgør en integreret del af det proceduremæssige spor, der fører til gældssanering i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne bør frit kunne fastsætte bevisbyrde-reglerne, for at gældssaneringen kan fungere, hvilket betyder, at iværksættere bør kunne være retligt forpligtet til at godtgøre, at vedkommende overholder sine forpligtelser.
- (78) En fuld gældssanering eller ophævelse af udelukkelsen efter en periode på højst tre år er ikke egnet i alle tilfælde, hvorfor undtagelser fra denne regel, som er behørigt begrundede af årsager fastsat i national ret, eventuelt bør indføres. Sådanne undtagelser bør f.eks. indføres for tilfælde, hvor skyldner er uhæderlig eller har handlet i ond tro. Hvis iværksættere ikke er omfattet af en formodning om at være hæderlig og handle i god tro i henhold til national ret, bør bevisbyrden for, at de er hæderlige og handler i god tro, ikke gøre det unødigt vanskeligt eller byrdefuldt for dem at blive genstand for proceduren.

- (79) Ved bestemmelsen af, om en iværksætter har været uhæderlig, kan de judicielle eller administrative myndigheder eventuelt tage hensyn til omstændigheder såsom: gældens karakter og omfang, tidspunktet for gældsstiftelsen, iværksætterens indsats for at betale gælden og overholde retlige forpligtelser, herunder krav om offentlig licens og behovet for korrekt bogføring, tiltag fra iværksætterens side for at modarbejde regres fra kreditorer, opfyldelse af forpligtelser ved sandsynlighed for insolvens, som påhviler de iværksættere, der er direktører i et selskab, samt overholdelse af Unionens og national konkurrencelovgivning og arbejdsret. Undtagelser bør også kunne indføres, hvis iværksætteren ikke har opfyldt visse retlige forpligtelser, herunder forpligtelser til at maksimere udbyttet til kreditorer, hvilket kan tage form af en generel forpligtelse til at generere indkomst eller aktiver. Der bør desuden kunne indføres særlige undtagelser, hvis det er nødvendigt for at sikre balancen mellem skyldners rettigheder og en eller flere kreditors rettigheder, såsom hvis kreditor er en fysisk person, som har behov for større beskyttelse end skyldner.
- (80) En undtagelse kan også være begrundet, når omkostningerne i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, herunder vederlag til judicielle og administrative myndigheder og sagsbehandlere, ikke dækkes. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at fordelene ved fuld gældssanering kan tilbagekaldes, f. eks. hvis skyldners økonomiske situation forbedres betydeligt på grund af uforudsete omstændigheder, såsom hvis skylder vinder i et lotteri eller kommer i besiddelse af en arv eller gave. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at indføre yderligere undtagelser under nærmere fastsatte omstændigheder, og når det er behørigt begrundet.
- (81) Når der er en behørigt begrundet årsag i henhold til national ret, kan det være hensigtsmæssigt at begrænse muligheden for gældssanering til visse gældskategorier. Medlemsstaterne bør kun kunne udelukke sikret gæld fra muligheden for gældssanering op til værdien af sikkerhedsstillelsen som fastsat i national ret, mens resten af gælden bør behandles som usikret gæld. Medlemsstaterne bør kunne udelukke yderligere gældskategorier, når det er behørigt begrundet.
- (82) Medlemsstaterne bør kunne bestemme, at judicielle eller administrative myndigheder enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en person med en berettiget interesse kan kontrollere, om iværksætterne har opfyldt betingelserne for at opnå en fuld gældssanering.
- (83) Hvis en iværksætters tilladelse eller licens til at udøve et bestemt fag, drive en bestemt virksomhed eller forretning eller udøve et bestemt erhverv er blevet nægtet eller tilbagekaldt som følge af en udelukkelse fra udøvelse af erhvervsvirksomhed, bør dette direktiv ikke forhindre medlemsstaterne i at kræve, at iværksætteren indgiver en ansøgning om en ny tilladelse eller licens, når udelukkelsesperioden er udløbet. Når en medlemsstatsmyndighed vedtager en afgørelse vedrørende en aktivitet, der specifikt er ført tilsyn med, bør den også, selv efter udelukkelsesperioden er udløbet, kunne tage hensyn til, at den insolvente iværksætter har opnået gældssanering i overensstemmelse med dette direktiv.
- (84) Personlig og erhvervsmæssig gæld, som ikke med rimelighed kan adskilles, f.eks. hvor et aktiv anvendes såvel som led i iværksætterens erhvervsmæssige virksomhed som uden for denne virksomhed, bør behandles i en enkelt procedure. Hvis medlemsstaterne fastsætter, at sådan gæld er omfattet af forskellige insolvensprocedurer, er det nødvendigt at koordinere disse procedurer. Dette direktiv bør ikke berøre muligheden for, at medlemsstaterne vælger at behandle en iværksætters samlede gæld i en enkelt procedure. Medlemsstater, der tillader iværksættere at fortsætte deres virksomhed for egen regning under insolvensbehandlinger, bør ikke forhindres i at fastsætte, at sådanne iværksættere kan gøres til genstand for en ny insolvensbehandling, hvis en sådan fortsat virksomhed bliver insolvent.
- (85) Det er nødvendigt at fastholde og øge gennemsigtigheden og forudsigeligheden i procedurerne med hensyn til levering af resultater, der er gunstige for bevarelsen af virksomheder og for, at iværksættere kan gives en ny chance, eller som muliggør en effektiv likvidation af ikkelevedygtige virksomheder. Det er også nødvendigt at afkorte de uforholdsmæssigt lange insolvensprocedurer i mange medlemsstater, der resulterer i retsusikkerhed for kreditorer og investorer og lave inddrivelsesrater. I betragtning af de mekanismer for forstærket samarbejde mellem retter og sagsbehandlere i grænseoverskridende sager, der blev indført i henhold til forordning (EU) 2015/848, er det desuden nødvendigt, at alle involverede aktørers faglighed bringes op på et ensartet højt niveau i hele Unionen. For at nå disse mål bør medlemsstaterne sikre, at medlemmerne af de judicielle og administrative organer, der beskæftiger sig med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering, er passende uddannet og har den fornødne ekspertise i forhold til deres ansvarsområder. Sådant passende uddannelse og ekspertise kan eventuelt også erhverves under udøvelsen af hvervene som medlem af en juridiel eller administrativ myndighed eller, inden udnævnelsen til et sådant hverv, under udøvelsen af andre relevante hverv.

- (86) Sådan træning og uddannelse bør gøre det muligt effektivt at træffe afgørelser, der potentielt kan have betydelige økonomiske og samfundsmæssige konsekvenser, og bør ikke forstås således, at medlemmer af en judiciel myndighed udelukkende skal behandle spørgsmål om rekonstruktion, insolvens og gældssanering. Medlemsstaterne bør sikre, at procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering kan håndteres effektivt og hurtigt. Oprettelsen af specialiserede domstole eller afdelinger eller udnævnelse af specialiserede dommere i overensstemmelse med national ret samt en koncentration af jurisdiktion hos et begrænset antal judicielle eller administrative myndigheder vil være effektive midler til at nå målene om retssikkerhed og effektive procedurer. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at kræve, at procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering prioriteres frem for andre procedurer.
- (87) Medlemsstaterne bør også sikre, at sagsbehandlere inden for rekonstruktion, insolvens og gældssanering, som udpeges af judicielle eller administrative myndigheder (»sagsbehandlere«), er passende uddannet, udpeges på gennemsigtig vis under behørig hensyntagen til behovet for at sikre effektive procedurer, kontrolleres i forbindelse med udførelsen af deres opgaver og udfører deres opgaver med integritet. Det er vigtigt, at sagsbehandlere følger standarder for sådanne opgaver, såsom at de opnår forsikring for erhvervsansvar. Passende uddannelse, kvalifikationer og ekspertise for sagsbehandlere kan også være erhvervet under udøvelsen af deres erhverv. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til selv at sørge for den nødvendige uddannelse, men denne kan leveres af f.eks. faglige sammenslutninger eller andre organer. Insolvensbehandlere som defineret i forordning (EU) 2015/848 bør være omfattet af nærværende direktivs anvendelsesområde.
- (88) Dette direktiv bør ikke hindre medlemsstaterne i at fastsætte, at sagsbehandleren vælges af en skyldner, kreditorer eller et kreditorudvalg fra en liste eller en pulje, der er forhåndsgodkendt af en judiciel eller administrativ myndighed. Når sagsbehandleren vælges, kan skyldner, kreditorerne eller kreditorudvalget gives en skønsmargin for så vidt angår sagsbehandlerens ekspertise og erfaring i almindelighed og kravene i den konkrete sag. Skyldnere, som er fysiske personer, kan helt fritages for en sådan forpligtelse. I sager med grænseoverskridende elementer bør der ved udpegelsen af sagsbehandleren bl.a. tages hensyn til sagsbehandlerens evne til at opfylde forpligtelserne til i henhold til forordning (EU) 2015/848 at kommunikere og samarbejde med udenlandske insolvensbehandlere og judicielle og administrative myndigheder fra andre medlemsstater samt vedkommendes menneskelige og administrative ressourcer til at håndtere potentielt komplekse sager. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at fastsætte, at en sagsbehandler vælges ved en anden metode såsom tilfældig udvælgelse ved et softwareprogram, forudsat at det sikres, at der ved anvendelse af disse metoder tages behørigt hensyn til sagsbehandlerens erfaring og ekspertise. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, hvordan der gøres indsigelse mod udvælgelsen eller udpegelsen af en sagsbehandler eller anmodes om, at sagsbehandleren erstattes af en anden, f. eks. via et kreditorudvalg.
- (89) Sagsbehandlere bør underlægges tilsyns- og reguleringsmekanismer, hvilket bør omfatte effektive foranstaltninger vedrørende ansvaret hos sagsbehandlere, der har forsomt deres pligter, såsom: en nedsættelse af en sagsbehandlers vederlag, udelukkelse fra listen eller puljen med sagsbehandlere, der kan udpeges i insolvenssager, og, hvis det er relevant, disciplinære, administrative eller strafferetlige sanktioner. Sådanne tilsyns- og reguleringsmekanismer bør ikke berøre bestemmelser i national ret om civilretligt erstatningsansvar ved tilsidesættelse af kontraktlige forpligtelser eller forpligtelser uden for kontrakt. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at oprette specifikke myndigheder eller organer. Medlemsstaterne bør sikre, at oplysninger om de myndigheder eller organer, der udøver tilsyn med sagsbehandlere, er offentligt tilgængelige. F.eks. bør en simpel henvisning til den judicielle eller administrative myndighed være tilstrækkelig oplysning. Sådanne standarder bør i princippet kunne nås, uden at der er behov for at skabe nye erhverv eller kvalifikationer i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør kunne udvide bestemmelserne om uddannelse af og kontrol med sagsbehandlere til også at omfatte andre sagsbehandlere, som ikke er dækket af dette direktiv. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at fastsætte, at tvister vedrørende vederlag til sagsbehandlere skal prioriteres frem for andre procedurer.
- (90) For yderligere at afkorte procedurernes varighed, lette bedre deltagelse af kreditorer i procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og sikre ensartede vilkår for kreditorer, uanset hvor de befinder sig i Unionen, bør medlemsstaterne indføre bestemmelser, der giver skyldnere, kreditorer, sagsbehandlere samt judicielle og administrative myndigheder mulighed for at anvende elektroniske kommunikationsmidler. Det bør således være muligt, at proceduremæssige skridt, såsom kreditorers anmeldelse af krav, underretning af kreditorer eller indgivelse af indsigelser og klager, kan foretages ved hjælp af elektroniske kommunikationsmidler. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at underretninger af kreditor kun kan foretages elektronisk, hvis den pågældende kreditor tidligere har samtykket til anvendelse af elektronisk kommunikation.

- (91) Parterne i procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering bør ikke være forpligtet til at anvende elektroniske kommunikationsmidler, hvis sådan anvendelse ikke er obligatorisk i henhold til national ret, uden at dette dog forhindrer medlemsstaterne i at indføre et obligatorisk system til elektronisk indgivelse og forkyndelse af dokumenter i procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering. Medlemsstaterne bør selv kunne vælge de elektroniske kommunikationsmidler. Eksempler på sådanne midler kan omfatte et specifikt system til elektronisk overførsel af sådanne dokumenter eller brug af e-mail, uden at dette forhindrer medlemsstaterne i at indføre funktioner til at sikre sikker elektronisk overførsel, såsom elektronisk signatur eller tillidstjenester, såsom elektroniske leveringstjenester, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 ⁽¹⁷⁾.
- (92) Det er vigtigt at indsamle pålidelige og sammenlignelige data om resultaterne af procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering for at kunne overvåge gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv. Derfor bør medlemsstaterne indsamle og aggregere data, der er tilstrækkeligt detaljerede til at muliggøre en nøjagtig vurdering af, hvordan direktivet fungerer i praksis, og meddele Kommissionen disse data. Den meddelelsesformular, der skal anvendes til overførsel af sådanne data til Kommissionen, bør udformes af Kommissionen bistået af et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁸⁾. Formularen bør omfatte en liste over de vigtigste resultater af procedurerne, som er fælles for alle medlemsstaterne. I forbindelse med eksempelvis en rekonstruktionsprocedure kunne de vigtigste resultater være følgende: planen stadfæstes af en domstol, planen stadfæstes ikke af en domstol, rekonstruktionsprocedurer bliver til likvidationsprocedurer eller lukkes, fordi der blev indledt en likvidationsprocedure, inden planen blev stadfæstet af en domstol. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at fremlægge en opdeling efter typer af resultater af de procedurer, der afsluttes, før relevante foranstaltninger er truffet, men kan i stedet oplyse ét samlet tal for alle procedurer, som erklæres uantagelige til behandling, afvises eller trækkes tilbage, inden de indledes.
- (93) Meddelelsesformularen bør indeholde en liste med valgmuligheder, som medlemsstaterne kan tage i betragtning, når de fastslår en skyldners størrelse, med henvisning til et eller flere af elementerne i definitionen af SMV'er og store virksomheder, og som er de fælles for alle medlemsstater. Listen bør omfatte muligheden for at fastslå en skyldners størrelse alene på grundlag af antallet af arbejdstagere. Formularen bør: definere elementerne gennemsnitsomkostninger og gennemsnitlig inddrivelsesrate, som medlemsstaterne bør kunne indsamle data om på frivillig basis, give vejledning om forhold, som kan tages i betragtning, når medlemsstaterne gør brug af en stikprøveudtagningsmetode, f.eks. stikprøvernes størrelse for at sikre, at de er repræsentative med hensyn til geografisk fordeling, skyldners størrelse og branche, og give medlemsstaterne mulighed for at give eventuelle yderligere tilgængelige oplysninger, f.eks. om den samlede størrelse af skyldners aktiver og passiver.
- (94) Stabiliteten på finansmarkederne afhænger i høj grad af aftaler om finansiel sikkerhed, navnlig når sikkerheden stilles i forbindelse med deltagelse i udpegede systemer eller i centralbanktransaktioner, og når der gives marginer til centrale modparter. Eftersom værdien af finansielle instrumenter, der stilles som sikkerhed, kan være meget ustabil, er det vigtigt at realisere deres værdi hurtigt, inden den falder. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF ⁽¹⁹⁾ og 2002/47/EF ⁽²⁰⁾ og forordning (EU) nr. 648/2012 bør derfor finde anvendelse uanset bestemmelserne i nærværende direktiv. Medlemsstaterne bør kunne undtage nettingaftaler, herunder close-out-netting, fra virkningerne af suspension af individuel kreditorfølgning, selv under omstændigheder, hvor de ikke er omfattet af direktiv 98/26/EF og 2002/47/EF og forordning (EU) nr. 648/2012, hvis sådanne aftaler er kan håndhæves i henhold til lovgivningen i den relevante medlemsstat, selv om der indledes insolvensbehandling.

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklings-systemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).

Dette kan være tilfældet for et betydeligt antal masteraftaler, der anvendes bredt på finans-, energi- og råvaremarkederne, både af ikkefinansielle og finansielle modparter. Sådanne aftaler reducerer systemiske risici, navnlig på derivatmarkederne. De kunne derfor undtages fra de restriktioner, som insolvenslovgivningen pålægger gensidigt bebyrdende aftaler. Medlemsstaterne bør derfor også have mulighed for at undtage lovbestemte netting-aftaler fra virkningerne af suspension af individuel kreditorforfølgning, herunder close-out-netting-aftaler, som er gældende på tidspunktet for indledning af insolvensbehandling. Det beløb, der hidrører fra dispositioner i forbindelse med netting-aftaler, herunder close-out-netting-aftaler, bør imidlertid være omfattet af suspensionen af individuel kreditorforfølgning.

- (95) Medlemsstater, der er parter i konventionen om internationale sikkerhedsrettigheder i mobilt udstyr undertegnet i Cape Town den 16. november 2001 og dennes protokoller, bør fortsat kunne opfylde deres eksisterende internationale forpligtelser. Dette direktivs bestemmelser vedrørende rammer for forebyggende rekonstruktion bør finde anvendelse med de undtagelser, der er nødvendige for at sikre, at anvendelsen af disse bestemmelser ikke berører anvendelsen af nævnte konvention og protokollerne dertil.
- (96) Effektiviteten i processen for vedtagelse og gennemførelse af rekonstruktionsplanen bør ikke bringes i fare af selskabsret. Medlemsstaterne bør derfor kunne fravige kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 ⁽²¹⁾ angående forpligtelserne til at indkalde til generalforsamling og til fortrinsvis at tilbyde aktierne til eksisterende aktionærer i det omfang og den periode, det er nødvendigt for at sikre, at aktionærer ikke forpurrer rekonstruktionsbestrebelse ved at misbruge deres rettigheder i henhold til nævnte direktiv. For eksempel kan medlemsstaterne være nødt til at fravige forpligtelsen til at indkalde til en generalforsamling af aktionærer eller til at fravige de normale perioder, i tilfælde hvor ledelsen omgående skal træffe foranstaltninger til at beskytte virksomhedens aktiver, f.eks. ved at anmode om suspension af individuel kreditorforfølgning, og hvis der er betydelige og pludselige tab på den tegnede kapital og sandsynlighed for insolvens. Undtagelser fra selskabsret kan også være påkrævet, når rekonstruktionsplanen foreskriver udstedelse af nye aktier, som kan tilbydes med forkøbsret til kreditorer som konvertering af gæld til aktier, eller nedsættelse af beløbet for den tegnede kapital i tilfælde af overførsel af dele af virksomheden. Sådanne undtagelser bør være tidsbegrænsede, i det omfang medlemsstaterne anser sådanne undtagelser for nødvendige for oprettelsen af en ramme for forebyggende rekonstruktion. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til helt eller delvis at fravige selskabsret for en ubestemt eller en begrænset periode, hvis de sikrer, at deres selskabsretlige krav ikke bringer rekonstruktionsprocessens effektivitet i fare, eller hvis medlemsstaterne har indført andre lige så effektive midler til at sikre, at aktionærerne ikke lægger urimelige hindringer i vejen for vedtagelsen eller gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, der kan genoprette virksomhedens levedygtighed. I denne forbindelse bør medlemsstaterne lægge særlig vægt på effektiviteten i bestemmelserne om suspension af individuel kreditorforfølgning og stadfæstelse af rekonstruktionsplanen, hvilket ikke bør bringes ubehørigt i fare af indkaldelser til eller resultaterne af generalforsamlinger. Direktiv (EU) 2017/1132 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed. Medlemsstaterne bør have en skønsmargin til at vurdere, hvilke undtagelser der er nødvendige inden for rammerne af national selskabsret for effektivt at gennemføre nærværende direktiv, og bør også kunne fastsætte tilsvarende undtagelser fra direktiv (EU) 2017/1132 i tilfælde af insolvensbehandling, der ikke er omfattet af nærværende direktiv, men giver mulighed for, at der træffes rekonstruktionsforanstaltninger.
- (97) Hvad angår udarbejdelse og senere ændringer af datameddelelsesformularen, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011.
- (98) Kommissionen bør foretage en undersøgelse for at evaluere, om det er nødvendigt at fremsætte lovgivningsforslag til at håndtere insolvens hos personer, som ikke driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller erhverv, og som i deres egenskab af forbrugere i god tro enten midlertidigt eller permanent ikke er i stand til at betale deres gæld, efterhånden som den forfalder. En sådan undersøgelse bør udrede, om der er behov for at beskytte adgang til basale varer og tjenesteydelser for disse personer for at sikre, at de nyder godt af anstændige levevilkår.
- (99) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽²²⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Hvad angår dette direktiv, finder lovgiver det berettiget at oversende sådanne dokumenter.

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).

⁽²²⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

(100) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi forskelle mellem de nationale rekonstruktions- og insolvensrammer fortsat vil skabe hindringer for kapitalens frie bevægelighed og etableringsfriheden, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(101) Den Europæiske Centralbank afgav udtalelse den 7. juni 2017 ⁽²³⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved dette direktiv fastsættes der bestemmelser om:

- a) rammer for forebyggende rekonstruktion, der står til rådighed for skyldnere i finansielle vanskeligheder med sandsynlighed for insolvens, med henblik på at afværge insolvensen og sikre skyldners levedygtighed
- b) procedurer for gældssanering af insolvente iværksættere og
- c) foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på procedurer som omhandlet i stk. 1, der omfatter skyldnere, som er:

- a) forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber som defineret i artikel 13, nr. 1) og 4), i direktiv 2009/138/EF
- b) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- c) investeringsselskaber eller kollektive investeringsordninger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2) og 7), i forordning (EU) nr. 575/2013
- d) centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012
- e) værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 909/2014
- f) andre finansieringsinstitutter og enheder, der er anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU
- g) offentlige organer i henhold til national ret og
- h) fysiske personer, som ikke er iværksættere.

3. Medlemsstaterne kan udelukke de i stk. 1 omhandlede procedurer, der vedrører skyldnere, der er andre finansielle enheder end de i stk. 2 omhandlede, og som yder finansielle tjenester, der er omfattet af særordninger, under hvilke de nationale tilsyns- eller afviklingsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser svarende til dem, der i EU-retten og national ret er fastsat vedrørende de i stk. 2 omhandlede finansielle enheder, fra dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse særordninger.

4. Medlemsstaterne kan udvide anvendelsen af de i stk. 1, litra b), omhandlede procedurer til at omfatte insolvente fysiske personer, som ikke er iværksættere.

Medlemsstaterne kan begrænse anvendelsen af stk. 1, litra a), til juridiske personer.

⁽²³⁾ EUT C 236 af 21.7.2017, s. 2.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at følgende fordringer er udelukket fra eller ikke berøres af de i stk. 1, litra a), omhandlede rammer for forebyggende rekonstruktion:

- a) nuværende eller tidligere arbejdstageres eksisterende og fremtidige tilgodehavender
- b) underholdskrav, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, forælder-barn-forhold, ægteskab eller svogerskab, eller
- c) fordringer som følge af skyldners erstatningsansvar uden for kontraktforhold.

6. Medlemsstaterne sikrer, at rammerne for forebyggende rekonstruktion ikke påvirker optjente arbejdsmarkedspensionsrettigheder.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »rekonstruktion«: foranstaltninger med sigte på at rekonstruere skyldners virksomhed, som indebærer en ændring af sammensætningen af, vilkårene for eller strukturen i skyldners aktiver og passiver eller af enhver anden del af skyldners kapitalstruktur, såsom salg af aktiver eller dele af virksomheden og, hvis dette er foreskrevet i national ret, frasalg af virksomheden som en going concern samt eventuelle nødvendige driftsændringer, eller en kombination af disse elementer
- 2) »berørte parter«: kreditorer, herunder, hvis det er relevant i henhold til national ret, arbejdstagere, eller kreditorklasser og, hvis det er relevant i henhold til national ret, kapitalejere, hvis fordringer henholdsvis interesser berøres direkte af en rekonstruktionsplan
- 3) »kapitalejer«: en person, som har en ejendomsinteresse i en skyldner eller en skyldners virksomhed, herunder en aktionær, for så vidt den pågældende person ikke er kreditor
- 4) »suspension af individuel kreditorforfølgning«: en af en judiciel eller administrativ myndighed meddelt eller på lov støttet midlertidig suspension af en kreditors ret til at fuldbyrde et krav mod en skyldner og, hvis dette er foreskrevet i national ret, mod en tredjepartssikkerhedsstiller i forbindelse med en retslig, administrativ eller anden procedure eller af retten til at beslaglægge eller udenretsligt at realisere skyldners aktiver eller virksomhed
- 5) »gensidigt bebyrdende aftale«: en aftale mellem en skyldner og en eller flere kreditorer, i henhold til hvilken der stadig påhviler parterne forpligtelser på det tidspunkt, hvor suspension af individuel kreditorforfølgning meddeles eller anvendes
- 6) »kriteriet om kreditorernes bedste interesse«: et kriterium, der er opfyldt, hvis ingen kreditor, der ikke samtykker, vil blive stillet ringere i en rekonstruktionsplan, end en sådan kreditor ville blive, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation i henhold til national ret var blevet anvendt, enten i tilfælde af likvidation, uanset om der er tale om en gradvis afvikling eller frasalg som en going concern, eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke var blevet stadfæstet
- 7) »ny finansiering«: enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny kreditor for at gennemføre en rekonstruktionsplan, og som er omfattet af den pågældende rekonstruktionsplan
- 8) »midlertidig finansiering«: enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny kreditor, og som mindst omfatter finansiel bistand under suspension af individuel kreditorforfølgning og er rimelig og umiddelbart nødvendig for, at skyldners virksomhed kan fortsætte sin drift eller for at bevare eller øge værdien af denne virksomhed
- 9) »iværksætter«: en fysisk person, som driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller erhverv
- 10) »fuld gældssanering«: det forhold, at håndhævelse over for iværksættere af deres udestående gæld omfattet af gældssanering udelukkes, eller at udestående gæld omfattet af gældssanering som sådan bortfalder, som led i en procedure, der kan omfatte realisering af aktiver eller en tilbagebetalingsplan eller begge
- 11) »tilbagebetalingsplan«: et betalingsprogram for den insolvente iværksætter for betaling af bestemte beløb på bestemte datoer til kreditorer eller en periodisk overførsel til kreditorer af en vis del af iværksætterens disponible indkomst i løbet af gældssaneringsperioden

- 12) »rekonstruktør«: en person eller et organ, som er udpeget af en judiciel eller administrativ myndighed med henblik på at varetage navnlig en eller flere af følgende opgaver:
- a) at bistå skyldner eller kreditorerne i udarbejdelsen af eller forhandlingerne om en rekonstruktionsplan
 - b) at føre tilsyn med skyldners aktivitet under forhandlingerne om en rekonstruktionsplan og rapportere til en judiciel eller administrativ myndighed
 - c) at overtage den delvise kontrol over skyldners aktiver eller anliggender under forhandlingerne.
2. I dette direktiv forstås følgende begreber som defineret i henhold til national ret:
- a) insolvens
 - b) sandsynlighed for insolvens
 - c) mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (»SMV'er«).

Artikel 3

Tidlig varsling og adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldnere har adgang til en eller flere klare og gennemsigtige tidlige varslingsmekanismer, som kan afsløre forhold, der kan give anledning til sandsynlighed for insolvens, og som kan indikere over for dem, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger.

Med henblik på første afsnit kan medlemsstaterne gøre brug af ajourførte IT-teknologier til meddelelser og kommunikation.

2. Tidlige varslingsmekanismer kan omfatte følgende:
- a) varslingsmekanismer, når skyldner ikke har foretaget visse typer betalinger
 - b) rådgivningstjenester fra offentlige eller private organisationer
 - c) motivationsfremmende foranstaltninger i henhold til national ret for tredjeparter med relevante oplysninger om skyldner såsom revisorer samt skatte- og socialsikringsmyndigheder til at gøre skyldner opmærksom på en negativ udvikling.
3. Medlemsstaterne sørger for, at skyldnere og arbejdstagerrepræsentanter har adgang til relevante og ajourførte oplysninger om de tilgængelige tidlige varslingsmekanismer samt om procedurerne og foranstaltningerne vedrørende rekonstruktion og gældssanering.
4. Medlemsstaterne sørger for, at oplysninger om adgang til tidlige varslingsmekanismer er offentligt tilgængelige online, og at de, navnlig for SMV'er, er let tilgængelige og præsenteres på en brugervenlig måde.
5. Medlemsstaterne kan yde støtte til arbejdstagerrepræsentanter i forbindelse med vurderingen af skyldners økonomiske situation.

AFSNIT II

RAMMER FOR FOREBYGGENDE REKONSTRUKTION

KAPITEL 1

Adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion

Artikel 4

Adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion

1. Medlemsstaterne sikrer, at en skyldner ved sandsynlighed for insolvens har adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, som sætter skyldner i stand til at gennemføre en rekonstruktion, med henblik på at afværge insolvens og sikre levedygtighed, uden at det berører andre løsninger for at undgå insolvens, og dermed beskytte arbejdspladser og opretholde erhvervsaktiviteten.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af regnskabsmæssige eller bogføringsmæssige forpligtelser i henhold til national ret, først kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, efter de pågældende skyldnere har truffet fyldestgørende foranstaltninger til at afhjælpe de forhold, der gav anledning til dommen, med henblik på at give kreditorerne de oplysninger, de behøver for at kunne træffe en beslutning under rekonstruktionsforhandlingerne.

3. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre en levedygtighedstest i henhold til national ret, forudsat at en sådan test har til formål at udelukke skyldnere uden udsigt til at opnå levedygtighed, og at den kan gennemføres uden at være til skade for skyldners aktiver.

4. Medlemsstaterne kan begrænse det antal gange, en skyldner inden for en bestemt periode kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv.

5. Rammen for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv kan bestå i en eller flere procedurer, foranstaltninger eller bestemmelser, hvoraf nogle kan gennemføres udenretsligt, uden at dette berører eventuelle andre rammer for rekonstruktion i henhold til national ret.

Medlemsstaterne sikrer, at en sådan ramme for rekonstruktion giver skyldnere og berørte parter de i dette afsnit fastsatte rettigheder og garantier på en sammenhængende måde.

6. Medlemsstaterne kan indføre bestemmelser, som begrænser inddragelsen af en judiciel eller administrativ myndighed i rammer for forebyggende rekonstruktion til tilfælde, hvor den er nødvendig og forholdsmæssig, samtidig med at det sikres, at berørte parter og relevante interessenters rettigheder beskyttes.

7. Skyldnere skal på begæring have adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv.

8. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at rammer for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv er tilgængelige på anmodning fra kreditorer og arbejdstagerrepræsentanter med skyldners samtykke. Medlemsstaterne kan begrænse dette krav om opnåelse af skyldners samtykke til tilfælde, hvor skyldnerne er SMV'er.

KAPITEL 2

Lettelse af forhandlinger om forebyggende rekonstruktionsplaner

Artikel 5

Skyldners bevarelse af rådighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en skyldner, der bliver genstand for en procedure for forebyggende rekonstruktion, bevarer fuld eller i det mindste delvis kontrol over sine aktiver og sin virksomheds daglige drift.

2. Om nødvendigt træffes beslutningen om den judicielle eller administrative myndigheds udpegelse af en rekonstruktør fra sag til sag, undtagen under visse omstændigheder, hvor medlemsstaterne kan kræve, at udpegelse af en sådan rekonstruktør er obligatorisk i alle tilfælde.

3. Medlemsstaterne fastsætte, at der udpeges en rekonstruktør til at bistå skyldner og kreditorerne i forhandlingerne om og udarbejdelsen af planen i mindst følgende tilfælde:

- a) hvis en generel suspension af individuel kreditorforfølgning i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, bevilges af en judiciel eller administrativ myndighed, og den judicielle eller administrative myndighed beslutter, at en sådan rekonstruktør er nødvendig for at beskytte parternes interesser
- b) hvis rekonstruktionsplanen skal stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed ved gennemtvungelse over for alle kreditorklasser efter artikel 11, eller
- c) hvis skyldner eller et flertal af kreditorerne anmoder herom, forudsat at omkostningerne i forbindelse med rekonstruktøren afholdes af kreditorerne i sidstnævnte tilfælde.

Artikel 6

Suspension af individuel kreditorforfølgning

1. Medlemsstaterne sørger for, at skyldner kan opnå suspension af individuel kreditorforfølgning for at understøtte forhandlingerne om en rekonstruktionsplan som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at indrømme suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis en sådan suspension ikke er nødvendig, eller hvis den ikke ville opfylde formålet i første afsnit.

2. Uden at dette berører stk. 4 og 5, sikrer medlemsstaterne, at suspension af individuel kreditorforfølgning kan omfatte alle typer af krav, herunder sikrede krav og privilegerede fordringer.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at suspension af individuel kreditorforfølgning kan gælde generelt og omfatte alle kreditorer eller kan være begrænset og omfatte en eller flere individuelle kreditorer eller kategorier af kreditorer.

Hvis en suspension er begrænset, finder suspensionen kun anvendelse på de kreditorer, der er blevet underrettet om forhandlinger som omhandlet i stk. 1 om rekonstruktionsplanen eller suspensionen i overensstemmelse med national ret.

4. Medlemsstaterne kan udelukke bestemte fordringer eller kategorier af fordringer fra anvendelsesområdet for suspensionen af individuel kreditorforfølgning under nærmere fastsatte omstændigheder, hvor en sådan udelukkelse er behørigt begrundet, og såfremt:

a) kreditorforfølgning ikke antages at bringe rekonstruktionen af virksomheden i fare, eller

b) suspension ville være til urimelig skade for de pågældende fordringers kreditorer.

5. Stk. 2 finder ikke anvendelse på arbejdstageres tilgodehavender.

En medlemsstat kan uanset første afsnit anvende stk. 2 på arbejdstageres tilgodehavender, hvis og i det omfang medlemsstaten sikrer, at betaling af sådanne tilgodehavender er garanteret som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion på et tilsvarende beskyttelsesniveau.

6. Den indledningsvise varighed af en suspension af individuel kreditorforfølgning skal være begrænset til højst fire måneder.

7. Uanset stk. 6 kan medlemsstaterne bestemme, at de judicielle eller administrative myndigheder på skyldners, en kreditors eller, hvor dette er relevant, en rekonstruktørs anmodning kan forlænge varigheden af suspension af individuel kreditorforfølgning eller indrømme en ny suspension. En sådan forlængelse eller ny suspension af individuel kreditorforfølgning indrømmes udelukkende, hvis nærmere fastsatte omstændigheder viser, at sådan forlængelse eller ny suspension er behørigt begrundede, såsom hvis:

a) der er gjort relevante fremskridt i forhandlingerne om rekonstruktionsplanen

b) videreførelsen af suspensionen af individuel kreditorforfølgning ikke urimeligt skader nogen af de berørte parter rettigheder eller interesser, eller

c) der med hensyn til skyldner endnu ikke er indledt insolvensbehandling, som kan resultere i skyldners likvidation i henhold til national ret.

8. Den samlede varighed af suspensionen af individuel kreditorforfølgning, inklusive forlængelser og fornyelser, må ikke overstige 12 måneder.

Hvis medlemsstaterne vælger at gennemføre dette direktiv ved hjælp af en eller flere procedurer eller foranstaltninger, som ikke opfylder betingelserne for underretning i henhold til bilag A til forordning (EU) 2015/848, begrænses den samlede varighed af suspensionen under sådanne procedurer til højst fire måneder, hvis centret for skyldners hovedinteresser er blevet overført fra en anden medlemsstat senest tre måneder før indgivelsen af en begæring om indledning af forebyggende rekonstruktionsprocedurer.

9. Medlemsstaterne sørger for, at de judicielle eller administrative myndigheder kan ophæve en suspension af individuel kreditorforfølgning i følgende tilfælde:

a) suspensionen opfylder ikke længere formålet om at støtte forhandlingerne om rekonstruktionsplanen, f.eks. hvis det viser sig, at en bestemt andel af kreditorer, som efter national ret ville kunne blokere for vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, ikke ønsker at fortsætte forhandlingerne

b) skyldner eller rekonstruktøren anmoder herom

- c) hvis dette er foreskrevet i national ret, en eller flere kreditorer eller en eller flere klasser af kreditorer vil eller ville lide urimelig skade som følge af suspensionen af individuel kreditorforfølgning, eller
- d) hvis dette er foreskrevet i national ret, suspensionen giver anledning til en kreditors insolvens.

Medlemsstaterne kan begrænse beføjelsen til at ophæve suspension af individuel kreditorforfølgning til at omfatte situationer, hvor kreditorerne ikke havde haft mulighed for at blive hørt, før suspensionen trådte i kraft, eller før perioden blev forlænget af en judicial eller administrativ myndighed.

Medlemsstaterne kan fastsætte en minimumsperiode, der ikke overstiger den periode, der er omhandlet i stk. 6, inden for hvilken suspension af individuel kreditorforfølgning ikke kan ophæves.

Artikel 7

Konsekvenser af en suspension af individuel kreditorforfølgning

1. Hvis der under suspension af individuel kreditorforfølgning opstår pligt for en skyldner til i henhold til national ret at begære indledning af insolvensbehandling, der kan resultere i skyldners likvidation, udsættes denne pligt, så længe den pågældende suspension varer.
2. En Suspension af individuel kreditorforfølgning i henhold til artikel 6 udsætter, så længe den pågældende suspension varer, på begæring af en eller flere kreditorer indledning af insolvensbehandling, som kan resultere i skyldners likvidation.
3. Medlemsstaterne kan fravige stk. 1 og 2, hvis skyldner ikke kan betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at en judicial eller administrativ myndighed kan beslutte at opretholde suspensionen af individuel kreditorforfølgning, hvis det under hensyntagen til sagens omstændigheder må lægges til grund, at indledning af insolvensbehandling, der kan resultere i skyldners likvidation, ikke ville være i kreditorernes almindelige interesse.
4. Medlemsstaterne fastsætter regler, der forhindrer kreditorer, der er omfattet af suspensionen, i at tilbageholde en ydelse eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende gæld, der er opstået før suspensionen, til skade for skyldner alene på grund af at gælden ikke er blevet betalt af skyldner. Ved væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler forstås aftaler, som er nødvendige for opretholdelsen af virksomhedens daglige drift, herunder med hensyn til leverancer, for hvilke suspension ville medføre en indstilling af skyldners aktiviteter.

Første afsnit er ikke til hinder for, at medlemsstaterne giver sådanne kreditorer passende garantier med henblik på at forhindre, at sådanne kreditorer lider urimelig skade som følge af nævnte afsnit.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dette stykke også finder anvendelse på ikkevæsentlige gensidigt bebyrdende aftaler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer ikke har ret til at tilbageholde ydelsen eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre gensidigt bebyrdende aftaler til skade for skyldner ved at indføre en klausul om sådanne foranstaltninger i aftalen alene på grund af:
 - a) en begæring om indledning af forebyggende rekonstruktion
 - b) en begæring om suspension af individuel kreditorforfølgning
 - c) indledning af forebyggende rekonstruktion eller
 - d) indrømmelse af suspension af individuel kreditorforfølgning som sådan.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en suspension af individuel kreditorforfølgning ikke finder anvendelse på nettingaftaler, herunder close-out-netting-aftaler, på finansielle markeder, energimarkeder og råvaremarkeder, selv under omstændigheder, hvor artikel 31, stk. 1, ikke finder anvendelse, hvis sådanne aftaler kan håndhæves i henhold til national insolvensret. Suspensionen finder dog anvendelse på en kreditors håndhævelse af en fordring mod en skyldner, der opstår som følge af virkningen af en nettingaftale.

Første afsnit finder ikke anvendelse på aftaler om levering af varer, tjenesteydelser eller energi, der er nødvendige for driften af skyldners virksomhed, medmindre sådanne aftaler tager form af en position, der handles på en børs eller et andet marked, således at den til enhver tid kan erstattes til den aktuelle markedsværdi.

7. Medlemsstaterne sikrer, at udløb af suspension af individuel kreditorforfølgning uden vedtagelse af en rekonstruktionsplan ikke i sig selv giver anledning til indledning af en insolvensprocedure, der kan resultere i skyldners likvidation, medmindre de øvrige betingelser i national ret for en sådan indledning er opfyldt.

KAPITEL 3

Rekonstruktionsplaner

Artikel 8

Indholdet af en rekonstruktionsplan

1. Medlemsstaterne fastsætter, at rekonstruktionsplaner, som indgives til vedtagelse i overensstemmelse med artikel 9 eller til stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed i overensstemmelse med artikel 10, skal indeholde mindst følgende oplysninger:

- a) skyldners identitet
- b) skyldners aktiver og passiver på tidspunktet for indgivelsen af rekonstruktionsplanen, herunder værdien af aktiverne, en beskrivelse af skyldners økonomiske situation og arbejdstagernes stilling og en beskrivelse af årsagerne til og omfanget af skyldners vanskeligheder
- c) de berørte parter, enten nævnt individuelt eller beskrevet ved gældskategorier i overensstemmelse med national ret, samt de af deres krav eller interesser, der er omfattet af rekonstruktionsplanen
- d) hvor dette er relevant, de klasser, som de berørte parter er inddelt i med henblik på vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, og de respektive værdier af kravene og interesserne i hver klasse
- e) hvor dette er relevant, de parter, enten nævnt individuelt eller beskrevet ved gældskategorier i overensstemmelse med national ret, som ikke er berørt af rekonstruktionsplanen, sammen med en redegørelse for grundene til, hvorfor det foreslås, at de ikke skal berøres
- f) hvor dette er relevant, rekonstruktørens identitet
- g) rekonstruktionsplanens betingelser, herunder navnlig:
 - i) eventuelle foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 1)
 - ii) hvor det er relevant, den foreslåede varighed af eventuelle foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger
 - iii) ordningerne vedrørende information og høring af arbejdstagerrepræsentanterne i overensstemmelse med EU-retten og national ret
 - iv) hvor det er relevant, generelle konsekvenser for beskæftigelsen såsom afskedigelser, arbejdsfordelingsordninger eller lignende
 - v) debtors skønnede finansielle strømme, hvis dette er foreskrevet i national ret, og
 - vi) oplysninger om forventet ny finansiering som led i rekonstruktionen og grundene til, at det er nødvendigt med ny finansiering for at gennemføre den pågældende plan
- h) en begrundelse for, hvorfor rekonstruktionsplanen har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed, herunder de nødvendige forudsætninger for, at planen lykkes. Medlemsstaterne kan kræve, at denne begrundelse udarbejdes eller valideres enten af en ekstern ekspert eller af rekonstruktøren, hvis en sådan rekonstruktør er udpeget.

2. Medlemsstaterne gør en omfattende tjekliste for rekonstruktionsplaner tilgængelig på internettet, som er tilpasset SMV'ers behov. Tjeklisten skal indeholde praktiske retningslinjer for, hvordan rekonstruktionsplanen skal udarbejdes i henhold til national ret.

Tjeklisten offentliggøres på medlemsstatens officielle sprog. Medlemsstaterne skal overveje at gøre tjeklisten tilgængelig på mindst et andet sprog, navnlig et sprog der bruges i det internationale erhvervsliv.

*Artikel 9***Vedtagelse af rekonstruktionsplaner**

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldner, uanset hvem der ansøger om en procedure for forebyggende rekonstruktion i overensstemmelse med artikel 4, har ret til at forelægge rekonstruktionsplaner til vedtagelse af de berørte parter.

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at kreditorer og rekonstruktører har ret til at forelægge rekonstruktionsplaner og på hvilke betingelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at berørte parter har ret til at stemme om vedtagelsen af en rekonstruktionsplan.

Parter, der ikke er berørt af en rekonstruktionsplan, har ikke stemmeret ved vedtagelsen af den pågældende plan.

3. Uanset stk. 2 kan medlemsstaterne udelukke følgende fra retten til at stemme:

- a) kapitalejere
 - b) kreditorer, hvis krav rangerer efter ordinære usikrede kreditorer i den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation, eller
 - c) en eventuel nærtstående part til skyldner eller skyldners virksomhed med en interessekonflikt i henhold til national ret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at berørte parter behandles i særskilte klasser, der afspejler et tilstrækkeligt interesse-sammenfald baseret på verificerbare kriterier i overensstemmelse med national ret. Som et minimum skal kreditorer med sikrede og usikrede krav behandles i særskilte klasser med henblik på vedtagelse af en rekonstruktionsplan.

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at arbejdstageres tilgodehavender behandles i en særskilt klasse.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at skyldnere, som er SMV'er, kan vælge ikke at behandle berørte parter i særskilte klasser.

Medlemsstaterne indfører passende foranstaltninger til at sikre, at klasseinddelingen sker med særligt henblik på beskyttelse af sårbare kreditorer såsom små leverandører.

5. Stemmerettigheder og klasseinddelingen efterprøves af en judicial eller administrativ myndighed, når en begæring om stadfæstelse af rekonstruktionsplanen indgives.

Medlemsstaterne kan kræve, at en judicial eller administrativ myndighed kan efterprøve og stadfæste stemmerettighederne og klasseinddelingen på et tidligere tidspunkt end det i første afsnit omhandlede.

6. En rekonstruktionsplan vedtages af de berørte parter, forudsat at der opnås et flertal af størrelsen af kravene eller interesserne i hver klasse. Medlemsstaterne kan desuden kræve, at der opnås et flertal af antallet af berørte parter i hver klasse.

Medlemsstaterne fastsætter de flertal, der kræves for vedtagelse af en rekonstruktionsplan. Disse flertal må højst udgøre 75 % af størrelsen af kravene eller interesserne i hver klasse eller, hvor dette er relevant, af antallet af berørte parter i hver klasse.

7. Uanset stk. 2-6 kan medlemsstaterne fastsætte, at en formel afstemning om vedtagelse af en rekonstruktionsplan kan erstattes af en aftale, som skyldner har opnået med det krævede flertal.

*Artikel 10***Stadfæstelse af rekonstruktionsplaner**

1. Medlemsstaterne sikrer, at mindst følgende former for rekonstruktionsplaner kun er bindende for parterne, hvis de er stadfæstet af en judicial eller administrativ myndighed:

- a) rekonstruktionsplaner, der berører fordringer eller interesser for parter, der ikke samtykker
- b) rekonstruktionsplaner, der indebærer ny finansiering
- c) rekonstruktionsplaner, der indebærer tab af mere end 25 % af arbejdsstyrken, hvis et sådant tab er tilladt i henhold til national ret.

2. Medlemsstaterne sikrer, at betingelserne for en judiciel eller administrativ myndigheds stadfæstelse af en rekonstruktionsplan er klart definerede og mindst omfatter krav om:

- a) at rekonstruktionsplanen er vedtaget i overensstemmelse med artikel 9
- b) at kreditorer med tilstrækkeligt interessefællesskab i samme klasse behandles lige og på en måde, der står i forhold til deres fordringer
- c) at rekonstruktionsplanen er meddelt alle berørte parter i overensstemmelse med national ret
- d) at rekonstruktionsplanen, såfremt der er kreditorer, der ikke samtykker, opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse
- e) hvor dette er relevant, en eventuel ny finansiering, der er nødvendig for rekonstruktionsplanens gennemførelse og ikke urimeligt skader kreditorernes rettigheder.

Overholdelsen af første afsnit, litra d), efterprøves kun af en judiciel eller administrativ myndighed, hvis der gøres indsigelse mod rekonstruktionsplanen på dette grundlag.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at stadfæste en rekonstruktionsplan, hvis planen ikke har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens eller sikre virksomhedens levedygtighed.

4. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelsen i de tilfælde, hvor en judiciel eller administrativ myndighed skal stadfæste en rekonstruktionsplan, for at den bliver bindende, træffes på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling af spørgsmålet.

Artikel 11

Gennemtvangelse over for alle kreditorklasser

1. Medlemsstaterne sikrer, at en rekonstruktionsplan, der ikke er tiltrådt af berørte parter, jf. artikel 9, stk. 6, i hver afstemningsklasse, på skyldners forslag eller med skyldners samtykke kan stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed og gøres bindende for afstemningsklasser, der ikke samtykker til rekonstruktionsplanen, når rekonstruktionsplanen som minimum opfylder følgende betingelser:

- a) den overholder artikel 10, stk. 2 og 3
- b) den er blevet tiltrådt af:
 - i) et flertal af afstemningsklasserne af berørte parter, forudsat at mindst én af disse klasser er en klasse af sikrede kreditorer eller har forrang for klassen af ordinære usikrede kreditorer, eller, hvis dette ikke er tilfældet, af
 - ii) mindst én afstemningsklasse af berørte parter eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skadelidte parter, der ikke er en klasse af kapitalejere, eller enhver anden klasse, som efter værdiansættelse af skyldner som en going concern ikke ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, eller som, hvis dette er foreskrevet i national ret, med rimelighed kan antages ikke at ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation fandt anvendelse i henhold til national ret
- c) den sikrer, at afstemningsklasser af berørte kreditorer, der ikke samtykker, behandles mindst lige så gunstigt som enhver anden klasse af samme rangorden og gunstigere end enhver lavere prioriteret klasse, og
- d) ingen klasse af berørte parter kan i henhold til rekonstruktionsplanen få eller bevare mere end det fulde beløb af sine fordringer eller interesser.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne begrænse kravet om indhentelse af skyldners samtykke til tilfælde, hvor skyldnerne er SMV'er.

Medlemsstaterne kan øge minimumsantallet af klasser af berørte parter eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skadelidte parter, der skal tiltræde planen, jf. første afsnit, litra b) nr. ii).

2. Uanset stk. 1, litra c), kan medlemsstaterne fastsætte, at fordringerne hos kreditorerne i en afstemningsklasse, der ikke samtykker, fyldestgøres fuldt ud på samme eller tilsvarende måde, hvis en lavere prioriteret klasse skal fyldestgøres eller bevare eventuelle interesser i henhold til rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser, der fraviger første afsnit, hvis det er nødvendigt for at nå målene med rekonstruktionsplanen, og hvis rekonstruktionsplanen ikke urimeligt skader eventuelle berørte parter rettigheder eller interesser.

Artikel 12

Kapitalejere

1. Hvis medlemsstaterne udelukker kapitalejere fra anvendelsen af artikel 9-11, sikrer de på anden måde, at de pågældende kapitalejere ikke har mulighed for urimeligt at forhindre eller skabe hindringer for vedtagelsen og stadfæstelsen af en rekonstruktionsplan.
2. Medlemsstaterne sikrer også, at kapitalejere ikke har mulighed for urimeligt at forhindre eller skabe hindringer for gennemførelsen af en rekonstruktionsplan.
3. Medlemsstaterne kan tilpasse betydningen af, hvad det vil sige urimeligt at forhindre eller skabe hindringer i henhold til denne artikel, for bl.a. at tage hensyn til, hvorvidt skyldner er en SMV eller en stor virksomhed, de foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger, der berører kapitalejernes rettigheder, kapitalejertype, om skyldner er en juridisk eller fysisk person, eller om parterne i en virksomhed har begrænset eller personlig hæftelse.

Artikel 13

Arbejdstagere

1. Medlemsstaterne sikrer, at individuelle og kollektive arbejdstagerrettigheder i henhold til EU-arbejdsret og national arbejdsret ikke berøres af rammen for forebyggende rekonstruktion, såsom:
 - a) forhandlingsretten og retten til kollektive skridt og
 - b) retten til information og høring i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF og direktiv 2009/38/EF, navnlig:
 - i) information til arbejdstagerrepræsentanterne om den seneste udvikling og den forventede udvikling i virksomhedens eller forretningsstedets aktiviteter og økonomiske situation, der gør det muligt for dem at tilkendegive deres bekymringer over for skyldner med hensyn til virksomhedens situation og for så vidt angår behovet for at overveje rekonstruktionsordninger
 - ii) information til arbejdstagerrepræsentanterne om en eventuel procedure for forebyggende rekonstruktion, som kan have betydning for beskæftigelsen, såsom arbejdstagernes mulighed for at få dækket deres lønkrav og fremtidige betalinger, herunder arbejdsmarkedspensioner
 - iii) information til og høring af arbejdstagerrepræsentanterne om rekonstruktionsplaner, før de fremlægges til vedtagelse i overensstemmelse med artikel 9 eller til stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed i overensstemmelse med artikel 10
 - c) de rettigheder, som direktiv 98/59/EF, 2001/23/EF og 2008/94/EF garanterer.
2. Hvis rekonstruktionsplanen omfatter foranstaltninger, der medfører ændringer i arbejdstilrettelæggelsen eller de kontraktlige forhold med arbejdstager, skal disse foranstaltninger godkendes af disse arbejdstager, hvis national ret eller kollektive overenskomster indeholder bestemmelser om en sådan godkendelse i sådanne tilfælde.

Artikel 14

Den judicielle eller administrative myndigheds værdiansættelse

1. Den judicielle eller administrative myndighed træffer kun afgørelse om værdiansættelsen af skyldners virksomhed, hvis der af en berørt part, der ikke samtykker, gøres indsigelse mod en rekonstruktionsplan begrundet i enten:
 - a) kriteriet om kreditorernes bedste interesse, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 6), eller
 - b) betingelserne for gennemtvungelse over for alle kreditorer, jf. artikel 11, stk. 1, litra b), nr. ii).

2. Medlemsstaterne sikrer, at de judicielle eller administrative myndigheder med henblik på at træffe afgørelse om en værdiansættelse i henhold til stk. 1 kan udpege eller høre behørigt kvalificerede sagkyndige.
3. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1, at en berørt part, der ikke samtykker, kan gøre indsigelse over for den judicielle eller administrative myndighed, der er blevet anmodet om at stadfæste rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at en sådan indsigelse kan fremsættes i forbindelse med en klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan.

Artikel 15

Virkningerne af en rekonstruktionsplan

1. Medlemsstaterne sikrer, at rekonstruktionsplaner, der er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, er bindende for alle berørte parter, som er nævnt eller beskrevet i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra c).
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, som ikke har deltaget i rekonstruktionsplanens vedtagelse i henhold til national ret, ikke berøres af planen.

Artikel 16

Klageadgang

1. Medlemsstaterne sikrer, at en eventuel klage i henhold til national ret over en judiciel myndigheds afgørelse om at stadfæste eller afvise en rekonstruktionsplan indbringes for en højere judiciel myndighed.

Medlemsstaterne sikrer, at en klage over en administrativ myndigheds afgørelse om at stadfæste eller afvise en rekonstruktionsplan indbringes for en judiciel myndighed.

2. Klagesager skal behandles på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling.
3. En klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan har ikke opsættende virkning for planens gennemførelse.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at judicielle myndigheder kan udsætte gennemførelsen af rekonstruktionsplanen eller dele heraf, hvis dette er nødvendigt og hensigtsmæssigt for at beskytte en parts interesser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den judicielle myndighed, hvis en klage i henhold til stk. 3 tages til følge, enten kan:
 - a) omstøde rekonstruktionsplanen eller
 - b) stadfæste rekonstruktionsplanen enten med ændringer, hvis dette er foreskrevet i national ret, eller uden ændringer.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at der, hvis en plan stadfæstes i henhold til første afsnit, litra b), ydes kompensation til en eventuel part, som har lidt pengetab, og hvis klage tages til følge.

KAPITEL 4

Beskyttelse af ny finansiering, midlertidig finansiering og andre rekonstruktionsrelaterede dispositioner

Artikel 17

Beskyttelse af ny finansiering og midlertidig finansiering

1. Medlemsstaterne sikrer, at ny finansiering og midlertidig finansiering beskyttes i passende omfang. I tilfælde af skyldners eventuelle senere insolvens må som et minimum
 - a) ny finansiering og midlertidig finansiering ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, og

- b) ydere af en sådan finansiering ikke kunne pådrage sig et civilretligt, administrativt eller strafferetligt ansvar med den begrundelse, at en sådan finansiering er skadelig for den samlede kreditormasse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1 kun finder anvendelse på ny finansiering, hvis rekonstruktionsplanen er blevet stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, og kun på midlertidig finansiering, som har undergået forudgående kontrol.
3. Medlemsstaterne kan udelukke midlertidig finansiering, som ydes, efter at skyldner er blevet ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, fra anvendelsen af stk. 1.
4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ydere af ny eller midlertidig finansiering ved senere insolvensprocedurer har fortrinsret til fyldestgørelse i forhold til andre kreditorer, der ellers ville have foranstillede eller ligeværdige krav.

Artikel 18

Beskyttelse af andre rekonstruktionsrelaterede dispositioner

1. Uden at det berører artikel 17, sikrer medlemsstaterne, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for forhandlingerne om en rekonstruktionsplan, i tilfælde af en skyldners eventuelle senere insolvens ikke erklæres ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve med den begrundelse, at sådanne dispositioner er skadelige for den samlede kreditormasse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1 kun finder anvendelse, hvis planen er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, eller hvis sådanne dispositioner har undergået forudgående kontrol.
3. Medlemsstaterne kan udelukke dispositioner, som foretages, efter at skyldner er blevet ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, fra anvendelsen af stk. 1.
4. Dispositioner som omhandlet i stk. 1 skal som minimum omfatte:
- a) betaling af vederlag for og udgifter til forhandling, vedtagelse eller stadfæstelse af en rekonstruktionsplan
 - b) betaling af vederlag for og udgifter til professionel rådgivning i tæt forbindelse med rekonstruktionen
 - c) betaling af arbejdstageres løn for arbejde, der allerede er udført, uden at dette berører øvrig beskyttelse i henhold til EU-retten og national ret
 - d) enhver anden betaling eller udgift som led i den normale drift end dem, der er omhandlet i litra a)-c).
5. Uden at det berører artikel 17, sikrer medlemsstaterne, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, og som gennemføres i overensstemmelse med den af en judiciel eller administrativ myndighed stadfæstede rekonstruktionsplan, i tilfælde af skyldners eventuelle senere insolvens ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve med den begrundelse, at sådanne dispositioner er skadelige for den samlede kreditormasse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.

KAPITEL 5

Ledelsens pligter

Artikel 19

Ledelsens pligter ved sandsynlighed for insolvens

Medlemsstaterne sikrer, at ledelsen ved sandsynlighed for insolvens som minimum tager behørigt hensyn til følgende:

- a) kreditorers, kapitalejeres og andre interessenters interesser
- b) behovet for at tage skridt for at undgå insolvens og
- c) behovet for at afstå fra enhver forsætlig eller groft uagtksom handling, der bringer virksomhedens levedygtighed i fare.

AFSNIT III

GÆLDSSANERING OG UDELUKKELSE*Artikel 20***Adgang til gældssanering**

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente iværksættere har adgang til mindst én procedure, der kan føre til en fuld gældssanering i overensstemmelse med dette direktiv.

Medlemsstaterne kan kræve, at den forretning, virksomhed eller udøvelse af et fag eller erhverv, som en insolvent iværksætters gæld vedrører, er ophørt.

2. De medlemsstater, hvori en fuld gældssanering er betinget af iværksætterens delvise tilbagebetaling af gælden, sikrer, at den dermed forbundne betalingsforpligtelse er baseret på iværksætterens individuelle situation og navnlig står i forhold til iværksætterens indkomst og aktiver, som kan gøres til genstand for udlæg eller er disponible i gældssaneringsperioden, og tager hensyn til kreditorernes rimelige interesse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at iværksættere, der har fået gældssanering, kan drage fordel af eksisterende nationale rammer, der yder erhvervsstøtte til iværksættere, herunder adgang til relevante og ajourførte oplysninger om disse rammer.

*Artikel 21***Gældssaneringsperiode**

1. Medlemsstaterne sikrer, at perioden, ved hvis udløb insolvente iværksættere kan være fuldstændig frigjort for deres gæld, ikke er på over tre år regnet senest fra datoen for enten:

- a) i tilfælde af en procedure, der omfatter en tilbagebetalingsplan, den judicielle eller administrative myndigheds afgørelse om stadfæstelse af planen eller indledning af gennemførelsen af planen eller
- b) i tilfælde af enhver anden procedure, den judicielle eller administrative myndigheds afgørelse om at indlede proceduren, eller oprettelsen af det bo, der er under iværksætterens insolvensbehandling.

2. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente iværksættere, der har opfyldt deres forpligtelser, hvis sådanne forpligtelser findes i henhold til national ret, er frigjort for deres gæld ved gældssaneringsperiodens udløb, uden at det er nødvendigt at indgive en begæring til en judicial eller administrativ myndighed med henblik på at indlede en yderligere procedure end de procedurer, der er omhandlet i stk. 1.

Uden at det berører første afsnit, kan medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser, der gør det muligt for den judicielle eller administrative myndighed at kontrollere, om iværksætterne har opfyldt betingelserne for at opnå gældssanering.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en fuld gældssanering ikke er til hinder for opretholdelsen af en insolvensprocedure, som indebærer realisering og udlodning af en iværksætters aktiver, der indgik i denne iværksætters bo, der var under insolvensbehandling, på datoen for gældssaneringsperiodens udløb.

*Artikel 22***udelukkelsesperiode**

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver udelukkelse fra start af en forretning eller virksomhed eller udøvelse af et fag eller erhverv alene af den grund, at iværksætteren er insolvent, ophører senest ved gældssaneringsperiodens udløb, når en insolvent iværksætter opnår gældssanering i overensstemmelse med dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede udelukkelsesperioder ved gældssaneringsperiodens udløb ophører med at have virkning, uden at det er nødvendigt at indgive begæring til en judicial eller administrativ myndighed med henblik på at indlede en yderligere procedure end de procedurer, der er omhandlet i artikel 21, stk. 1.

Artikel 23

Undtagelser

1. Uanset artikel 20-22 opretholder eller indfører medlemsstaterne bestemmelser, der nægter, begrænser eller tilbagekalder adgangen til gældssanering eller fastsætter længere frister for opnåelse af en fuld gældssanering, længere udelukkelsesperioder, hvis den insolvente iværksætter efter national ret har handlet uhæderligt eller i ond tro over for kreditorer eller andre interessenter i henhold til national ret, da vedkommende blev forgældet, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden, uden at dette berører nationale bevisbyrderegler.

2. Uanset artikel 20-22 kan medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser, der under nærmere fastsatte omstændigheder nægter, begrænser eller tilbagekalder adgangen til gældssanering eller fastsætter længere frister for opnåelse af en fuld gældssanering eller længere udelukkelsesperioder, når sådanne undtagelser er behørigt begrundet, såsom hvis

- a) den insolvente iværksætter har væsentligt tilsidesat forpligtelserne i henhold til en tilbagebetalingsplan eller enhver anden retlig forpligtelse, som har til formål at sikre kreditorernes interesser, herunder forpligtelsen til at maksimere udbyttet til kreditorer
- b) den insolvente iværksætter ikke har overholdt oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser i henhold til EU-retten og national ret
- c) der er uretmæssige ansøgninger om gældssanering
- d) der er en ny ansøgning om gældssanering inden for en bestemt frist, efter at den insolvente iværksætter fik bevilget en fuld gældssanering eller blev nægtet en fuld gældssanering som følge af en alvorlig krænkelse af oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser
- e) der ikke er dækning for omkostningerne i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, eller
- f) en undtagelse er nødvendig for at sikre balancen mellem skyldners rettigheder og en eller flere kreditors rettigheder.

3. Uanset artikel 21 kan medlemsstaterne fastsætte længere gældssaneringsperioder i tilfælde, hvor:

- a) en judicial eller administrativ myndighed har godkendt eller beordret beskyttelsesforanstaltninger for at beskytte den insolvente iværksætters primære bolig og i givet fald iværksætterens families bolig eller de væsentlige aktiver til, at iværksætteren kan fortsætte med at drive sin forretning eller virksomhed eller udøve sit fag eller erhverv, eller
- b) den insolvente iværksætters primære bolig og i givet fald iværksætterens families bolig ikke er realiseret.

4. Medlemsstaterne kan udelukke særlige gældskategorier fra gældssanering eller begrænse adgangen til gældssanering eller fastsætte en længere gældssaneringsperiode, når sådanne udelukkelse, begrænsninger eller længere perioder er behørigt begrundet, såsom i tilfælde af:

- a) sikret gæld
- b) gæld som følge af eller i forbindelse med strafferetlige sanktioner
- c) gæld som følge af erstatningsansvar uden for kontraktforhold
- d) gæld vedrørende underholdspligt, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, forælder-barn-forhold, ægteskab eller svogerskab
- e) gæld stiftet efter ansøgning om eller indledning af den procedure, der fører til gældssanering, og
- f) gæld som følge af en forpligtelse til at betale omkostningerne ved den procedure, der fører til gældssanering.

5. Uanset artikel 22 kan medlemsstaterne fastsætte længere eller tidsubegrænsede udelukkelsesperioder, når den insolvente iværksætter udøver et erhverv:

- a) for hvilket der gælder særlige etiske regler eller specifikke regler om omdømme eller ekspertise, og iværksætteren har tilsidesat disse regler, eller
- b) der beskæftiger sig med forvaltning af andres ejendom.

Første afsnit finder også anvendelse, hvis en insolvent iværksætter anmoder om adgang til et erhverv som omhandlet i litra a) eller b).

6. Dette direktiv berører ikke nationale regler vedrørende udelukkelse, som pålægges af en anden judiciel eller administrativ myndighed end dem, der er omhandlet i artikel 22.

Artikel 24

Samling af behandlingen af erhvervsmæssig og personlig gæld

1. Medlemsstaterne sikrer, at al gæld omfattet af gældssanering behandles i en enkelt procedure med henblik på at opnå en fuld gældssanering, når insolvente iværksættere har erhvervsmæssig gæld stiftet som led i driften af deres forretning eller virksomhed eller i udøvelsen af et fag eller erhverv såvel som personlig gæld stiftet uden for rammerne af disse aktiviteter, som ikke med rimelighed kan adskilles.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at denne gæld, hvis den erhvervsmæssige gæld og den personlige gæld kan adskilles, behandles enten ved særskilte, men koordinerede procedurer eller i samme procedure med henblik på at opnå en fuld gældssanering.

AFSNIT IV

FORANSTALTNINGER MED HENBLIK PÅ MERE EFFEKTIVE PROCEDURER FOR REKONSTRUKTION, INSOLVENSBEHANDLING OG GÆLDSSANERING

Artikel 25

Judicielle og administrative myndigheder

Uden at retsvæsenets uafhængighed og eventuelle forskelle i retssystemernes opbygning i Unionen berøres, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) medlemmerne af de judicielle og administrative myndigheder, der beskæftiger sig med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering, modtager passende uddannelse og har den fornødne ekspertise til deres ansvarsområder, og
- b) procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering behandles på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling af procedurerne.

Artikel 26

Sagsbehandlere i forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering

1. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) sagsbehandlere, der udpeges af en judiciel eller administrativ myndighed i forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering (»sagsbehandlere«), modtager passende uddannelse og har den fornødne ekspertise til deres ansvarsområder
- b) betingelserne for at kunne komme i betragtning samt procedurerne for sagsbehandlers udpegelse, afsættelse og fratræden er klare, gennemsigtige og retfærdige
- c) der ved udpegelse af en sagsbehandler til en bestemt sag, herunder sager med grænseoverskridende elementer, tages behørigt hensyn til sagsbehandlerens erfaring og ekspertise og til sagens nærmere omstændigheder, og
- d) skyldnere og kreditorer for at undgå enhver interessekonflikt har mulighed for enten at gøre indsigelse mod udvælgelsen eller udpegelsen af en sagsbehandler eller anmode om, at sagsbehandleren erstattes af en anden.

2. Kommissionen fremmer udveksling af bedste praksis mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre uddannelsens kvalitet i hele Unionen, herunder ved hjælp af udveksling af erfaringer og kapacitetsopbygning.

*Artikel 27***Tilsyn med og vederlag til sagsbehandlere**

1. Medlemsstaterne indfører passende tilsyns- og reguleringsmekanismer med henblik på at sikre et effektivt tilsyn med sagsbehandlers arbejde for at sikre, at deres tjenester ydes på effektiv og kompetent og i forhold til de involverede parter upartisk og uafhængig vis. Disse mekanismer skal også omfatte foranstaltninger for ansvaret for sagsbehandlere, der har forsømt deres pligter.
2. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om de myndigheder eller organer, der udøver tilsyn med sagsbehandlere, er offentligt tilgængelige.
3. Medlemsstaterne kan tilskynde til, at sagsbehandlere udarbejder og følger adfærdskodekser.
4. Medlemsstaterne sikrer, at sagsbehandlers vederlag er omfattet af bestemmelser, der er i overensstemmelse med målet om en effektiv afvikling af procedurerne.

Medlemsstaterne sørger for, at der findes hensigtsmæssige procedurer til løsning af eventuelle tvister om vederlag.

*Artikel 28***Anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler**

I forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering sikrer medlemsstaterne, at parterne i proceduren, sagsbehandleren og den judicielle eller administrative myndighed som minimum kan foretage følgende dispositioner ved anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler, herunder i grænseoverskridende situationer:

- a) anmeldelse af krav
- b) forelæggelse af rekonstruktions- eller tilbagebetalingsplaner
- c) underretning af kreditorer
- d) indgivelse af indsigelser og klager.

AFSNIT V

OVERVÅGNING AF PROCEDURER FOR REKONSTRUKTION, INSOLVENSBEHANDLING OG GÆLDSSANERING*Artikel 29***Dataindsamling**

1. Medlemsstaterne indsamler og aggregerer årligt på nationalt plan data om procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering opdelt efter type af procedurer og omfattende mindst følgende aspekter:
 - a) antallet af procedurer, der blev begæret eller indledt, såfremt indledning af en sådan procedure er foreskrevet i national ret, og af procedurer, der verserede eller blev afsluttet
 - b) procedurernes gennemsnitlige varighed fra indgivelse af begæringen eller fra indledningen heraf, såfremt indledning af en sådan procedure er foreskrevet i national ret, og til de afsluttes
 - c) antallet af andre procedurer end dem, der kræves i henhold til litra d), inddelt efter typen af resultat
 - d) antallet af begæringer om rekonstruktionsprocedurer, som ikke kunne antages til behandling, blev afvist eller blev trukket tilbage, inden de blev indledt.
2. Medlemsstaterne indsamler og aggregerer årligt på nationalt plan data om antallet af skyldnere, der har været genstand for procedurer for rekonstruktion eller insolvensbehandling, og som inden for de tre år forud for indgivelsen af begæring om eller indledning af sådanne procedurer, såfremt indledning af en sådanne procedure er foreskrevet i national ret, havde fået en rekonstruktionsplan stadfæstet i forbindelse med en tidligere rekonstruktionsprocedure til gennemførelse af afsnit II.

3. Medlemsstaterne kan årligt på nationalt plan indsamle og aggregere data om:
 - a) gennemsnitsomkostningerne for hver type procedure
 - b) den gennemsnitlige inddrivelsesrate for sikrede og usikrede kreditorer og, hvis det er relevant, for andre typer kreditorer særskilt
 - c) antallet af iværksættere, der efter at have gennemgået en procedure i henhold til artikel 1, stk. 1, litra b), starter en ny virksomhed
 - d) antallet af tabte arbejdspladser i forbindelse med procedurer for rekonstruktion og insolvensbehandling.
4. Medlemsstaterne opdeler de i stk. 1, litra a)-c), omhandlede data og, hvis det er relevant, og de foreligger, de i stk. 3 omhandlede data efter:
 - a) størrelsen på de skyldnere, der ikke er fysiske personer
 - b) hvorvidt de skyldnere, der er genstand for procedurer for rekonstruktion eller insolvensbehandling, er fysiske eller juridiske personer, og
 - c) hvorvidt de procedurer, der fører til gældssanering, kun vedrører iværksættere eller alle fysiske personer.
5. Medlemsstaterne kan indsamle og aggregere de i stk. 1-4 omhandlede data ved hjælp af en stikprøveudtagningsmetode, der sikrer, at stikprøverne er repræsentative for så vidt angår størrelse og forskellighed.
6. Medlemsstaterne indsamler og aggregerer de i stk. 1, 2 og 4 og, hvor det er relevant, stk. 3 omhandlede data i hele kalenderår, som afsluttes den 31. december hvert år, første gang det første hele kalenderår efter den anvendelsesdatoen for de i stk. 7 omhandlede gennemførelsesretsakter. Disse data meddeles årligt Kommissionen på grundlag af en standardiseret datameddelelsesformular, hvilket senest skal ske den 31. december i det på indsamlingsåret følgende kalenderår.
7. Kommissionen fastlægger den meddelelsesformular, der er omhandlet i stk. 6, ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 30, stk. 2.
8. Kommissionen offentliggør de data, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 6, på sit websted på en tilgængelig og brugervenlig måde.

Artikel 30

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31

Forholdet til andre retsakter og internationale instrumenter

1. Følgende retsakter finder anvendelse uanset dette direktiv:
 - a) direktiv 98/26/EF
 - b) direktiv 2002/47/EF og
 - c) forordning (EU) nr. 648/2012.

2. Dette direktiv berører ikke de beskyttelseskrav for midler til betalingsinstitutter, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽²⁴⁾, og for e-pengeinstitutter, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽²⁵⁾.

3. Dette direktiv berører ikke anvendelsen af konventionen om internationale sikkerhedsrettigheder i mobilt udstyr og protokollen til nævnte konvention om specifikke forhold for flymateriel, undertegnet i Cape Town den 16. november 2001, som visse medlemsstater er parter til på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv.

Artikel 32

Ændring af direktiv (EU) 2017/1132

I artikel 84 i direktiv (EU) 2017/1132 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne fraviger artikel 58, stk. 1, artikel 68, 72, 73 og 74, artikel 79, stk. 1, litra b), artikel 80, stk. 1, og artikel 81 i det omfang og i den periode, der er nødvendig for oprettelsen af de rammer for forebyggende rekonstruktion, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 ^(*).

Første afsnit berører ikke princippet om lige behandling af aktionærer.

^(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions — og insolvensdirektivet) (EUT L 172 af 26.6.2019, s. 18).«

Artikel 33

Revision

Senest den 17. juli 2026 og hvert femte år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af dette direktiv, herunder om anvendelsen af klasseinddeling og stemmerettigheder for sårbare kreditorer, f.eks. arbejdstagere. På grundlag af denne vurdering forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, et lovgivningsforslag, hvori der overvejes yderligere foranstaltninger til at konsolidere og harmonisere den retlige ramme for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering.

Artikel 34

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 17. juli 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, med undtagelse af de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra a), b) og c), som skal være vedtaget og offentliggjort senest den 17. juli 2024, og de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra d), som skal være vedtaget og offentliggjort senest den 17. juli 2026. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, fra den 17. juli 2021, med undtagelse af de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra a), b) og c), som finder anvendelse fra den 17. juli 2024, og de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra d), som finder anvendelse fra den 17. juli 2026.

⁽²⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

2. Uanset stk. 1 skal medlemsstater, der har særlige vanskeligheder med at gennemføre dette direktiv, kunne opnå en forlængelse på højst et år efter den gennemførelsesperiode, der er fastsat i stk. 1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om behovet for at gøre brug af muligheden for at forlænge gennemførelsesperioden senest den 17. januar 2021.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 35

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 36

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1024
af 20. juni 2019
om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer
(omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/98/EF ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) I henhold til artikel 13 i direktiv 2003/98/EF og fem år efter vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/37/EU ⁽⁴⁾, som ændrede direktiv 2003/98/EF, evaluerede og gennemgik Kommissionen efter høring af de relevante interessenter funktionen af direktiv 2003/98/EF inden for rammerne af programmet for målrettet og effektiv regulering.
- (3) Efter høring af interessenterne og i lyset af resultaterne af konsekvensanalysen fandt Kommissionen, at der var behov for en indsats på EU-plan for at tackle de resterende og nye hindringer for en omfattende videreanvendelse af den offentlige sektors informationer og offentligt finansieret information i hele Unionen med henblik på at bringe de lovgivningsmæssige rammer ajour med udviklingen inden for digitale teknologier og yderligere at stimulere digital innovation, særlig med hensyn til kunstig intelligens.
- (4) De omfattende ændringer af retsakten for fuldt ud at kunne udnytte potentialet i den offentlige sektors informationer for den europæiske økonomi og samfundet bør fokusere på følgende områder: levering af realtidsadgang til dynamiske data via passende tekniske midler, øget udbud af værdifulde offentlige data til videreanvendelse, herunder fra offentlige virksomheder, forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer, håndtering af nye former for eneretsaftaler, anvendelsen af undtagelser fra princippet om gebyropkrævning for marginale omkostninger og forholdet mellem nærværende direktiv og visse beslægtede retsakter, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/9/EF ⁽⁶⁾, 2003/4/EF ⁽⁷⁾ og 2007/2/EF ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EUT C 62 af 15.2.2019, s. 238.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.6.2019.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/98/EF af 17. november 2003 om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 90).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/37/EU af 26. juni 2013 om ændring af direktiv 2003/98/EF om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer (EUT L 175 af 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/9/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser (EFT L 77 af 27.3.1996, s. 20).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT L 41, 14.2.2003, s. 26).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) (EUT L 108 af 25.4.2007, s. 1).

- (5) Adgang til oplysninger er en grundlæggende rettighed. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fastsætter, at enhver har ret til ytringsfrihed, herunder meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.
- (6) Artikel 8 i chartret garanterer retten til beskyttelse af personoplysninger og fastsætter, at sådanne oplysninger skal behandles rimeligt, til udtrykkeligt angivne formål, på grundlag af de berørte personers samtykke eller på et andet berettiget ved lov fastsat grundlag og underlagt en uafhængig myndigheds kontrol.
- (7) Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) fastslår, at der skal oprettes et indre marked og indføres en ordning, der sikrer, at konkurrencen i det indre marked ikke forbrejdes. Harmonisering af medlemsstaternes regler og praksis for udnyttelse af den offentlige sektors informationer bidrager til gennemførelsen af disse målsætninger.
- (8) Den offentlige sektor i medlemsstaterne indsamler, producerer, reproducerer og formidler et bredt spektrum af informationer på mange aktivitetsområder, som f.eks. informationer om sociale, politiske, økonomiske, retlige, geografiske, miljømæssige, meteorologiske, seismiske, turismerelaterede, erhvervsrelaterede, patentrelaterede og uddannelsesmæssige områder. Dokumenter produceret af offentlige udøvende, lovgivende eller dømmende myndigheder udgør en omfattende, forskelligartet og værdifuld samling ressourcer, som kan være til gavn for samfundet. Levering af disse oplysninger, der omfatter dynamiske data, i et almindeligt anvendt elektronisk format gør det muligt for borgere og juridiske enheder at finde nye måder at bruge dem på og skabe nye, innovative produkter og tjenester. Medlemsstater og offentlige myndigheder kan i deres bestræbelser på at gøre data lettilgængelige for videreanvendelse eventuelt nyde gavn af og modtage passende finansiel støtte fra relevante EU-fonde og -programmer, hvilket vil sikre en bred anvendelse af digitale teknologier eller digital omstilling af offentlige forvaltninger og offentlige tjenester.
- (9) Den offentlige sektors informationer udgør en ekstraordinær datakilde, som kan bidrage til at forbedre det indre marked og udvikle nye applikationer for forbrugere og juridiske enheder. Intelligent anvendelse af data, herunder behandling af data ved hjælp af applikationer, der anvender kunstig intelligens, kan være medvirkende til store ændringer i alle sektorer i økonomien.
- (10) Ved direktiv 2003/98/EF blev der fastlagt sæt minimumsregler for videreanvendelse og ordninger til i praksis at fremme videreanvendelse af eksisterende dokumenter, som medlemsstaternes offentlige myndigheder er i besiddelse af, herunder udøvende, lovgivende og judicielle organer. Siden vedtagelsen af det første regelsæt om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer er mængden af data på verdensplan, herunder offentlige data, steget eksponentielt, og nye typer af data genereres og indsamles. Sideløbende foregår der en konstant evolution i teknologier til analyse, udnyttelse og behandling af data såsom maskinlæring, kunstig intelligens og tingenes internet. Denne hastige teknologiske evolution gør det muligt at skabe nye tjenesteydelser og nye applikationer, der er baseret på brug, aggregering eller kombination af data. Reglerne, der oprindeligt blev vedtaget i 2003 og ændret i 2013, kan ikke længere holde trit med disse hurtige forandringer, og som følge heraf er der risiko for at gå glip af de økonomiske og samfundsmæssige muligheder ved videreanvendelse af offentlige data.
- (11) Udviklingen hen imod et databaseret samfund, hvor der anvendes data fra forskellige områder og aktiviteter, påvirker tilværelsen for alle borgere i Unionen bl.a. ved, at de får adgang til og mulighed for at tilegne sig viden på nye måder.
- (12) Digitalt indhold spiller en stor rolle i denne udvikling. Indholdsproduktion har i de seneste år ført til, at der i hurtigt tempo er skabt nye jobs, og tendensen fortsætter. De fleste af disse jobs skabes i innovative nystartede virksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er).
- (13) Et af hovedformålene med oprettelsen af det indre marked er at skabe betingelser, der fremmer udviklingen af tjenester og produkter i hele Unionen og i medlemsstaterne. Den offentlige sektors informationer eller informationer, der indsamles, produceres, reproduceres og formidles i forbindelse med udførelsen af offentlige opgaver eller tjenesteydelser af almen interesse, er et vigtigt kildemateriale for produkter og tjenester med digitalt indhold, og de vil få endnu større betydning som indholdsressource med de avancerede digitale teknologier såsom kunstig intelligens, distributed ledger-teknologier og tingenes internet, der er under udvikling. En bred

geografisk dækning på tværs af grænserne er også vigtig i denne forbindelse. Øgede muligheder for at videreanvende sådanne informationer forventes bl.a. at give alle EU-virksomheder, herunder mikrovirksomheder og SMV'er, samt civilsamfundet mulighed for at udnytte disses potentiale og bidrage til økonomisk udvikling og skabelse og beskyttelse af job af høj kvalitet, særlig til gavn for lokalsamfundene, og til vigtige samfundsmæssige mål såsom ansvarlighed og gennemsigtighed.

- (14) Ved at tillade videreanvendelse af dokumenter, som er i en offentlig myndigheds besiddelse, skabes der merværdi til gavn for videreanvendere, for slutbrugerne og for samfundet i almindelighed og i mange tilfælde også til gavn for den offentlige myndighed selv, idet man fremmer gennemsigtigheden og ansvarligheden og får tilbagemeldinger fra videreanvendere og slutbrugere, hvilket giver den berørte offentlige myndighed mulighed for at forbedre kvaliteten af de indsamlede oplysninger samt udførelsen af sine opgaver.
- (15) Der er betydelige forskelle mellem medlemsstaternes regler og praksis vedrørende udnyttelsen af informationskilder fra den offentlige sektor, hvilket forhindrer udnyttelse af denne vigtige informationskildes fulde økonomiske potentiale. Der bør tages højde for det forhold, at offentlige myndigheders praksis for udnyttelse af den offentlige sektors informationer fortsat er meget forskellig fra den ene medlemsstat til den anden. Der bør derfor tilstræbes et minimum af harmonisering af nationale regler og praksis for anvendelse af dokumenter fra den offentlige sektor, hvis forskelle i nationale regler og praksis eller manglende klarhed hindrer et velfungerende indre marked og en hensigtsmæssig udvikling af informationssamfundet i Unionen.
- (16) Ved åbne data som begreb forstås almindeligvis data i et åbent format, som frit kan anvendes, videreanvendes og deles af alle uanset formål. Åbne datapolitikker, som tilskynder til bred adgang til og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer til private eller kommercielle formål med minimale eller ingen retlige, tekniske eller økonomiske begrænsninger, og som fremmer informationsstrømmen ikke kun for økonomiske aktører, men først og fremmest for offentligheden, kan spille en vigtig rolle med hensyn til at fremme socialt engagement og kickstarte og fremme udviklingen af nye tjenesteydelser baseret på nye metoder for kombination og anvendelse af sådanne informationer. Medlemsstaterne opfordres derfor til at fremme generering af data baseret på princippet om, at dataene er »åbne gennem design og standardindstillinger«, for så vidt angår alle dokumenter, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. De bør i den forbindelse sikre et ensartet niveau for beskyttelse af hensyn i offentlighedens interesse såsom den offentlige sikkerhed, herunder hvor følsomme oplysninger vedrørende beskyttelse af kritisk infrastruktur er berørt. De bør desuden sikre beskyttelse af personoplysninger, herunder hvor oplysninger i et enkelt datasæt ikke udgør en risiko for at identificere eller udpege en fysisk person, men hvor oplysningerne kunne indebære en sådan risiko, hvis de kombineres med andre tilgængelige oplysninger.
- (17) Uden et minimum af harmonisering på EU-plan risikerer man endvidere, at national lovgivning, som allerede er indført i en række medlemsstater som svar på de teknologiske udfordringer, fører til endnu større forskelle. Følgerne af en sådan lovgivningsmæssig forskel og uvished vil få større betydning i takt med udviklingen af informationssamfundet, der allerede har øget den grænseoverskridende udnyttelse af information betydeligt.
- (18) Medlemsstaterne har indført politikker for videreanvendelse i henhold til direktiv 2003/98/EF, og nogle af dem har vedtaget ambitiøse åbne datapolitikker for at gøre videreanvendelse af tilgængelige offentlige data lettere for borgere og juridiske enheder ud over det minimumsniveau, der fastsættes i nævnte direktiv. Der er risiko for, at divergerende regler i forskellige medlemsstater virker som en hindring for det grænseoverskridende udbud af produkter og tjenesteydelser og forhindrer, at sammenlignelige offentlige datasæt videreanvendes til fælles EU-applikationer baseret på disse datasæt. Der er derfor med henblik på at fastlægge, hvilke offentlige data der er tilgængelige for videreanvendelse på det indre informationsmarked, behov for en minimumsharmonisering, som er forenelig med og ikke påvirker de relevante aktindsigtsordninger, såvel de generelle som de sektorspecifikke, som f.eks. den, der er defineret i direktiv 2003/4/EF. Bestemmelser i EU-retten og national ret, som går ud over disse minimumskrav, navnlig i tilfælde af sektorret, bør fortsat finde anvendelse. Eksempler på bestemmelser, som går ud over nærværende direktivs mindsteharmoniseringsniveau, omfatter lavere tærskler for tilladte gebyrer for videreanvendelse end tærsklerne i nærværende direktiv eller mindre restriktive licensbetingelser end dem, der er omhandlet i nærværende direktiv. Nærværende direktiv berører navnlig ikke bestemmelser, som går videre end mindsteharmoniseringsniveauet i nærværende direktiv, som fastsat i Kommissionens delegerede forordninger vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/40/EU ⁽⁹⁾.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/40/EU af 7. juli 2010 om rammerne for indførelse af intelligente transportsystemer på vejtransportområdet og for grænsefladerne til andre transportformer (EUT L 207 af 6.8.2010, s. 1).

- (19) Endvidere opfordres medlemsstaterne til at gå videre end de minimumskrav, der er fastsat i dette direktiv, ved at anvende kravene heri på dokumenter i offentlige virksomheders besiddelse, som vedrører aktiviteter, der i henhold til artikel 34 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU ⁽¹⁰⁾ er konstateret direkte undergivet almindelige konkurrencevilkår. Medlemsstaterne kan også beslutte at anvende kravene i nærværende direktiv på private virksomheder, navnlig virksomheder, der yder tjenesteydelser af almen interesse.
- (20) Der er behov for en generel ramme for betingelserne for videreanvendelse af dokumenter fra den offentlige sektor for at sikre rimelige, forholdsmæssige og ikkediskriminerende betingelser for videreanvendelse af sådanne informationer. Offentlige myndigheder indsamler, producerer, reproducerer og formidler dokumenter med henblik på at varetage deres offentlige opgaver. Offentlige virksomheder indsamler, producerer, reproducerer og formidler dokumenter med henblik på at levere tjenesteydelser af almen interesse. Brug af sådanne dokumenter til andre formål har karakter af videreanvendelse. Medlemsstaternes politikker kan gå videre end de minimumsstandards, der er fastsat i dette direktiv, og tillade en mere vidtgående videreanvendelse. Når medlemsstaterne gennemfører dette direktiv, kan de anvende andre udtryk end »dokumenter«, forudsat, at de i fuldt omfang bibeholder definitionen af udtrykket »dokument« som fastsat i dette direktiv.
- (21) Dette direktiv bør gælde for dokumenter, hvis tilvejebringelse er omfattet af de pågældende offentlige myndigheders offentlige opgaver som fastsat ved lov eller andre retsfor skrifter i medlemsstaterne. Såfremt der ikke findes sådanne forskrifter, bør de offentlige opgaver defineres i overensstemmelse med almindelig administrativ praksis i medlemsstaterne, forudsat at de offentlige opgavrs rækkevidde er gennemsigtig og underlagt kontrol. De offentlige opgaver kan defineres generelt eller fra sag til sag for de enkelte offentlige myndigheder.
- (22) Dette direktiv bør finde anvendelse på dokumenter, som gøres tilgængelige for videreanvendelse, når offentlige myndigheder udsteder licens til, sælger, formidler, udveksler eller videregiver informationer. For at undgå krydssubsidiering bør videreanvendelsen også omfatte yderligere brug af dokumenter inden for en sådan myndighed til aktiviteter, der falder uden for dens offentlige opgave. Aktiviteter, der falder uden for de offentlige opgaver, er typisk tilvejebringelse af dokumenter, der udelukkende udarbejdes og opkræves gebyr for på et kommercielt grundlag og i konkurrence med andre på markedet.
- (23) Dette direktiv begrænser eller hæmmer ikke offentlige myndigheders og andre offentlige organers udførelse af lovbestemte opgaver. Dette direktiv fastlægger en pligt for medlemsstaterne til at give mulighed for videreanvendelse af alle eksisterende dokumenter, medmindre aktindsigt heri er begrænset eller udelukket i henhold til nationale regler om aktindsigt i dokumenter eller er omfattet af de andre undtagelser, der er fastsat i dette direktiv. Dette direktiv er baseret på de eksisterende aktindsigtsordninger i medlemsstaterne og ændrer ikke de nationale regler for adgang til dokumenter. Det finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor borgere eller juridiske enheder i henhold til den relevante aktindsigtsordning kun kan få et dokument udleveret, hvis de kan dokumentere en særlig interesse. På EU-plan anerkendes det med retten til god forvaltning i artikel 41 og retten til aktindsigt i artikel 42 i chartret, at enhver unionsborger samt enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat har ret til aktindsigt i dokumenter i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionen besiddelse. Offentlige myndigheder bør opfordres til at gøre alle dokumenter, de er i besiddelse af, tilgængelige for videreanvendelse. Offentlige myndigheder bør fremme og tilskynde til videreanvendelse af dokumenter, herunder officielle tekster af lovgivningsmæssig og administrativ art, i de tilfælde, hvor den offentlige myndighed er beføjet til at give tilladelse til videreanvendelsen.
- (24) Medlemsstaterne overlader ofte leveringen af tjenesteydelser af almen interesse til enheder uden for den offentlige sektor og bibeholder samtidig en omfattende grad af kontrol over sådanne enheder. Samtidig finder direktiv 2003/98/EF kun anvendelse på dokumenter, som er i offentlige myndigheders besiddelse, mens offentlige virksomheder er udelukket fra anvendelsesområdet. Det medfører en ringe adgang til videreanvendelse af dokumenter, der er produceret som led i leveringen af tjenesteydelser af almen interesse på en række områder, navnlig i forsyningssektoren. Det mindsker også potentialet for at skabe grænseoverskridende tjenester baseret på dokumenter, som offentlige virksomheder, der leverer tjenesteydelser af almen interesse, er i besiddelse af.
- (25) Direktiv 2003/98/EF bør derfor ændres for at sikre, at det kan anvendes på videreanvendelsen af eksisterende dokumenter produceret af offentlige virksomheder som led i leveringen af tjenesteydelser af almen interesse, når de udfører en af aktiviteterne i artikel 8-14 i direktiv 2014/25/EU, samt af offentlige virksomheder, der handler

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 243).

som operatører af offentlige tjenester, jf. artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 ⁽¹⁾, offentlige virksomheder, der fungerer som luftfartsselskaber og opfylder forpligtelser til offentlig tjeneste i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008 ⁽²⁾, og offentlige virksomheder, der handler som EU-redere, som opfylder forpligtelser til offentlig tjeneste i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 ⁽³⁾.

- (26) Dette direktiv indeholder ikke en generel forpligtelse til at tillade videreanvendelse af dokumenter, der produceres af offentlige virksomheder. Det bør fortsat være op til den berørte offentlige virksomhed at træffe beslutning om, hvorvidt den vil tillade videreanvendelse, medmindre andet er foreskrevet i dette direktiv eller i EU-ret eller national ret. Først når en offentlig virksomhed har gjort et dokument tilgængeligt for videreanvendelse, bør den overholde de relevante forpligtelser i nærværende direktivs kapitel III og IV, navnlig for så vidt angår formater, gebyrer, gennemsigtighed, licenser, ikkediskriminering og forbud mod eneretsaftaler. Offentlige virksomheder bør dog på den anden side ikke være forpligtet til at overholde de krav, der er fastsat i kapitel II, såsom reglerne om proceduren for behandling af anmodninger. Når der gives tilladelse til videreanvendelse af dokumenter, bør der være særlig opmærksomhed om oplysninger vedrørende beskyttelse af kritisk infrastruktur som defineret i Rådets direktiv 2008/114/EF ⁽⁴⁾ og om væsentlige tjenester som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 ⁽⁵⁾.
- (27) Mængden af forskningsdata, der genereres, vokser eksponentielt og har et potentiale for videreanvendelse, som går ud over det videnskabelige samfund. For at kunne håndtere de tiltagende samfundsmæssige udfordringer effektivt og på en holistisk måde er det afgørende og presserende at kunne få adgang til, blande og videreanvende data fra forskellige kilder og på tværs af sektorer og discipliner. Forskningsdata omfatter statistikker, resultater af forsøg, målinger, observationer fra feltarbejde, rundspørgeresultater, interviewoptagelser og billeder. Forskningsdata omfatter også metadata, specifikationer og andre digitale objekter. Forskningsdata er forskellige fra videnskabelige artikler, som redegør for og kommenterer resultater af videnskabelig forskning. I mange år har den åbne adgang til og videreanvendelsen af videnskabelige forskningsdata, der er resultatet af offentlig finansiering, været genstand for specifikke politiske initiativer. Ved åben adgang forstås en praksis, hvor der gratis gives onlineadgang til forskningsoutput for slutbrugeren uden andre begrænsninger af anvendelsen og videreanvendelsen end muligheden for at kræve anerkendelse af ophavet. Åbne datapolitikker har navnlig til formål at give forskere og den brede offentlighed adgang til forskningsdata tidligst muligt i formidlingsprocessen og fremme dataenes anvendelse og videreanvendelse. Åben adgang bidrager til at forbedre kvaliteten, mindsker behovet for unødvendigt overlappende forskningsarbejde, fremskynder videnskabeligt fremskridt, bekæmper videnskabeligt svig og fremmer generelt den økonomiske vækst og innovationen. Ud over åben adgang udfoldes der prisværdige bestræbelser på at sikre, at dataforvaltningsplanlægning bliver en standardpraksis i videnskabelige kredse, og på at støtte formidlingen af forskningsdata, der kan findes, tilgås, er interoperable og videreanvendelige (FAIR-princippet).
- (28) Af ovennævnte årsager er det hensigtsmæssigt at fastsætte en forpligtelse for medlemsstaterne til at vedtage åbne datapolitikker for så vidt angår offentligt finansierede forskningsdata og sikre, at sådanne politikker bliver fulgt af alle forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer. Forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer kan også organiseres som offentlige myndigheder eller offentlige virksomheder. Dette direktiv finder kun anvendelse på sådanne hybridorganisationer i deres egenskab af forskningsfinansierende organisationer og på deres forskningsdata. Åbne datapolitikker omfatter normalt en række undtagelser fra at gøre videnskabelige forskningsresultater frit tilgængelige. Kommissionens henstilling af 25. april 2018 om adgang til og bevaring af videnskabelig information beskriver bl.a. de relevante elementer af åbne datapolitikker. Desuden bør de betingelser, på hvilke visse forskningsdata kan videreanvendes, forbedres. Derfor bør visse forpligtelser i medfør af dette direktiv udvides til forskningsdata fra forskningsaktiviteter støttet med offentlige midler eller samfinansieret af offentlige og private enheder. I henhold til de nationale åbne datapolitikker bør offentligt finansierede forskningsdata gøres åbne som standard. Der bør dog i denne forbindelse tages behørigt hensyn til problemstillinger i forbindelse med privatlivets fred, beskyttelse af personoplysninger, fortrolighed, national sikkerhed, legitime kommercielle interesser såsom forretningshemmeligheder og tredjeparters intellektuelle ejendomsrettigheder i overensstemmelse med princippet »så åbent som muligt, så lukket som nødvendigt«. Desuden bør forskningsdata, som er udelukket fra aktindsigt af hensyn til den nationale sikkerhed, forsvaret eller

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 (EUT L 315 af 3.12.2007, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008 af 24. september 2008 om fælles regler for driften af lufttrafik tjenester i Fællesskabet (EUT L 293 af 31.10.2008, s. 3).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlad) (EFT L 364, 12.12.1992, s. 7).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2008/114/EF af 8. december 2008 om indkredsning og udpegning af europæisk kritisk infrastruktur og vurdering af behovet for at beskytte den bedre (EUT L 345 af 23.12.2008, s. 75).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (EUT L 194 af 19.7.2016, s. 1).

den offentlige sikkerhed, ikke være omfattet af dette direktiv. For at undgå administrative byrder bør forpligtelser i medfør af dette direktiv kun gælde for de forskningsdata, som allerede er gjort offentligt tilgængelige af forskere, forskningsorganisationer eller forskningsfinansierende organisationer gennem en institutionel eller emnebaseret datasamling, og bør ikke medføre ekstra omkostninger til at hente datasættene eller kræve yderligere kuratering af data. Medlemsstaterne kan udvide anvendelsesområdet for dette direktiv til også at omfatte forskningsdata, der gøres offentligt tilgængelige gennem andre datainfrastrukturer end datasamlinger, gennem publikationer med åben adgang, som en vedhæftet fil til en artikel, et datadokument eller et dokument i en datajournal. Andre dokumenter end forskningsdatabør fortsat være undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde.

- (29) Definitionen af »offentlig myndighed« er baseret på definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU ⁽¹⁶⁾. Nævnte direktivs definition af »offentligretlige organer« og den i direktiv 2014/25/EU fastsatte definition af »offentlig virksomhed« bør finde anvendelse i nærværende direktiv.
- (30) Dette direktiv fastlægger definitionen af udtrykket »dokument«, og denne definition bør omfatte enhver del af et dokument. Udtrykket »dokument« bør dække enhver gengivelse af handlinger, faktiske omstændigheder eller informationer — og enhver samling af sådanne handlinger, faktiske omstændigheder eller informationer — uanset medium (papir eller elektronisk eller som lyd-, billed- eller audiovisuelle optagelser). Definitionen af »dokument« tilsigtes ikke at omfatte computerprogrammer. Medlemsstaterne kan udvide anvendelsen af dette direktiv til computerprogrammer.
- (31) Offentlige myndigheder gør i stigende grad deres dokumenter tilgængelige for videreanvendelse på en proaktiv måde ved at sikre online tilgængelighed og faktisk adgang til dokumenter og tilknyttede metadata i et åbent format, der kan være maskinlæsbart, og som sikrer interoperabilitet, videreanvendelse og tilgængelighed. Dokumenter bør også gøres tilgængelige for videreanvendelse efter anmodning fra en videreanvender. I sådanne tilfælde bør fristen for besvarelse af anmodninger om videreanvendelse være rimelig og i overensstemmelse med de tilsvarende frister for anmodninger om aktindsigt i henhold til de relevante aktindsigtsordninger. Offentlige virksomheder, læreanstalter, forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer bør dog være undtaget fra dette krav. Rimelige frister i hele Unionen vil stimulere udviklingen af nye samlede informationsprodukter og -tjenester på fælles EU-plan. Dette er navnlig vigtigt for dynamiske data (herunder miljødata, trafikdata, satellitdata, vejrdata og sensorgenererede data), hvis økonomiske værdi afhænger af, om de er umiddelbart tilgængelige og bliver ajourført regelmæssigt. Dynamiske data bør derfor gøres tilgængelige straks efter indsamlingen eller i tilfælde af en manuel opdatering umiddelbart efter ændringen af datasættet via en applikationsprogrammeringsgrænseflade (API-grænseflader), så det bliver nemmere at udvikle internet-, mobil- eller cloudapplikationer på grundlag af sådanne data. Hvis dette ikke er muligt på grund af tekniske eller finansielle begrænsninger, bør de offentlige myndigheder gøre de pågældende dokumenter tilgængelige inden for et tidsrum, som muliggør fuld økonomisk udnyttelse af dokumenterne. Der bør træffes særlige foranstaltninger for at fjerne tekniske eller finansielle begrænsninger. Såfremt der anvendes licenser, kan adgang til dokumenter inden for et rimeligt tidsrum være en del af licensbetingelserne. I de tilfælde, hvor dataverificering er absolut nødvendig ud fra et hensyn begrundet i offentlighedens interesse, navnlig den offentlige sundhed og sikkerhed, bør dynamiske data gøres tilgængelige umiddelbart efter verificeringen. En sådan absolut nødvendig verificering bør ikke påvirke opdateringshyppigheden.
- (32) For at få adgang til de data, for hvilke der åbnes op for videreanvendelse i medfør af dette direktiv, vil det være hensigtsmæssigt at sikre adgang til dynamiske data gennem veludformede API-grænseflader. En API-grænseflade er en helhed af funktioner, procedurer, definitioner og protokoller til kommunikation mellem maskiner og problemløs udveksling af data. API-grænseflader bør understøttes af klar teknisk dokumentation, som er fyldestgørende og tilgængelig online. Der bør så vidt muligt anvendes åbne API-grænseflader. EU-anerkendte eller internationalt anerkendte standardprotokoller bør anvendes, og internationale standarder for datasæt bør anvendes, hvor det er relevant. API-grænseflader kan have forskellige kompleksitetsniveauer og kan være en simpel forbindelse til en database til hentning af specifikke datasæt, en webgrænseflade eller mere komplekse strukturer. Der er generel værdi i at videreanvende og dele data via hensigtsmæssig brug af API-grænseflader, da det vil hjælpe udviklere og nystartede virksomheder med at skabe nye tjenesteydelser og produkter. Det er også en afgørende forudsætning for at skabe værdifulde økosystemer omkring dataaktiver, der ofte ikke udnyttes. Strukturen og brugen af API-grænseflader bør baseres på en række principper: tilgængelighed, stabilitet,

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

vedligeholdelse i levetiden, ensartet anvendelse og standarder, brugervenlighed samt sikkerhed. For så vidt angår dynamiske data, dvs. data, som hyppigt opdateres, ofte i realtid, bør offentlige myndigheder og offentlige virksomheder gøre disse tilgængelige for videreanvendelse via egnede API-grænseflader umiddelbart efter indsamling, og, hvis det er relevant, i form af massedownloads, undtagen i tilfælde, hvor dette ville kræve en uforholdsmæssig stor indsats. Ved vurderingen af indsatsens forholdsmæssighed bør der tages hensyn til den pågældende offentlige myndigheds eller offentlige virksomheds størrelse og driftsbudget.

- (33) Mulighederne for videreanvendelse kan forbedres ved at begrænse behovet for at overføre papirdokumenter til elektronisk format eller behandle digitale filer, så de bliver kompatible. Derfor bør de offentlige myndigheder sikre, at deres dokumenter gøres tilgængelige i alle allerede eksisterende formater og sprogversioner og, såfremt det er muligt og hensigtsmæssigt, i elektronisk form. De offentlige myndigheder bør se velvilligt på anmodninger om uddrag af eksisterende dokumenter, når det er en simpel ekspeditionssag at efterkomme en sådan anmodning. De bør imidlertid ikke være forpligtet til at stille uddrag af dokumenter til rådighed eller til at ændre formatet af de rekvirerede oplysninger, hvis det medfører et uforholdsmæssigt stort arbejde. For at fremme videreanvendelse bør de offentlige myndigheder, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt, gøre egne dokumenter tilgængelige i et format, der ikke er baseret på specifik software. Når det er muligt og hensigtsmæssigt, bør myndighederne tage hensyn til handicappede personers muligheder for videreanvendelse af dokumenterne ved at stille informationerne til rådighed i et tilgængeligt format i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 ⁽¹⁷⁾.
- (34) Med henblik på at lette videreanvendelse bør offentlige myndigheder, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt, gøre deres dokumenter, herunder dokumenter offentliggjort på websteder, tilgængelige i et åbent og maskinlæsbart format, og sammen med deres metadata, med den bedst mulige præcision og granularitet, i et format, der sikrer interoperabilitet, f.eks. ved at behandle dem i henhold til principperne for kompatibilitets- og anvendelighedskrav til geografiske informationer i henhold til direktiv 2007/2/EF.
- (35) Et dokument bør betragtes som værende i et maskinlæsbart format, hvis det foreligger i et filformat, som er struktureret på en sådan måde, at softwareapplikationer nemt kan identificere, genkende og uddrage specifikke data af det. Data kodet i filer, der er struktureret i et maskinlæsbart format, bør anses for at være maskinlæsbare data. Et maskinlæsbart format kan være åbent eller lukket. De kan være formelle standarder eller ej. Dokumenter, der er kodet i et filformat, som begrænser en sådan automatisk behandling, fordi data ikke kan eller ikke uden problemer kan uddrages af sådanne dokumenter, bør ikke betragtes som dokumenter i maskinlæsbart format. Medlemsstaterne bør, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt, tilskynde til brug af EU-anerkendte eller internationalt anerkendte åbne maskinlæsbare formater. Den europæiske interoperabilitetsramme bør tages med i betragtning, hvor det er relevant, når der udformes tekniske løsninger til videreanvendelse af dokumenter.
- (36) Gebyrer for videreanvendelse af dokumenter udgør en vigtig markedsadgangsbarriere for nystartede virksomheder og SMV'er. Dokumenter bør derfor gøres gratis tilgængelige for videreanvendelse og, når gebyrer er nødvendige, bør de i princippet begrænses til de marginale omkostninger. I de tilfælde, hvor offentlige myndigheder foretager en særligt omfattende søgning efter rekvirerede oplysninger eller ekstremt omkostningskrævende ændringer af formatet af de rekvirerede oplysninger, enten frivilligt eller som krævet i henhold til national lovgivning, kan marginalomkostningerne dække omkostningerne i forbindelse med sådanne aktiviteter. Der bør i ekstraordinære tilfælde tages hensyn til nødvendigheden af ikke at hindre den normale funktion af offentlige myndigheder, som skal generere indtægter til dækning af en betydelig del af omkostningerne til udførelse af deres offentlige opgaver. Dette gælder også i de tilfælde, hvor en offentlig myndighed har gjort data tilgængelige som åbne data, men er forpligtet til at generere indtægter til dækning af en betydelig del af deres omkostninger i forbindelse med udførelsen af andre offentlige opgaver. Offentlige virksomheders rolle i et konkurrencepræget økonomisk miljø bør også anerkendes. I sådanne tilfælde bør de offentlige myndigheder og de offentlige virksomheder derfor kunne opkræve gebyrer ud over de marginale omkostninger. Sådanne gebyrer bør fastsættes i henhold til objektive, gennemsigtige og kontrollerbare kriterier, og den samlede indtægt fra tilvejebringelse og tilladelse til videreanvendelse af dokumenter bør ikke overstige omkostningerne ved indsamling og produktion, herunder

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 af 26. oktober 2016 om tilgængeligheden af offentlige organers websteder og mobilapplikationer (EUT L 327 af 2.12.2016, s. 1).

indkøb hos tredjeparter, reproduktion, vedligeholdelse, lagring og formidling samt en rimelig forrentning af investeringerne. Hvis det er relevant, bør det også være muligt at lade omkostningerne ved anonymisering af personoplysninger og omkostningerne ved foranstaltninger til beskyttelse af fortroligheden af data indgå i omkostningsberegningen. Medlemsstaterne kan kræve, at offentlige myndigheder og offentlige virksomheder offentliggør disse omkostninger. Forpligtelsen til at generere indtægter til dækning af en betydelig del af omkostningerne til udførelse af de offentlige myndigheders opgaver eller omfanget af tjenesteydelser af almen interesse overdraget til offentlige virksomheder behøver ikke at være lovbestemt, men kan f.eks. følge af administrativ praksis i medlemsstaterne. En sådan forpligtelse bør regelmæssigt revurderes af medlemsstaterne.

- (37) Ved forrentning af investeringerne kan forstås en procentdel ud over de marginale omkostninger, som giver mulighed for dækning af kapitalomkostningerne og for en reel forrentning. Da kapitalomkostningerne er stærkt knyttet til kreditinstitutternes rentesatser, der selv er baseret på Den Europæiske Centralbanks (ECB's) faste rente for de vigtigste refinansieringsoperationer, bør den rimelige forrentning af investeringerne ikke ligge mere end 5 % over ECB's faste rente.
- (38) Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver bør kunne opkræve gebyrer ud over de marginale omkostninger for ikke at hindre deres normale funktion. For sådanne offentlige myndigheders vedkommende bør den samlede indtægt fra tilvejebringelse og tilladelse til videreanvendelse af dokumenter i den relevante regnskabsperiode ikke overstige omkostningerne ved indsamling, produktion, reproduktion, formidling, opbevaring og rettighedsclearing samt en rimelig forrentning af investeringerne. Hvis det er relevant, bør omkostningerne ved anonymisering af personoplysninger eller af kommercielt følsomme oplysninger også indgå i omkostningsberegningen. For så vidt angår biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver kan der under hensyntagen til deres særlige karakteristika tages hensyn til priserne for videreanvendelse af identiske eller lignende dokumenter i den private sektor ved beregningen af en rimelig forrentning af investeringerne.
- (39) Kriterierne for gebyrer som fastlagt i dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at anvende lavere gebyrer eller slet ingen gebyrer.
- (40) Medlemsstaterne bør fastsætte kriterier for opkrævning af gebyrer ud over de marginale omkostninger. F.eks. bør de kunne fastsætte sådanne kriterier i de nationale regler eller udpege den eller de relevante myndigheder ud over den offentlige myndighed selv, som har kompetence til at fastsætte kriterierne. Den pågældende myndighed bør være organiseret i overensstemmelse med medlemsstaternes forfatningsmæssige og retlige systemer. Det kan være en eksisterende myndighed med budgetmæssige udøvende beføjelser og under politisk ansvar.
- (41) Det er en forudsætning for udviklingen af et informationsmarked i Unionen, at betingelserne for videreanvendelse af dokumenter fra den offentlige sektor er klare og offentligt tilgængelige. De potentielle brugere af dokumenter bør derfor klargøres alle vilkår for videreanvendelse af dokumenter. Medlemsstaterne bør, når det er relevant, tilskynde til oprettelse af onlineregistre over tilgængelige dokumenter med henblik på at fremme og lette anmodninger om videreanvendelse. Når der ansøges om videreanvendelse af dokumenter, som andre enheder end offentlige virksomheder, lærestudier, forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer er i besiddelse af, bør ansøgere underrettes om muligheder for at påklage afgørelser eller praksis, som berører dem. Dette vil navnlig være vigtigt for nystartede virksomheder og SMV'er, som ikke er fortrolige med samspillet med offentlige myndigheder i andre medlemsstater og klagemuligheder i den forbindelse.
- (42) Klageadgangen bør omfatte muligheden for prøvelse ved en uvildig prøvelsesinstans. Der kan her være tale om en allerede eksisterende national myndighed som f.eks. den nationale konkurrencemyndighed, den tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679, den nationale myndighed for aktindsigt eller en national judicial myndighed. Den pågældende myndighed bør være organiseret i overensstemmelse med medlemsstaternes forfatningsmæssige systemer og retssystemer. Indbringelse for den pågældende myndighed bør ikke foregribe andre klagemuligheder, som består for personer, der ansøger om videreanvendelse. Den bør dog være adskilt fra den mekanisme i medlemsstaten, som fastlægger kriterierne for opkrævning af gebyrer ud over de marginale omkostninger. Klageadgangen bør omfatte muligheden for prøvelse af afslag på anmodninger, men også af afgørelser, hvorved der ganske vist gives tilladelse til videreanvendelse, men som stadig berører ansøgerne af andre grunde, navnlig på grund af de anvendte gebyrregler. Prøvelsen bør være hurtig i overensstemmelse med behovene på et hurtigt skiftende marked.
- (43) Offentliggørelse af alle alment tilgængelige dokumenter, som den offentlige sektor er i besiddelse af — ikke kun vedrørende den politiske proces, men også den retlige og administrative procedure — er et vigtigt instrument med henblik på at styrke retten til viden, som er et grundlæggende demokratisk princip. Denne målsætning finder anvendelse på alle institutionelle niveauer, både på lokalt, nationalt og internationalt plan.

- (44) Videreanvendelse af dokumenter bør ikke være underlagt betingelser. I nogle tilfælde kan der dog, når det er begrundet i et hensyn i offentlighedens interesse, blive udstedt en licens, der fastsætter betingelser for licenshaverens videreanvendelse, om spørgsmål som erstatningsansvar, beskyttelse af personoplysninger og korrekt anvendelse af dokumenterne, med garanti for, at der ikke foretages ændringer, og med angivelse af kilden. Når offentlige myndigheder udsteder licens til videreanvendelse af dokumenter, bør licensbetingelserne være objektive, forholdsmæssige og ikkediskriminerende. Standardlicenser, som er tilgængelige online, kan også spille en vigtig rolle i den forbindelse. Medlemsstaterne bør derfor stille standardlicenser til rådighed. Enhver licens til videreanvendelse af den offentlige sektors informationer bør under alle omstændigheder indeholde så få restriktioner for videreanvendelsen som muligt, f.eks. begrænse restriktionerne til et krav om angivelse af kilde. Åbne licenser i form af offentlige onlinestandardlicenser, som tillader, at data og indhold frit kan tilgås, anvendes, ændres og deles af alle uanset formål, og som er baseret på åbne dataformater, bør spille en vigtig rolle i den forbindelse. Medlemsstaterne bør derfor tilskynde til brug af åbne licenser, som med tiden bør blive almindelig praksis i hele Unionen. Uden at det berører de krav til erstatningsansvar, der er fastsat i EU-retten eller national ret, gælder det, at hvis en offentlig myndighed eller en offentlig virksomhed gør dokumenter tilgængelige for videreanvendelse uden nogen andre betingelser eller begrænsninger, kan den pågældende offentlige myndighed eller offentlige virksomhed have mulighed for at se bort fra ethvert erstatningsansvar for så vidt angår de dokumenter, der er gjort tilgængelige for videreanvendelse.
- (45) Beslutter den kompetente myndighed ikke længere at gøre bestemte dokumenter tilgængelige for videreanvendelse eller at ophøre med at ajourføre dem, bør den offentliggøre beslutningerne herom, så snart det kan lade sig gøre, og, såfremt det er muligt, i elektronisk form.
- (46) Betingelserne for videreanvendelse bør være ikkediskriminerende for sammenlignelige kategorier af videreanvendelse. Diskriminationsforbuddet bør i den henseende f.eks. ikke hindre gebyrfri udveksling af oplysninger mellem offentlige myndigheder i forbindelse med udførelsen af deres offentlige opgaver, selv om andre parter opkræves gebyr for videreanvendelse af de samme dokumenter. Det bør heller ikke hindre, at der vedtages en differentieret gebyrpolitik for henholdsvis kommerciel og ikkekommerciel videreanvendelse.
- (47) Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at videreanvendelse af offentlige virksomheders dokumenter ikke fører til markedsforvriddning, og at retelig konkurrence ikke undermineres.
- (48) Offentlige myndigheder bør overholde EU-rettens og nationale konkurrenceregler, når de fastlægger principperne for videreanvendelse af dokumenter, idet de så vidt muligt skal undgå eneretsaftaler med private partnere. Det kan imidlertid nogle gange være nødvendigt med eneret til videreanvendelse af bestemte dokumenter fra den offentlige sektor af hensyn til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse. Dette kan være tilfældet, hvis intet kommercielt forlag vil offentliggøre informationen uden en sådan eneret. Der bør i den forbindelse tages hensyn til eventuelle offentlige tjenesteydelseskontrakter, der er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 2014/24/EU i henhold til nævnte direktivs artikel 11, og innovationspartnerskaber, jf. artikel 31 i direktiv 2014/24/EU.
- (49) Der findes talrige samarbejdsordninger mellem biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer, arkiver og private partnere, som omfatter digitalisering af kulturelle ressourcer og indebærer, at der gives private partnere enerettigheder. Praksis har vist, at sådanne offentlig-private partnerskaber kan give mulighed for en meningsfuld udnyttelse af de kulturelle samlinger, og at de samtidig fremskynder borgernes adgang til den kulturelle arv. Det er derfor hensigtsmæssigt at tage hensyn til de bestående forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til digitalisering af kulturelle ressourcer med et særligt sæt regler vedrørende aftaler om digitalisering af sådanne ressourcer. Vedrører en eneret digitalisering af kulturelle ressourcer, kan en vis eneretsperiode være nødvendig for at give den private partner mulighed for at tjene sin investering ind igen. Denne periode bør dog være begrænset til kortest mulig tid for at overholde princippet om, at offentligt materiale skal forblive offentligt tilgængeligt, når det er digitaliseret. Perioden med eneret til at digitalisere kulturelle ressourcer bør som hovedregel ikke overstige ti år. En eneretsperiode på mere end ti år bør være underlagt krav om revurdering under hensyntagen til de teknologiske, finansielle og administrative ændringer i det pågældende miljø, siden ordningen blev indgået. Desuden bør der i forbindelse med alle offentlig-private partnerskaber om digitalisering af kulturelle ressourcer gives partnerkulturinstitutionen fulde rettigheder med hensyn til brug af digitaliserede kulturelle ressourcer efter aftalens ophør.
- (50) Ordninger mellem dataindehavere og videreanvendere af data, som ikke udtrykkeligt indrømmer eneret, men som med rimelighed kan forventes at begrænse tilgængeligheden af dokumenter til videreanvendelse, bør være underlagt supplerende offentlig kontrol. De væsentlige aspekter af sådanne ordninger bør derfor offentliggøres online, mindst to måneder før de træder i kraft, dvs. to måneder før den aftalte dato, hvor opfyldelsen af

parternes forpligtelser skal begynde. Offentliggørelsen bør give interesserede parter mulighed for at anmode om videreanvendelse af de dokumenter, der er omfattet af ordningen, og forebygge risikoen for at begrænse antallet af potentielle videreanvendere. Under alle omstændigheder bør de væsentlige aspekter af disse ordninger i den endelige form, der er aftalt mellem parterne, også offentliggøres online uden unødigt ophold efter deres indgåelse.

- (51) Dette direktiv sigter mod at minimere risikoen for uforholdsmæssige pionerfordele, som kunne begrænse antallet af potentielle videreanvendere af dataene. Hvis de kontraktlige ordninger ud over en medlemsstats forpligtelser i henhold til dette direktiv til at udlevere dokumenter sandsynligvis kan medføre overførsel af medlemsstatens ressourcer i den i artikel 107, stk. 1, i TEUF anvendte betydning, bør dette direktiv ikke berøre anvendelsen af de konkurrence — og statsstøttere, der er fastsat i artikel 101-109 i TEUF. Det følger af de statsstøttere, der er fastsat i artikel 107, 108 og 109 i TEUF, at medlemsstaten på forhånd skal kontrollere, hvorvidt der kan være tale om statsstøtte i forbindelse med de relevante kontraktlige ordninger, og sikre, at den overholder statsstøtte-reglerne.
- (52) Nærværende direktiv berører ikke beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i henhold til EU-retten og national ret, jf. navnlig forordning (EU) 2016/679 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF⁽¹⁸⁾, og herunder eventuelle supplerende bestemmelser i national ret. Dette betyder bl. a., at videreanvendelsen af personoplysninger kun er tilladt, hvis princippet om formålsbegrænsning, jf. artikel 5, stk. 1, litra b), og artikel 6 i forordning (EU) 2016/679 er opfyldt. Anonyme oplysninger er oplysninger, der ikke vedrører en identificeret eller identificerbar fysisk person, eller personoplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke kan eller ikke længere kan identificeres. Anonymisering af oplysninger er en måde at forene interessen i at gøre den offentlige sektors informationer så egnede som muligt til videreanvendelse med forpligtelserne i henhold til databeskyttelsesretten, men den er forbundet med omkostninger. Det er hensigtsmæssigt at betragte disse omkostninger som et af de omkostningselementer, der anses for at indgå i de marginale omkostninger ved formidling som omhandlet i nærværende direktiv.
- (53) I forbindelse med beslutningstagning om omfanget af og betingelserne for videreanvendelse af dokumenter fra den offentlige sektor indeholdende personoplysninger, f.eks. i sundhedssektoren, kan det være nødvendigt at gennemføre en konsekvensanalyse vedrørende databeskyttelse i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) 2016/679.
- (54) Dette direktiv berører ikke tredjemands intellektuelle ejendomsrettigheder. For at der ikke skal opstå tvivl, bør det præciseres, at udtrykket »intellektuelle ejendomsrettigheder« kun omfatter ophavsret og beslægtede rettigheder, herunder sui generis-former for beskyttelse. Dette direktiv finder ikke anvendelse på dokumenter, der er omfattet af industriel ejendomsret, såsom patenter samt registrerede design og varemærker. Dette direktiv berører hverken eksistensen af eller ejendomsretten til offentlige myndigheders intellektuelle ejendomsrettigheder, og det begrænser heller ikke på nogen måde udøvelsen af sådanne rettigheder ud over de grænser, som dette direktiv fastsætter. Forpligtelserne i henhold til dette direktiv bør kun gælde i det omfang, disse er forenelige med internationale aftaler om beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, navnlig Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker (»Bernerkonventionen«), aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (»TRIPS-aftalen«) og WIPO's traktat om ophavsret (»WCT«). Offentlige myndigheder bør dog udøve deres ophavsret på en måde, der letter videreanvendelse.
- (55) Under hensyntagen til EU-retten og medlemsstaternes og Unionens internationale forpligtelser, navnlig Bernerkonventionen og TRIPS-aftalen, bør dokumenter, som tredjemand har intellektuelle ejendomsrettigheder til, holdes uden for dette direktivs anvendelsesområde. Hvis tredjemand var den oprindelige ejer af de intellektuelle ejendomsrettigheder til et dokument, som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver er i besiddelse af, og eneretsperioden ikke er udløbet, bør et sådant dokument i forbindelse med dette direktiv anses som værende et dokument, som tredjemand har intellektuelle ejendomsrettigheder til.
- (56) Dette direktiv bør ikke berøre de rettigheder, herunder økonomiske og ideelle rettigheder, som ansatte i den offentlige sektor har i henhold til national ret.
- (57) Gøres et dokument tilgængeligt for videreanvendelse, bør den pågældende offentlige myndighed endvidere bevare rettighederne til at udnytte nævnte dokument.

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

- (58) Dette direktiv berører ikke direktiv 2014/24/EU.
- (59) Redskaber, der hjælper potentielle brugere med at finde dokumenter, som er tilgængelige for videreanvendelse, og betingelserne for videreanvendelse kan i høj grad gøre det lettere at anvende dokumenter fra den offentlige sektor på tværs af grænser. Derfor bør medlemsstaterne påse, at der findes praktiske ordninger, som hjælper brugerne i deres søgning efter dokumenter, der er tilgængelige for videreanvendelse. Som eksempler på sådanne praktiske ordninger kan nævnes lister, der så vidt muligt bør være tilgængelige online, over de vigtigste dokumenter (dokumenter, som videreanvendes i udstrakt grad, eller som har potentiale hertil) og webportaler, hvorfra der er adgang til decentraliserede lister over informationskilder. Medlemsstaterne bør også lette tilgængeligheden på lang sigt af videreanvendelse af den offentlige sektors informationer i overensstemmelse med gældende politikker for bevaring af informationer.
- (60) Kommissionen bør lette samarbejdet blandt medlemsstaterne og understøtte udformning, afprøvning, gennemførelse og udbredelse af interoperable elektroniske grænseflader, som giver mulighed for mere effektive og sikre offentlige tjenester.
- (61) Dette direktiv berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF ⁽¹⁹⁾. Det fastlægger betingelserne for offentlige myndigheders udøvelse af deres intellektuelle ejendomsrettigheder i det indre informationsmarked i forbindelse med tilladelse til videreanvendelse af dokumenter. Hvis offentlige myndigheder er rettighedshavere som fastsat i artikel 7, stk. 1, i direktiv 96/9/EF, bør de ikke udøve disse rettigheder for at forhindre videreanvendelse eller for at begrænse videreanvendelse af eksisterende dokumenter ud over de grænser, der er fastsat i nærværende direktiv.
- (62) Kommissionen har støttet udviklingen af en rapport om open data maturity for den offentlige sektors informationer med relevante resultatindikatorer for videreanvendelse af den offentlige sektors informationer i alle medlemsstaterne. En løbende opdatering af rapporten vil bidrage til udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og tilgængeligheden af oplysninger om politikker og praksis i hele Unionen.
- (63) Det er nødvendigt at sikre, at medlemsstaterne overvåger omfanget af videreanvendelse af den offentlige sektors informationer, betingelserne, hvorunder de gøres tilgængelige, og praksis med hensyn til klager.
- (64) Kommissionen kan bistå medlemsstaterne med at gennemføre dette direktiv på en ensartet måde ved at udstede og ajourføre eksisterende retningslinjer, navnlig om anbefalede standardlicenser, datasæt og gebyrer for videreanvendelse af dokumenter efter høring af de interesserede parter.
- (65) Et af hovedformålene med oprettelsen af det indre marked er at skabe betingelser, der fremmer udviklingen af tjenesteydelser, som dækker hele Unionen. Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver besidder en betydelig mængde værdifulde offentlige informationsressourcer, navnlig fordi digitaliseringsprojekter har mangedoblet mængden af digitalt offentligt materiale. Disse kulturhistoriske samlinger og dertil hørende metadata er et potentielt grundlag for produkter og tjenester med digitalt indhold og har et kæmpe potentiale for innovativ videreanvendelse på områder som læring og turisme. Andre typer kulturinstitutioner, som f. eks. orkestre, operaer, balletter og teatre, herunder arkiver, der er en del af disse institutioner, bør på grund af deres særlige karakter som institutioner for udøvende kunstarter og det forhold, at næsten alt deres materiale er omfattet af tredjeparters intellektuelle ejendomsrettigheder, holdes uden for dette direktivs anvendelsesområde.
- (66) Med sigte på at fastlægge betingelser, som understøtter videreanvendelse af dokumenter, hvilket er forbundet med betydelige samfundsøkonomiske fordele og har en særlig stor værdi for økonomien og samfundet, bør der i et bilag fastsættes en liste over tematiske kategorier af datasæt af høj værdi. Uden at det berører gennemførelsesretsakterne, som fastsætter de datasæt af høj værdi, på hvilke de særlige krav i nærværende direktiv bør finde anvendelse, og idet der tages hensyn til Kommissionens retningslinjer om anbefalede standardlicenser, datasæt og gebyr for videreanvendelse af dokumenter, kunne de tematiske kategorier eksempelvis dække postnumre, nationale og lokale kort (geospatiale data) energiforbrug og satellitbilleder (jordobservation og miljø), in situ-data fra instrumenter og vejrprognoser (meteorologiske data), demografiske og økonomiske indikatorer (statistik), erhvervsregistre og registreringsidentifikatorer (virksomheder og virksomhedsejerskab), færdselstavler og indre vandveje (mobilitet).

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10).

- (67) For at ændre listen over tematiske kategorier af datasæt af høj værdi ved at tilføje yderligere tematiske kategorier bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽²⁰⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (68) En EU-dækkende liste over datasæt med et særligt potentiale til at generere samfundsøkonomiske fordele sammen med harmoniserede betingelser for videreanvendelse er en væsentlig drivkraft for grænseoverskridende dataapplikationer og -tjenester. Med sigte på at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser for at understøtte videreanvendelse af dokumenter forbundet med betydelige samfundsøkonomiske fordele gennem vedtagelse af en liste over specifikke datasæt af høj værdi, som er omfattet af specifikke krav i dette direktiv, sammen med ordningerne for deres offentliggørelse og videreanvendelse. De pågældende specifikke krav finder derfor ikke anvendelse forud for Kommissionens vedtagelse af gennemførelsesretsakterne. Listen bør tage hensyn til sektorspecifikke EU-retsakter, som regulerer offentliggørelsen af datasæt, såsom direktiv 2007/2/EF og 2010/40/EU, for at sikre, at datasæt gøres tilgængelige i henhold til relevante standarder og sæt af metadata. Listen bør være baseret på de tematiske kategorier, der er fastsat i nærværende direktiv. Under udarbejdelsen af listen bør Kommissionen gennemføre relevante høringer, herunder på ekspertniveau. Endvidere bør virkningerne for konkurrencen på de relevante markeder tages i betragtning, når der træffes beslutning om optagelse på listen over data i offentlige virksomheders besiddelse eller om disses fri tilgængelighed. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²¹⁾.
- (69) Med henblik på at sikre den maksimale indvirkning og lette videreanvendelsen af datasæt af høj værdi bør de gøres tilgængelige for videreanvendelse med minimale retlige begrænsninger og gratis. De bør også offentliggøres via API-grænseflader. Dette er dog ikke til hinder for, at offentlige myndigheder opkræver gebyrer for de tjenester, de yder i forbindelse med datasæt af høj værdi som led i deres udøvelse af offentlig myndighed, navnlig bekræftelse af ægtheden eller rigtigheden af dokumenter.
- (70) Målene for dette direktiv, nemlig at fremme skabelse af informationsprodukter og -tjenester i hele Unionen, som er baseret på dokumenter fra den offentlige sektor, for at sikre dels private virksomheders, navnlig SMV'ers, effektive grænseoverskridende brug af dokumenter fra den offentlige sektor for at skabe informationsprodukter og -tjenester af forøget værdi, dels borgerne effektive grænseoverskridende brug af dokumenter fra den offentlige sektor med henblik på at lette den frie informations- og kommunikationsstrøm, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af den foreslåede handlings fælles EU-omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (71) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig er anerkendt i chartret, herunder retten til privatlivets fred, beskyttelsen af personoplysninger, ejendomsretten og integration af mennesker med handicap. Intet i dette direktiv bør fortolkes eller gennemføres på en måde, der er uforenelig med Europarådets konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.
- (72) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²²⁾ og afgav en udtalelse den 10. juli 2018 ⁽²³⁾.

⁽²⁰⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽²²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽²³⁾ EUT C 305 af 30.8.2018, s. 7.

- (73) Kommissionen bør foretage en evaluering af dette direktiv. Ifølge den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning bør denne evaluering baseres på de fem kriterier effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og merværdi og danne grundlag for konsekvensanalyser af muligheder for yderligere tiltag.
- (74) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af de i bilag II, del B, angivne direktiver —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Med henblik på at fremme anvendelsen af offentlige data og stimulere innovation inden for produkter og tjenester fastsætter dette direktiv et sæt minimumsregler for videreanvendelse og ordninger til i praksis at fremme videreanvendelsen af:

- a) eksisterende dokumenter, som medlemsstaternes offentlige myndigheder er i besiddelse af
- b) eksisterende dokumenter i besiddelse hos offentlige virksomheder,
 - i) hvis aktiviteter ligger inden for områder, som er defineret i direktiv 2014/25/EU
 - ii) der handler som operatører af offentlige tjenester, jf. artikel 2 i forordning (EF) nr. 1370/2007
 - iii) der fungerer som luftfartsselskaber og opfylder forpligtelser til offentlig tjeneste i henhold til artikel 16 i forordning (EF) nr. 1008/2008, eller
 - iv) der handler som EU-redere, som opfylder en forpligtelse til offentlig tjeneste i henhold til artikel 4 i forordning (EØF) nr. 3577/92.
- c) forskningsdata, jf. betingelserne i artikel 10.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) dokumenter, hvis tilvejebringelse ikke er omfattet af de pågældende offentlige myndigheders offentlige opgaver som fastsat ved lov eller andre retsforskrifter i medlemsstaten eller i mangel heraf, som fastlagt i overensstemmelse med almindelig administrativ praksis i den pågældende medlemsstat, forudsat at de offentlige opgavens rækkevidde er gennemsigtig og underlagt kontrol
- b) dokumenter, som offentlige virksomheder er i besiddelse af, og som:
 - i) er produceret uden for anvendelsesområdet for leveringen af tjenesteydelser af almen interesse som fastsat ved lov eller andre retsforskrifter i medlemsstaterne
 - ii) vedrører aktiviteter, der er direkte udsat for konkurrence, og derfor i henhold til artikel 34 i direktiv 2014/25/EU ikke er underlagt reglerne for offentlige udbud
- c) dokumenter, hvortil tredjemand har intellektuelle ejendomsrettigheder
- d) dokumenter såsom følsomme data, som er udelukket fra aktindsigt i henhold til medlemsstaternes regler herom, herunder af følgende grunde:
 - i) beskyttelse af den nationale sikkerhed (dvs. statens sikkerhed), forsvaret eller den offentlige sikkerhed
 - ii) statistisk fortrolighed
 - iii) kommerciel fortrolighed (herunder forretnings-, erhvervs- og virksomhedshemmeligheder)
- e) dokumenter, hvortil adgang er udelukket eller begrænset begrundet i følsomme oplysninger vedrørende beskyttelse af kritisk infrastruktur som defineret i artikel 2, litra d), i direktiv 2008/114/EF

- f) dokumenter, hvortil adgang er begrænset i henhold til medlemsstaternes aktindsigtsordninger, herunder tilfælde, hvor borgere eller juridiske enheder skal dokumentere en særlig interesse for at få aktindsigt i dokumenterne
 - g) logoer, emblemer og insignier
 - h) dokumenter, hvortil adgang er udelukket eller begrænset i henhold til aktindsigtsordningerne, under henvisning til beskyttelse af personoplysninger, og dele af dokumenter, der i henhold til disse ordninger er adgang til, som indeholder personoplysninger, hvis videreanvendelse ifølge lovgivningen er uforenelig med lovgivningen om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger eller underminerer beskyttelsen af privatlivets fred og den enkeltes integritet, navnlig i henhold til EU-retten eller national ret vedrørende beskyttelse af personoplysninger
 - i) dokumenter, som public service-radio- og -tv-virksomheder, deres datterselskaber og andre organer eller deres underorganer er i besiddelse af i forbindelse med opfyldelse af public service-radio- og -tv-spredningsopgaver
 - j) dokumenter, som kulturinstitutioner, bortset fra biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver, er i besiddelse af
 - k) dokumenter, som uddannelsesinstitutioner på sekundærtrinnet og derunder er i besiddelse af, og, for så vidt angår alle andre læresteder, andre dokumenter end dem, der er omhandlet i stk. 1, litra c)
 - l) andre dokumenter end de i stk. 1, litra c), omhandlede, som forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer, herunder organisationer, der har overførsel af forskningsresultater som opgave, er i besiddelse af.
3. Dette direktiv er baseret på og berører ikke EU-aktindsigtsordninger og nationale aktindsigtsordninger.
4. Dette direktiv berører ikke EU-retten og national ret om beskyttelse af personoplysninger, navnlig forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF og de tilsvarende bestemmelser i national ret.
5. Forpligtelserne i henhold til dette direktiv gælder kun, i det omfang disse er forenelige med bestemmelserne i de internationale aftaler om beskyttelse af intellektuel ejendomsrettigheder, navnlig Bernerkonventionen, TRIPS-aftalen og WCT.
6. De rettigheder for en fremstiller af en database, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, i direktiv 96/9/EF, må ikke udøves af offentlige myndigheder for at forhindre videreanvendelsen af dokumenter eller begrænse videreanvendelse ud over de grænser, der er fastsat i nærværende direktiv.
7. Dette direktiv regulerer videreanvendelse af eksisterende dokumenter, som offentlige myndigheder og offentlige virksomheder i medlemsstaterne er i besiddelse af, herunder dokumenter, som er omfattet af direktiv 2007/2/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »offentlig myndighed«: staten, regionale eller lokale myndigheder, offentligretlige organer, sammenslutninger af en eller flere af sådanne myndigheder eller et eller flere af sådanne offentligretlige organer
- 2) »offentligretlige organer«: organer med alle følgende karakteristika:
 - a) de er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter
 - b) de er en juridisk person og
 - c) de finansieres for størstedelens vedkommende af staten, regionale eller lokale myndigheder eller af andre offentligretlige organer eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer, eller de har et administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan, hvor mere end halvdelen af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller lokale myndigheder eller andre offentligretlige organer

- 3) »offentlig virksomhed«: enhver virksomhed, der er aktiv på de i artikel 1, stk. 1, litra b), fastsatte områder, som de offentlige myndigheder direkte eller indirekte kan have bestemmende indflydelse på som følge af ejerforhold, kapitalindskud eller de regler, der gælder for virksomheden. Bestemmende indflydelse fra de offentlige myndigheders side antages at foreligge i alle de følgende tilfælde, hvor de pågældende myndigheder direkte eller indirekte
- a) besidder majoriteten af virksomhedens tegnede kapital
 - b) råder over flertallet af de stemmer, som er knyttet til de kapitalandele, som virksomheden har udstedt
 - c) kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i virksomhedens administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan
- 4) »universitet«: en offentlig myndighed, som tilbyder en videregående uddannelse, der fører til akademiske grader
- 5) »standardlicens«: en række på forhånd definerede videreanvendelsesbetingelser i digitalt format, der helst skal være forenelige med offentlige standardlicenser, som er tilgængelige online
- 6) »dokument«:
- a) ethvert indhold uanset medium (papir eller elektronisk form eller lyd-, billed- eller audiovisuelle optagelser) eller
 - b) enhver del af et sådant indhold
- 7) »anonymisering«: behandling bestående i ændring af dokumenter til anonyme dokumenter, der ikke vedrører en identificeret eller identificerbar fysisk person, eller i at gøre personoplysninger anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke eller ikke længere kan identificeres
- 8) »dynamiske data«: dokumenter i digital form, som er genstand for hyppige eller realtidsopdateringer, navnlig på grund af deres volatilitet eller hurtige forældelse; data genereret af sensorer betragtes typisk som værende dynamiske data
- 9) »forskningsdata«: dokumenter i digital form, dog ikke videnskabelige publikationer, som er indsamlet eller produceret som led i videnskabelige forskningsaktiviteter og anvendes som evidens i forskningsprocessen, eller som generelt er accepteret i forskerkredse som nødvendige til validering af forskningskonklusioner og -resultater.
- 10) »datasæt af høj værdi«: dokumenter, hvis videreanvendelse er forbundet med betydelige samfundsmæssige, miljømæssige og økonomiske fordele, navnlig på grund af deres egnethed til at skabe værdiforøgede tjenester, applikationer og nye, anstændige job af høj kvalitet, og på grund af antallet af potentielle modtagere af de værdiforøgede tjenester og applikationer baseret på disse datasæt
- 11) »videreanvendelse«: fysiske personers eller juridiske enheders brug af dokumenter i:
- a) offentlige myndigheders besiddelse til andre kommercielle eller ikkekommercielle formål end det oprindelige formål i forbindelse med den offentlige opgave, som dokumenterne blev udarbejdet til, undtagen udveksling af dokumenter mellem offentlige myndigheder alene som led i varetagelse af deres offentlige opgaver, eller
 - b) offentlige virksomheders besiddelse til andre kommercielle eller ikkekommercielle formål end det oprindelige formål at yde tjenesteydelser af almen interesse, som dokumenterne blev udarbejdet til, undtagen udveksling af dokumenter mellem offentlige virksomheder og offentlige myndigheder alene som led i offentlige myndigheders varetagelse af deres offentlige opgaver
- 12) »personoplysninger«: personoplysninger som defineret i artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2016/679
- 13) »maskinlæsbart format«: et filformat, som er struktureret på en sådan måde, at softwareapplikationer nemt kan identificere, genkende og uddrage specifikke data, herunder individuelle oplysninger og deres interne struktur
- 14) »åbent format«: et filformat, der er uafhængigt af platform, og som gøres tilgængeligt for offentligheden uden restriktioner, der hæmmer videreanvendelse af dokumenter
- 15) »formel åben standard«: en standard, der er blevet fastlagt i skriftlig form, og som indeholder detaljerede specifikationer for kravene til, hvordan der sikres interoperabel software

- 16) »rimelig forrentning af investeringerne«: en procentdel af det samlede gebyr ud over det, der kræves for at dække de afholdte udgifter, og som ikke overstiger den faste rente for ECB med mere end 5 procentpoint
- 17) »tredjepart«: enhver fysisk eller juridisk person bortset fra en offentlig myndighed eller en offentlig virksomhed, som er i besiddelse af dataene.

Artikel 3

Generelt princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at dokumenter, som dette direktiv finder anvendelse på i henhold til artikel 1, kan videreanvendes til kommercielle eller ikkekommercielle formål i overensstemmelse med kapitel III og IV, jf. dog stk. 2.
2. For dokumenter, som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver har intellektuelle ejendomsrettigheder til, og for dokumenter i offentlige virksomheders besiddelse sikrer medlemsstaterne, når videreanvendelse af sådanne dokumenter er tilladt, at disse dokumenter videreanvendes til kommercielle eller ikkekommercielle formål i overensstemmelse med kapitel III og IV.

KAPITEL II

ANMODNINGER OM VIDEREANVENDELSE

Artikel 4

Behandling af anmodninger om videreanvendelse

1. Offentlige myndigheder behandler, såfremt det er muligt og hensigtsmæssigt, anmodninger om videreanvendelse elektronisk og gør dokumentet tilgængeligt for videreanvendelse for ansøgeren, eller, hvis der kræves licens, udarbejder licenstilbuddet til ansøgeren inden for en rimelig frist, der svarer til fristerne for behandling af anmodninger om aktindsigt.
2. Såfremt der ikke er fastlagt tidsfrister eller andre regler for udlevering af dokumenter inden for et rimeligt tidsrum, behandler de offentlige myndigheder anmodningerne og udleverer de dokumenter, der skal videreanvendes, til ansøgeren, eller, hvis der kræves licens, udarbejder licenstilbuddet til ansøgeren hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden 20 arbejdsdage efter modtagelsen heraf. Denne frist kan forlænges med yderligere 20 arbejdsdage, når der er tale om omfattende eller komplekse anmodninger. I sådanne tilfælde underrettes ansøgeren hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden tre uger efter den første anmodning om, at behandlingen kræver længere tid, og med begrundelsen herfor.
3. Såfremt der gives afslag på anmodningen, begrundes den offentlige myndighed dette over for ansøgeren på grundlag af de relevante bestemmelser om aktindsigt i den pågældende medlemsstat eller de bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, navnlig artikel 1, stk. 2, litra a)-h), eller artikel 3. Såfremt der gives afslag på grundlag af artikel 1, stk. 2, litra c), indsætter den offentlige myndighed en henvisning til den fysiske eller juridiske person, som er indehaver af rettighederne, når denne kendes, eller alternativt til den licensgiver, hvorfra den offentlige myndighed har indhentet det relevante materiale. Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver, er ikke forpligtet til at indsætte en sådan henvisning.
4. Enhver afgørelse vedrørende videreanvendelse skal indeholde oplysning om klagemuligheder, såfremt ansøgeren ønsker at anfægte afgørelsen. Klagemulighederne skal omfatte muligheden for prøvelse ved en uvidlig prøvelsesinstans med den nødvendige ekspertise såsom den nationale konkurrencemyndighed, den relevante myndighed for aktindsigt, en tilsynsmyndighed oprettet i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 eller en national judicial myndighed, hvis afgørelser er bindende for den pågældende offentlige myndighed.
5. Medlemsstaterne opretter med henblik på denne artikel praktiske ordninger, som gør det lettere at videreanvende dokumenter. Disse ordninger kan navnlig omfatte måder til tilvejebringelse af passende oplysninger om rettigheder som fastsat i dette direktiv og til at tilbyde relevant bistand og vejledning.
6. Følgende enheder er ikke forpligtet til at overholde denne artikel:
 - a) offentlige virksomheder
 - b) læreanstalter, forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer.

KAPITEL III

BETINGELSER FOR VIDEREANVENDELSE

Artikel 5

Tilgængelige formater

1. Uden at det berører kapitel V, gør offentlige myndigheder og offentlige virksomheder deres dokumenter tilgængelige i alle allerede eksisterende formater eller i alle allerede eksisterende sprogversioner og, såfremt det er muligt og hensigtsmæssigt, i elektronisk form i et format, der er åbent, maskinlæsbart, tilgængeligt, let at finde og kan videreanvendes, sammen med deres metadata. Både formatet og metadataene skal om muligt være i overensstemmelse med formelle åbne standarder.
2. Medlemsstaterne tilskynder offentlige myndigheder og offentlige virksomheder til at udarbejde og tilgængeliggøre dokumenter, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, i overensstemmelse med princippet om, at de er »åbne gennem design og standardindstillinger«.
3. Stk. 1 indebærer ikke, at offentlige myndigheder er forpligtet til at fremstille eller tilpasse dokumenter eller til at stille uddrag til rådighed for at efterkomme nævnte stykke, hvis dette ville medføre et uforholdsmæssigt stort arbejde, der ikke kan klares som en simpel ekspeditionssag.
4. Det kræves ikke, at offentlige myndigheder fortsat udarbejder og lagrer en bestemt type dokumenter, for at de kan videreanvendes af en organisation i den private eller offentlige sektor.
5. Offentlige myndigheder gør dynamiske data tilgængelige for videreanvendelse umiddelbart efter indsamlingen via egnede API-grænseflader og, hvis det er relevant, i form af massedownloads.
6. Hvis tilgængeliggørelsen af dynamiske data for videreanvendelse, jf. stk. 5, umiddelbart efter indsamlingen ville overstige den finansielle og tekniske kapacitet hos den offentlige myndighed og derved pålægge et uforholdsmæssigt stort arbejde, gøres disse dynamiske data tilgængelige for videreanvendelse inden for en tidsfrist eller med midlertidige tekniske begrænsninger, som ikke hæmmer udnyttelsen af deres økonomiske og sociale potentiale uforholdsmæssigt.
7. Stk. 1-6 finder anvendelse på eksisterende dokumenter, som offentlige virksomheder er i besiddelse af, og som er tilgængelige for videreanvendelse.
8. De datasæt af høj værdi, som er fastlagt i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, gøres tilgængelige for videreanvendelse i maskinlæsbart format via egnede API-grænseflader og, hvis det er relevant, i form af massedownloads.

Artikel 6

Gebyrprincipper

1. Videreanvendelse af dokumenter skal være gratis.

Dækning af de marginale omkostninger ved reproduktion, tilrådighedsstillelse og formidling af dokumenterne samt ved anonymisering af personoplysninger og foranstaltninger til at beskytte fortrolige forretningsoplysninger kan tillades.
2. Som en undtagelse finder stk. 1 ikke anvendelse på følgende:
 - a) offentlige myndigheder, som skal generere indtægter til dækning af en betydelig del af omkostningerne til udførelse af deres offentlige opgaver
 - b) biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver
 - c) offentlige virksomheder.
3. Medlemsstaterne offentliggør online en liste over de offentlige myndigheder, der er omhandlet i stk. 2, litra a).
4. I de i stk. 2, litra a) og c), omhandlede tilfælde beregnes de samlede gebyrer i henhold til objektive, gennemsigtige og kontrollerbare kriterier. Sådanne kriterier fastlægges af medlemsstaterne.

Den samlede indtægt fra tilvejebringelse og tilladelse til videreanvendelse af dokumenter inden for den relevante regnskabsperiode må ikke overstige omkostningerne ved deres indsamling, produktion, reproduktion, formidling og datalagring samt en rimelig forrentning af investeringerne, og — hvis dette er relevant — anonymisering af personoplysninger og foranstaltninger til at beskytte fortrolige forretningsoplysninger.

Gebyrerne beregnes i overensstemmelse med gældende regnskabsprincipper.

5. Såfremt de i stk. 2, litra b), omhandlede offentlige myndigheder opkræver gebyrer, må den samlede indtægt fra tilvejebringelse og tilladelse af videreanvendelse af dokumenter inden for den relevante regnskabsperiode ikke overstige omkostningerne ved indsamling, produktion, reproduktion, formidling, datalagring, opbevaring og rettighedsclearing og, hvis dette er relevant, anonymisering af personoplysninger og foranstaltninger til at beskytte fortrolige forretningsoplysninger samt en rimelig forrentning af investeringerne.

Gebyrerne beregnes i overensstemmelse med de regnskabsprincipper, der gælder for de pågældende offentlige myndigheder.

6. Videreanvendelsen af følgende skal være gratis for brugerne:

- a) datasæt af høj værdi, der er opført på listen i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, jf. dog nævnte artikels stk. 3, 4 og 5, og
- b) forskningsdata, jf. artikel 1, stk. 1, litra c).

Artikel 7

Gennemsigthed

- 1. Er der tale om standardgebyrer, fastlægges betingelserne og størrelsen af gebyrerne for videreanvendelse af dokumenter, herunder beregningsgrundlaget for gebyrerne, på forhånd og offentliggøres, såfremt det er muligt og hensigtsmæssigt, i elektronisk form.
- 2. Er der tale om andre gebyrer for videreanvendelse end de i stk. 1 nævnte, angives de faktorer, der vil blive lagt til grund for beregningen af disse gebyrer på forhånd. På anmodning angiver den pågældende indehaver af dokumenterne også, hvordan gebyrerne er beregnet i forbindelse med den konkrete anmodning om videreanvendelse.
- 3. De offentlige myndigheder sikrer, at ansøgere om videreanvendelse af dokumenter underrettes om muligheder for at påklage afgørelser eller praksis, som berører dem.

Artikel 8

Standardlicenser

- 1. Videreanvendelse af dokumenter er ikke underlagt betingelser, medmindre sådanne betingelser er objektive, forholdsmæssige, ikkediskriminerende og begrundet i et hensyn i offentlighedens interesse.
- Hvis videreanvendelse er underlagt betingelser, må disse betingelser ikke begrænse mulighederne for videreanvendelse unødigt og ikke benyttes til at begrænse konkurrencen.
- 2. I medlemsstater, hvor der anvendes licenser, sikrer medlemsstaterne, at standardlicenser til videreanvendelse af dokumenter fra den offentlige sektor, der kan tilpasses, så de imødekommer særlige licensansøgninger, er tilgængelige i digitalt format og kan behandles elektronisk. Medlemsstaterne tilskynder til at benytte sådanne standardlicenser.

Artikel 9

Praktiske ordninger

- 1. Medlemsstaterne etablerer praktiske ordninger, som gør det lettere at søge efter dokumenter, der er gjort tilgængelige for videreanvendelse, f.eks. lister over de vigtigste dokumenter med relevante metadata, der, såfremt det er muligt og hensigtsmæssigt, er tilgængelige online og i et maskinlæsbart format, og webportaler, hvorfra der er adgang til sådanne lister over dokumenter. Medlemsstaterne fremmer, hvor det er muligt, tværspørglig søgning efter dokumenter, navnlig ved at muliggøre aggregering af metadata på EU-plan.

Medlemsstaterne tilskynder også offentlige myndigheder til at etablere praktiske ordninger, der gør det lettere at bevare dokumenter til videreanvendelse.

- 2. Medlemsstaterne fortsætter i samarbejde med Kommissionen deres bestræbelser på at forenkle adgangen til datasæt, navnlig ved at etablere et enkelt adgangspunkt og ved gradvis at gøre passende datasæt i offentlige myndigheders besiddelse tilgængelige for så vidt angår de dokumenter, som dette direktiv finder anvendelse på, samt data i EU-institutioners besiddelse i formater, der er tilgængelige, læsbare, lette at finde og kan videreanvendes i elektronisk form.

Artikel 10

Forskningsdata

1. Medlemsstaterne støtter tilgængeligheden af forskningsdata med vedtagelsen af nationale politikker og relevante foranstaltninger, som sigter mod at gøre alle offentligt finansierede forskningsdata offentligt tilgængelige (»åbne datapolitikker«) ifølge princippet om »åbne gennem standardindstillinger« og i overensstemmelse med FAIR-principperne. Der skal i den forbindelse tages hensyn til problemstillinger i forbindelse med intellektuelle ejendomsrettigheder, beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, sikkerhed og legitime kommercielle interesser i overensstemmelse med princippet om »så åbent som muligt, så lukket som nødvendigt«. Disse åbne datapolitikker skal være rettet mod forskningsorganisationer og forskningsfinansierende organisationer.

2. Uden at det berører artikel 1, stk. 2, litra c), skal forskningsdata kunne videreanvendes til kommercielle eller ikkekommercielle formål i overensstemmelse med kapitel III og IV, for så vidt de finansieres af det offentlige, og forskere, forskningsorganisationer eller forskningsfinansierende organisationer allerede har gjort dem tilgængelige gennem en institutionel eller emnebaseret datasamling. I denne forbindelse skal der tages hensyn til legitime kommercielle interesser, videndelingsaktiviteter og allerede eksisterende intellektuelle ejendomsrettigheder.

KAPITEL IV

IKKEDISKRIMINERING OG LIGE HANDELSVILKÅR

Artikel 11

Ikkediskriminering

1. Betingelser for videreanvendelse af dokumenter skal være ikkediskriminerende for sammenlignelige kategorier af videreanvendelse, herunder for grænseoverskridende videreanvendelse.

2. Hvis dokumenter videreanvendes af en offentlig myndighed til dens kommercielle aktiviteter, som falder uden for myndighedens offentlige opgaver, skal der gælde de samme gebyrer og andre betingelser for tilvejebringelse af dokumenter til disse aktiviteter, som er gældende for andre brugere.

Artikel 12

Eneretsaftaler

1. Alle potentielle markedsoperatører skal have mulighed for at videreanvende dokumenter, også selv om en eller flere markedsoperatører allerede udnytter værdiforøgede produkter på grundlag af disse dokumenter. Kontrakter eller andre ordninger mellem de offentlige myndigheder eller offentlige virksomheder, der besidder dokumenterne, og tredjeparter må ikke tildele eneret.

2. Såfremt eneret er nødvendig for leveringen af en tjenesteydelse i offentlighedens interesse, skal begrundelsen for enerettens tildeling revurderes med jævne mellemrum og under alle omstændigheder hvert tredje år. De eneretsaftaler, der er indgået efter den 16. juli 2019 eller senere, gøres offentligt tilgængelige online mindst to måneder før deres ikrafttræden. De endelige vilkår i sådanne aftaler skal være gennemskelige og offentligt tilgængelige online.

Dette stykke finder ikke anvendelse på digitalisering af kulturelle ressourcer.

3. Uanset stk. 1, må eneretsperioden, såfremt en eneret vedrører digitalisering af kulturelle ressourcer, som hovedregel ikke overstige ti år. Hvis den pågældende periode overstiger ti år, revurderes dens varighed i løbet af det 11. år og herefter hvert syvende år.

De i første afsnit omhandlede eneretsaftaler skal være gennemskelige og offentligt tilgængelige.

I tilfælde af en eneret som omhandlet i første afsnit skal den berørte offentlige myndighed som led i disse aftaler gratis modtage en kopi af de digitaliserede kulturelle ressourcer. Denne kopi gøres tilgængelig for videreanvendelse ved udgangen af eneretsperioden.

4. Retlige eller praktiske ordninger, som uden udtrykkeligt at give en eneret sigter mod eller med rimelighed kan forventes at ville medføre en begrænset adgang til videreanvendelse af dokumenter for andre tredjeparter, som deltager i ordningen, skal gøres offentligt tilgængelige online mindst to måneder før deres ikrafttræden. Den virkning, som sådanne retlige eller praktiske ordninger har på tilgængeligheden af data til videreanvendelse, revurderes med jævne mellemrum og under alle omstændigheder hvert tredje år. De endelige vilkår i sådanne ordninger skal være gennemskelige og offentligt tilgængelige online.

5. Eneresaftaler, der eksisterede den 17. juli 2013, som ikke opfylder betingelserne for undtagelserne i stk. 2 og 3, og som blev indgået af offentlige myndigheder, ophører ved kontraktens udløb og under alle omstændigheder senest den 18. juli 2043.

Eneresaftaler, der eksisterer den 16. juli 2019, som ikke opfylder betingelserne for undtagelserne i stk. 2 og 3, og som blev indgået af offentlige virksomheder, ophører ved kontraktens udløb og under alle omstændigheder senest den 17. juli 2049.

KAPITEL V

DATASÆT AF HØJ VÆRDI

Artikel 13

Tematiske kategorier af datasæt af høj værdi

1. Med henblik på fastsættelse af betingelser til støtte for videreanvendelse af datasæt af høj værdi opstilles der i bilag I en liste over tematiske kategorier af sådanne datasæt.
2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 15 med henblik på at ændre bilag I ved at tilføje nye tematiske kategorier af datasæt af høj værdi med henblik på at afspejle den teknologiske og markeds-mæssige udvikling.

Artikel 14

Særlige typer datasæt af høj værdi og ordninger for offentliggørelse og videreanvendelse

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastlægger en liste over særlige typer datasæt af høj værdi, der er omfattet af kategorierne som fastsat i bilag I, og som offentlige myndigheder og offentlige virksomheder er i besiddelse af, blandt de dokumenter, som dette direktiv finder anvendelse på.

Sådanne særlige typer datasæt af høj værdi skal være:

- a) gratistilgængelige, jf. dog stk. 3, 4 og 5
- b) maskinlæsbare
- c) tilgængelige via API-grænseflader, og
- d) tilgængelige i form af massedownloads, hvis dette er relevant.

Disse gennemførelsesretsakter kan specificere ordningerne for offentliggørelse og videreanvendelse af datasæt af høj værdi. Sådanne ordninger skal være forenelige med åbne standardlicenser.

Ordningerne kan omfatte betingelser for videreanvendelse, formater af data og metadata og tekniske ordninger for deres formidling. Investeringer foretaget af medlemsstaterne i åbne datapolitikker såsom investeringer i udvikling og indførelse af visse standarder skal tages i betragtning og opvejes mod de potentielle fordele ved optagelse på listen.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.

2. Fastlæggelsen af særlige datasæt af høj værdi i henhold til stk. 1 skal være baseret på en vurdering af deres potentiale til at:

- a) skabe vigtige samfundsøkonomiske eller miljørelaterede fordele og innovative tjenester
- b) komme det store antal brugere, navnlig SMV'er, til gavn
- c) bidrage til at generere indtægter og
- d) blive kombineret med andre datasæt.

Med henblik på fastlæggelsen af særlige datasæt af høj værdi foretager Kommissionen passende høringer, herunder på ekspertniveau, foretage en konsekvensanalyse og sikre komplementaritet med eksisterende retsakter såsom direktiv 2010/40/EU med hensyn til videreanvendelse af dokumenter. Denne konsekvensanalyse skal omfatte en cost-benefit-analyse og en analyse af, hvorvidt levering af datasæt af høj værdi gratis fra offentlige myndigheder, der skal generere indtægter til dækning af en betydelig del af omkostningerne til udførelse af deres offentlige opgaver, vil have væsentlig indvirkning på sådanne myndigheders budget. Hvad angår datasæt af høj værdi, som offentlige virksomheder er i besiddelse af, skal konsekvensanalysen tage særligt hensyn til offentlige virksomheders rolle i et konkurrencepræget økonomisk miljø.

3. Uanset stk. 1, andet afsnit, litra a), skal gennemførelsesretsakterne som omhandlet i stk. 1 foreskrive, at gratis tilgængelighed til datasæt af høj værdi ikke finder anvendelse på særlige typer af datasæt af høj værdi, som offentlige virksomheder er i besiddelse af, hvis dette vil medføre forvridning af konkurrencevilkårene på de relevante markeder.

4. Kravet om at gøre datasæt af høj værdi gratis tilgængelige i henhold til stk. 1, andet afsnit, litra a), finder ikke anvendelse på biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver.

5. Medlemsstaterne kan, hvis gratis tilgængelighed til typer af datasæt af høj værdi for offentlige myndigheder, som skal generere indtægter til dækning af en betydelig del af omkostningerne til udførelse af deres offentlige opgaver, vil have væsentlig indvirkning på de pågældende myndigheders budget, fritage disse myndigheder fra kravet om at gøre disse datasæt af høj værdi gratis tilgængelige i en periode på højst to år fra ikrafttrædelsesdatoen for den relevante gennemførelsesretsakt vedtaget i overensstemmelse med stk. 1.

KAPITEL VI

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 15

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 13, stk. 2, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 16. juli 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 13, stk. 2, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 13, stk. 2, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 16

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalget om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

*Artikel 17***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 17. juli 2021. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 18***Kommissionens evaluering**

1. Tidligst den 17. juli 2025 foretager Kommissionen en evaluering af dette direktiv og forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport med de vigtigste konklusioner i denne evaluering.

Medlemsstaterne giver Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at udarbejde denne rapport.

2. Evalueringen skal navnlig vedrøre dette direktivs anvendelsesområde og sociale og økonomiske virkning, herunder:

- a) omfanget af stigningen i videreanvendelsen af dokumenter fra den offentlige sektor, som er omfattet af dette direktiv, navnlig SMV'er
- b) virkningen af datasæt af høj værdi
- c) konsekvenserne af anvendelsen af gebyrprincippet og videreanvendelsen af officielle tekster af lovgivningsmæssig og administrativ art
- d) videreanvendelsen af dokumenter, som andre enheder end offentlige myndigheder er i besiddelse af
- e) tilgængelighed og brug af API-grænseflader
- f) samspillet mellem databeskyttelsesreglerne og mulighederne for videreanvendelse
- g) yderligere muligheder for at gøre det indre marked mere velfungerende og fremme udviklingen i økonomien og på arbejdsmarkedet.

*Artikel 19***Ophævelse**

Direktiv 2003/98/EF, som ændret ved det direktiv, der er nævnt i bilag I, del A, ophæves med virkning fra den 17. juli 2021, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de frister for gennemførelse i national ret og datoen for anvendelse af direktiverne, der er anført i bilag II, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 20***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 21***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG I

Liste over tematiske kategorier af datasæt af høj værdi, jf. artikel 13, stk. 1:

1. Geospatiale data
 2. Jordobservation og miljø
 3. Meteorologiske data
 4. Statistik
 5. Virksomheder og virksomhedsejerskab
 6. Mobilitet
-

BILAG II

Del A

Ophævet direktiv med ændring
(jf. artikel 19)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/98/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 90)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/37/EU (EUT L 175 af 27.6.2013, s. 1)	

Del B

Frister for gennemførelse i national ret og anvendelsesdatoer
(jf. artikel 19)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesdato
2003/98/EF	1. juli 2005	1. juli 2005
2013/37/EU	18. juli 2015	18. juli 2015

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 2003/98/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1, indledning Artikel 1, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 1, stk. 2, indledning	Artikel 1, stk. 2, indledning
Artikel 1, stk. 2, litra a)	Artikel 1, stk. 2, litra a)
—	Artikel 1, stk. 2, litra b)
Artikel 1, stk. 2, litra b)	Artikel 1, stk. 2, litra c)
Artikel 1, stk. 2, litra c)	Artikel 1, stk. 2, litra d)
—	Artikel 1, stk. 2, litra e)
Artikel 1, stk. 2, litra ca)	Artikel 1, stk. 2, litra f)
Artikel 1, stk. 2, litra cb)	Artikel 1, stk. 2, litra g)
Artikel 1, stk. 2, litra cc)	Artikel 1, stk. 2, litra h)
Artikel 1, stk. 2, litra d)	Artikel 1, stk. 2, litra i)
Artikel 1, stk. 2, litra e)	Artikel 1, stk. 2, litra l)
Artikel 1, stk. 2, litra f)	Artikel 1, stk. 2, litra j)
—	Artikel 1, stk. 2, litra k)
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 3
Artikel 1, stk. 4	Artikel 1, stk. 4
Artikel 1, stk. 5	Artikel 1, stk. 5
—	Artikel 1, stk. 6 og 7
Artikel 2, indledning	Artikel 2, indledning
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, nr. 2)
—	Artikel 2, nr. 3) og 5)
Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, nr. 6)
—	Artikel 2, nr. 7)-10)
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, nr. 11)
Artikel 2, nr. 5)	Artikel 2, nr. 12)
Artikel 2, nr. 6)	Artikel 2, nr. 13)
Artikel 2, nr. 7)	Artikel 2, nr. 14)
Artikel 2, nr. 8)	Artikel 2, nr. 15)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, nr. 4)
—	Artikel 2, nr. 16) og 17)
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4, stk. 1	Artikel 4, stk. 1
Artikel 4, stk. 2	Artikel 4, stk. 2

Direktiv 2003/98/EF	Nærværende direktiv
Artikel 4, stk. 3	Artikel 4, stk. 3
Artikel 4, stk. 4	Artikel 4, stk. 4
—	Artikel 4, stk. 5
Artikel 4, stk. 5	Artikel 4, stk. 6, indledning
	Artikel 4, stk. 6, litra a) og b)
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5, stk. 1
—	Artikel 5, stk. 2
Artikel 5, stk. 2	Artikel 5, stk. 3
Artikel 5, stk. 3	Artikel 5, stk. 4
—	Artikel 5, stk. 5-8
—	Artikel 6, stk. 1, første afsnit
Artikel 6, stk. 1	Artikel 6, stk. 1, andet afsnit
Artikel 6, stk. 2, indledning	Artikel 6, stk. 2, indledning
Artikel 6, stk. 2, litra a)	Artikel 6, stk. 2, litra a)
Artikel 6, stk. 2, litra b)	—
Artikel 6, stk. 2, litra c)	Artikel 6, stk. 2, litra b)
—	Artikel 6, stk. 2, litra c)
—	Artikel 6, stk. 3
Artikel 6, stk. 3	Artikel 6, stk. 4
Artikel 6, stk. 4	Artikel 6, stk. 5
—	Artikel 6, stk. 6
Artikel 7, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 7, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
Artikel 7, stk. 3	—
Artikel 7, stk. 4	Artikel 7, stk. 3
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9, stk. 1
—	Artikel 9, stk. 2
—	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 11, stk. 1	Artikel 12, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 11, stk. 2a	Artikel 12, stk. 3
—	Artikel 12, stk. 4
Artikel 11, stk. 3	—
Artikel 11, stk. 4	Artikel 12, stk. 5
—	Artikel 13-16
Artikel 12	Artikel 17, stk. 1
—	Artikel 17, stk. 2
Artikel 13, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 13, stk. 2	—

Direktiv 2003/98/EF	Nærværende direktiv
Artikel 13, stk. 3	Artikel 18, stk. 2, indledning
—	Artikel 18, stk. 2, litra a)-g)
—	Artikel 19
Artikel 14	Artikel 20
Artikel 15	Artikel 21
—	Bilag I, II og III

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA